

Περίληψη Πυθαγόρειας Θεολογίας

Ιωάννης Οπσοπάους

© 2002-4

Μετάφραση από τα Αγγλικά στα Ελληνικά Τανύπτερος

Επιτομή Πυθαγόρειας Θεολογίας

a Ioanne Opsopoeo

electa composita scripta

<http://opsopaus.com/OM/BA/ETP/index.html>

Μια περίληψη και σύνθεση της Πυθαγόρειας διδαχής
επί των Θεενών, Θεών, του Ενός και Θεουργίας
από τον Δάσκαλο τον ίδιο μέχρι την Ιταλική Αναγέννηση

Μέρος I: Εισαγωγή

Μέρος II: Θεενές

Μέρος III: Θεοί

Μέρος IIII: Το Εν

Μέρος V: Θεουργία

Πηγές

Σημείωση: Αυτό το έργο είναι υπό συνεχόμενη ανάπτυξη (ειδικά το Μέρος IIII θα επεκταθεί). Θα ήμουν ευγνώμων για οποιοδήποτε σχόλιο θετικό ή αρνητικό για μικρά θέματα σχετικά με το περιεχόμενο. Παρακαλώ στείλτε email στο Opsopaus@omphalos.org.

Μέρος I: Εισαγωγή

© 2002, John Opsopaus

Είθε ο Ερμής, ο Θεός της ευγλωττίας, να σταθεί στο πλευρό μου για να με βοηθήσει, και οι Μούσες και ο Απόλλωνας, ο αρχηγός των Μουσών ..., και να επιτρέψουν να εκφέρω μόνο αυτό που οι Θεοί εγκρίνουν ότι πρέπει να λένε και να πιστεύουν οι άνθρωποι για Αυτούς.

- Ιουλιανός Λόγος IV

Περιεχόμενα

- 1.Ιστορία
- 2.Θεογονία
- 3.Τριαδική Δομή

Ιστορία

Αυτό το έγγραφο παρουσιάζει μια περίληψη και σύνθεση της θεολογίας του Πυθαγορισμού, μιας πνευματικής παράδοσης που ασκείται συνεχώς, με τη μία ή την άλλη μορφή, για τουλάχιστον είκοσι έξι αιώνες. Αλλά πρώτα, μια μικρή ιστορία. (Σημείωση: Θα αναφέρω όλους τους ακόλουθους φιλοσόφους και θεολόγους ως Πυθαγόρειους ή Πλατωνιστές, κάτι που συνήθως αυτοαποκαλούσαν, γιατί οι όροι "Νεο-Πυθαγόρειος" και "Νεο-Πλατωνιστής" είναι σύγχρονες εφευρέσεις. Αυτή η ιστορία είναι αναγκαστικά ημιτελής και επιφανειακή.)

Σύμφωνα με την αρχαία ελληνική παράδοση, ο Πυθαγόρας (572-497 π.Χ.) σπούδασε με τους Αιγύπτιους, τους Φοίνικες, τους Χαλδαίους, τους Βραχμάνους και τους Ζωροαστρίους, και μνήθηκε σε όλα τα μυστήρια τους. Υποτίθεται ότι είχε συναντηθεί με τον Ζωροαστέρα (Ζαραθούστρα), αλλά, δεδομένου ότι οι μελετητές πιστεύουν τώρα ότι ο Ζωροαστέρας έζησε πιθανώς τη δεύτερη χιλιετία π.Χ., είναι πιθανό ότι η ελληνική παράδοση αντικατοπτρίζει μια συνάντηση μεταξύ του Πυθαγόρα και των Ζωροατρικών Μάγων. Σε κάθε περίπτωση, υπάρχουν πολλά ίχνη Ζωροαστρισμού στο Πυθαγόρειο δόγμα. Συγκεκριμένα, υπάρχουν ομοιότητες μεταξύ της κεντρικής δυαδικότητας του Πυθαγορείου και των διπλών θεών του Ζωροαστέρα (Αχούρα-Μάζντα και Αριμάν). Ωστόσο, υπάρχουν επίσης συνδέσεις με τον Ζουρβανισμό, μια Ζωροαστρική «αίρεση», που έθεσε έναν αρχέγονο Θεό Ζουρβάν Ακαράνα (Άπειρος Χρόνος) μπροστά στους διπλούς Θεούς.

Ο Πυθαγόρας μπορεί να έχει μάθει αυτές τις ιδέες από τον δάσκαλό του Φερεκύδη, του οποίου η κοσμολογία ξεκινά με τον Αιών (αιωνιότητα), ο οποίος δημιουργεί την

Πρωτογενή Διπλή (βλ. Θεογονία παρακάτω). Το βιβλίο του Φερεκύδη, το οποίο θεωρείται ότι είναι το πρώτο βιβλίο φιλοσοφίας που γράφτηκε σε πεζογραφία, επιβιώνει σε θραύσματα και είναι μια χρήσιμη πηγή για την ανοικοδόμηση του Πυθαγόρειου συστήματος.

Όταν οι περιπλανήσεις του ολοκληρώθηκαν (περίπου 530 π.Χ.), ο Πυθαγόρας ίδρυσε μια κοινωνία οπαδών στο Κρότωνα της Ιταλίας, όπου έμαθαν τον Πυθαγόρειο τρόπο ζωής (Βίος Πυθαγόρειος) και ξεκίνησαν να μυσούνται με βαθμούς στα μυστήρια του. Δεν έγραψε τίποτα, αλλά το ποίημα του Παρμενίδη (495 π.Χ.), του οποίου σώζονται μεγάλα θραύσματα, φαίνεται να αντικατοπτρίζει τις Πυθαγόρειες ιδέες. Προφανώς περιγράφει ένα «σαμανικό ταξίδι» από τον απατηλό κόσμο της δυαδικότητας προς αυτόν, που ξεπερνά την προφανή δυαδικότητα. Ένας άλλος πρώιμος Πυθαγόρειος ήταν ο Εμποδοκλής (495-435 π.Χ.), ο οποίος εξήγησε για πρώτη φορά τα τέσσερα στοιχεία, που διέπονται από τις Δυνάμεις της Φιλίας και του Νείκους. Ήταν επίσης ένας ασκητής Θεουργός και μνημένος των Μυστηρίων της Εκάτης. Τα θραύσματα του έργου του επιβιώνουν.

Ο Πυθαγόρας μετέδωσε όλες τις διδασκαλίες του προφορικά, και ο Φιλόλαος (470 - 390 π.Χ.) υποτίθεται ότι ήταν ο πρώτος Πυθαγόρειος που παρουσίασε τις μυστικές διδασκαλίες σε ένα βιβλίο. Λέγεται ότι ο Πλάτων (427-347 π.Χ.) πλήρωσε το ισοδύναμο των 100 κιλών αργύρου για αυτό μόλις ήταν διαθέσιμο. Ο Πλάτων ήταν ο πιο διάσημος Πυθαγόρειος και μετέτρεψε το δόγμα σε μια πιο διανοητική κατεύθυνση (όπως είναι κατανοητό από πολλούς ανθρώπους σήμερα), αλλά λίγο μετά το θάνατό του, οι Πυθαγόρειοι αναβίωσαν τις παλιές πρακτικές και δημιούργησαν τις παραδόσεις που οι σύγχρονοι μελετητές αποκαλούν Νεο-Πυθαγόρειος και Νεο-πλατωνισμός (τους οποίους δεν θα ξεχωρίσω σε αυτή την περίληψη). Ο Τίμαιος του Πλάτωνα θεωρήθηκε ιδιαίτερα ως πηγή του Πυθαγόρειου δόγματος, αλλά όλοι οι διάλογοι του Πλάτωνα ήταν αξιόλογοι. Ο Ξενοκράτης της Χαλκηδόνας (396-314 π.Χ.), μετέπειτα επικεφαλής της Ακαδημίας του Πλάτωνα (339-314 π.Χ.), εξερεύνησε τις ιεραρχίες των Θεών και άλλων Θεϊκών Πνευμάτων, έργο που έχω χρησιμοποιήσει σε αυτήν την περίληψη της Πυθαγόρειας θεολογίας.

Αυτό είναι ίσως το μέρος για να αναφέρουμε τις «γραφές» του Πυθαγορισμού, δηλαδή αρχαία κείμενα που υποτίθεται ότι συντέθηκαν από θεόπνευστους ποιητές-θεολόγους. Επικεφαλής αυτών είναι οι Ορφικές Γραφές, οι οποίες αποδόθηκαν στον θρυλικό ημίθεο ποιητή-μουσικό Ορφέα, γνωστό για την ανάκτηση της ψυχής της Ευρυδίκης (ανεπιτυχής μόνο στα τέλη, ρομαντική αφήγηση). Ο Πυθαγορισμός ήταν στενά συνδεδεμένος με τα Ορφικά Μυστήρια, και μερικές από τις Ορφικές γραφές αποδίδονται ακόμη και στον Πυθαγόρα. Ένας αριθμός των Ορφικών επιβιώνουν ως θραύσματα του πέμπτου αιώνα π.Χ. και αργότερα. Άλλες «γραφές» συζητούνται παρακάτω.

Ο Απολλώνιος ο Τυανεύς (πρώτος αιώνας μ.Χ.) ήταν ένας περιπλανώμενος Πυθαγόρειος θείος άνθρωπος. Τα θαύματα του και άλλες δράσεις του ήταν αρκετά παρόμοια με τον Ιησού για να ανησυχούν οι παλαιοχριστιανικοί πολέμιοι και να τους προκαλέσουν να προσπαθήσουν να τον δυσφημίσουν. Ο Πλούταρχος της Χαιρώνειας (c.46-c.125), γνωστός για τους "Παράλληλους Βίους" του με επιφανείς Έλληνες και Ρωμαίους, ήταν Αρχιερέας στους Δελφούς τα τελευταία 30 χρόνια. Ήταν ένας πολύ εκπαιδευμένος Πυθαγόρειος, και έχω αντλήσει ελεύθερα από τα ογκώδη γραπτά του σε αυτήν την περίληψη. Ο Νικόμαχος του Γέρασα (fl. 130) είναι ιδιαίτερα γνωστός για την ανάπτυξη της Πυθαγόρειας αριθμολογίας. Ο Νουμήνιος της Απάμειας (fl. 160) συνέκρινε την δυαδική του αντίληψη για τον Πυθαγορισμό με τις ιδέες των Βραχμάνων, Χαλδέων Μάγων, Αιγυπτιακών ιερέων και Εβραϊκών γραφών. Το σύστημά του είχε επίσης ομοιότητες με τους Χαλδαϊκούς Χρησμούς και τον Ερμητισμό (βλ. Παρακάτω).

Ο Απουλήιος της Μαδαύρας (γεννημένος περίπου το 125) είναι πιο γνωστός ως συγγραφέας των Μεταμορφώσεων, αλλά ήταν επίσης Πυθαγόρειος, μνημένος των Μυστηρίων της Ίσιδας και του Όσιρις και ασκούμενος Θεουργός, όπως γνωρίζουμε από την Απολογία του κατά της κατηγορίας της χρήσης μαγείας για να αποπλανήσει μια πλούσια χήρα. Εκτός από τις Μεταμορφώσεις και την Απολογία, σώζονται ορισμένα από τα φιλοσοφικά του έργα. Οι ιδέες του συνδυάζουν ελληνιστικά, αιγυπτιακά και αφρικανικά στοιχεία.

Τα γραπτά του Πλωτίνου (205-270) συλλέγονται στις Εννεάδες του. Είναι ιδιαίτερα γνωστός για τη στοχαστική του πρακτική, την Ανάβαση στην Ένωση με το Ένα, την οποία θα συζητήσω στο Μέρος V αυτής της περίληψης. Τα γραπτά του Πλωτίνου τακτοποιήθηκαν και επιμελήθηκαν από τον μαθητή του Πορφύριο (234 -30.305), ο οποίος έγραψε επίσης για τον Βίο του Πυθαγόρα, τη Φιλοσοφία από τους Χρησμούς, τις Πυθαγόρειες αλληγορικές ερμηνείες του Ομήρου (Το Σπήλαιο των Νυμφών) και μια πολεμική κατά των Χριστιανών, μεταξύ πολλών άλλων έργων.

Επίσης σημαντικές ως Πυθαγόρειες «γραφές» είναι οι Χαλδαϊκοί Χρησμοί, ένα ποίημα που χρονολογείται στον δεύτερο ή τρίτο αιώνα μ.Χ. Δόθηκε με θεϊκή έμπνευση στον Ιουλιανό τον Χαλδαίο και τον γιο του, τον Ιουλιανό τον Θεουργό. Οι Χρησμοί, που επιβιώνουν μόνο σε θραύσματα, είναι σημαντικοί για αυτό που μας διδάσκουν για πνευματικές πρακτικές όπως η θεουργία (βλ. Παρακάτω), τις οποίες τελειοποίησαν οι Ιουλιανοί. Θα παραθέσω τους Χρησμούς από καιρό σε καιρό. Ο Ιουλιανός ο Θεουργός συνόδευσε τον αυτοκράτορα Μάρκο Αυρήλιο (121-180) στις στρατιωτικές του εκστρατείες, τις οποίες βοήθησε θεουργικά, ρίχνοντας βροντές και κάνοντας βροχή. Σύμφωνα με τον μύθο, κέρδισε έναν διαγωνισμό με τον Απούλαιο και τον Απολλώνιο για να τερματίσει μια πληγή στην Αθήνα, αλλά οι ημερομηνίες δεν φαίνονται δυνατές.

Ως σχετικά κείμενα θα πρέπει επίσης να αναφέρω την Ερμητική Συλλογή, η οποία δεν είναι αυστηρά Πυθαγόρεια, αλλά σχετίζεται στενά από μια άποψη, και επομένως βοηθά στην κατανόησή μας. Σύμφωνα με την παράδοση (Ιάμβλιχος), τόσο ο Πυθαγόρας όσο και ο Πλάτων είδαν τους πυλώνες από τους οποίους μεταγράφηκαν τα ερμητικά κείμενα.

Γνωστικές γραφές είναι επίσης μερικές φορές χρήσιμες για σύγκριση.

Ο Ιάμβλιχος της Χαλκίδος (c.245-c.325) μας άφησε πολλά έργα, συμπεριλαμβανομένης του Βίου του Πυθαγόρα και των Μυστηρίων, η οποία είναι μια καλή πηγή της Πυθαγορείας θεολογίας και θεουργίας. Η Θεολογία της Αριθμητικής που του αποδίδεται ενσωματώνει μερικές από τις ιδέες του Νικόμαχου (αλλιώς χαμένες) σχετικά με την Πυθαγόρεια αριθμολογία. Ο Ιάμβλιχος έδωσε μεγάλη σημασία στους Χαλδαϊκούς Χρησμούς και έθεσε τη μελλοντική κατεύθυνση του Πυθαγορισμού.

Ο αυτοκράτορας Ιουλιανός (331-363) είναι γνωστός για την προσπάθειά του να αποκαταστήσει την πρακτική του παγανισμού στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, η οποία είχε εκχριστιανιστεί από τον Κωνσταντίνο (περ. 723-337). Ο Ιουλιανός ακολούθησε τις διδασκαλίες του Ιάμβλικου και η μύησή του ως Πυθαγόρειου θεουργού έγινε το 352 υπό τον Μάξιμο της Εφέσου, μαθητή του Αιδέσιου (πέθανε περίπου 355), ο οποίος ήταν μαθητής του Ιάμβλικου. Ο Μάξιμος ήταν ένας σπουδαίος δάσκαλος της θεουργίας, από τον οποίο ο Ιουλιανός μάθαινε ανυπόμονα από αυτόν. Η θρησκεία του Ιουλιανού ήταν μια σύνθεση του Πυθαγορείου και του Μιθραϊσμού, η οποία επίσης εντοπίζει τις ρίζες της στον Ζωροαστρισμό.

Η Υπατία (365-415) ήταν η πιο διάσημη γυναίκα φιλόσοφος του αρχαίου κόσμου. Δίδασκε τον Πυθαγορισμό στην Αλεξάνδρεια μέχρι το μαρτύριο και θάνατο της στα χέρια ενός χριστιανικού όχλου, χτυπημένου σε μια φρενίτιδα του «Αγίου» Κύριλλου (τότε Επισκόπου). «Η σάρκα της ξύστηκε από τα κόκαλά της με κοφτερά κεραμαϊκά όστρακα και τα τρεμάμενα άκρα της παραδόθηκαν στις φλόγες», βάσει με τα αξιομνημόνευτα λόγια του Gibbon.

Ο Πρόκλος (c.411-485), ο οποίος ήταν επικεφαλής της Πλατωνικής Ακαδημίας, πήρε τις ιδέες του Ιάμβλικου και άλλων Πυθαγορείων και τις ανέπτυξε σε ένα περίπλοκο σύστημα. Συγκεκριμένα, επέκτεινε τη χρήση της Τριαδικής Αρχής και των Τριών Φάσεων της Προέλευσης (βλ. Παρακάτω). Πολλά από τα έργα του Πρόκλου επιβιώνουν, συμπεριλαμβανομένων των Στοιχείων της Θεολογίας και της Πλατωνικής Θεολογίας, πάνω στα οποία βασίζω μεγάλο μέρος αυτής της παρουσίασης. Έγραψε επίσης σχόλια για τους Χαλδαϊκούς Χρησμούς.

Ένας άλλος διάσημος εκπρόσωπος της Πυθαγορείας Παράδοσης, ο οποίος διατήρησε τις Ορφικές Θεογονίες για εμάς, είναι ο Δαμάσκιος, ο οποίος ήταν επικεφαλής της

Πλατωνικής Ακαδημίας στην Αθήνα, όταν ο Ιουστινιανός έκλεισε όλες τις φιλοσοφικές σχολές των παγανιστών το 529. Αναζητώντας ένα πιο ανεκτικό περιβάλλον, αναχώρησε με έξι άλλους φιλόσοφους για την αυλή των Σασσανιδών στην Περσία, αλλά από εκεί διασκορπίστηκαν. Ένας από τους επτά περιπλανώμενους, ο Σιμπλίκιος, πήγε στο Harran, «η πόλη του Θεού της Σελήνης», που παρέμεινε προμαχώνας του παγανισμού στον δέκατο αιώνα. Η Πυθαγόρειο σχολή που ίδρυσε εκεί συνεχίστηκε μέχρι τον 11ο αιώνα, όταν έφτασαν οι Τούρκοι Σελτζούκ. Κατά τους προηγούμενους αιώνες υπήρξε η πηγή του Πυθαγορείου στην Ανατολή.

Ένα σημαντικός Πυθαγόρειος ήταν ο Suhrawardī (1152 / 3-1190 / 1), ιδρυτής των σούσι των Ishrāqī. Ήταν γνωστός ως θεουργός και αλχημιστής και εκτελέστηκε από τον Saladin, ο οποίος φοβόταν ότι ο γιος του θα μπορούσε να προσηλυτιστεί στις αιρετικές πεποιθήσεις του Suhrawardaw. Ήταν οπαδός των ιδεών του Πυθαγόρα και του Εμπεδοκλή, τις οποίες έμαθε από τις ερμητικές και αλχημικές παραδόσεις που μεταδίδονται μέσω του Ελληνο-Αιγυπτιακού κόσμου.

Κατά τη διάρκεια 900 ετών μετά την απαγόρευση της διδασκαλίας της παγανιστικής φιλοσοφίας, ο Πυθαγορισμός παρέμεινε ως σημαντική επιρροή στη Δύση, αν και κρυμμένος με χριστιανικά ρούχα. Για παράδειγμα, ένα άλλο σημαντικό όχημα για τη δημοσίευση των Πυθαγόρειων ιδεών του Πρόκλου ήταν τα γραπτά του 5ου ή 6ου αιώνα μ.Χ. που αποδόθηκαν στον Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη, που είχαν μεγάλη επιρροή στις χριστιανικές μυστικές παραδόσεις. Δεν είναι σαφές εάν ο συγγραφέας ήταν ένας ευσεβής Χριστιανός που προσπαθούσε να κρύψει την ειδωλολατρική πηγή των ιδεών του, ή ένας παγανιστής που αναγκάστηκε να κρύψει το Πυθαγόρειο δόγμα υπό χριστιανική μεταμφίεση. Ο Μιχαήλ Ψελλός (1018 -10.1081) ήταν ένας άλλος Χριστιανός οπαδός του Πυθαγόρα και του Πρόκλου, αλλά οι Εκκλησιαστικές αρχές εξέτασαν με κάποια υποψία τα γραπτά του για τον Πυθαγορισμό, την Ελληνική φιλοσοφία, την αλχημεία και τη δαιμονολογία, και τον κατηγόρησαν για παγανισμό. Τα σχόλιά του για τα Χαλδαϊκά Λόγια (Χαλδαϊκοί Χρησμοί) είχαν ιδιαίτερη επιρροή στη μεταγενέστερη Πυθαγόρεια παράδοση.

Ένα σημαντικό σημείο καμπής ήρθε με τον Γεώργιο Γεμιστό (περ. 1360-1452), ο οποίος υιοθέτησε το παγανιστικό όνομα Πλήθων. Καθιέρωσε στο Μιστρά, κοντά στην αρχαία Σπάρτη, μια μυστική Πυθαγόρεια σχολή, η οποία αντλούσε σε μεγάλο βαθμό από τους Χαλδαϊκούς Χρησμούς, τον Πρόκλο και (την κατανόησή του) του Ζωροαστρισμού. Μετά το θάνατό του, το Βιβλίο των Νόμων του, δυστυχώς, έπεσε στα χέρια της Χριστιανικής Αυτοκρατορίας Θεοδώρας και του Γιώργου Σχολάριου, Πατριάρχη της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, που κατέστρεψαν το μεγαλύτερο μέρος της (μόνο θραύσματα έχουν επιβιώσει). Ευτυχώς, ο Πλήθων ταξίδεψε το 1439 στο Συμβούλιο της Φλωρεντίας, το οποίο κατευθύνθηκε προς μια συμφιλίωση του

χιλιετούς σχίσματος των δυτικών και ανατολικών χριστιανικών εκκλησιών. Εκεί έδωσε διαλέξεις για την «Πλατωνική φιλοσοφία», τις οποίες ακούστηκαν από τον Cosimo de 'Medici (1389-1464), τον οποίο τον συνεπήρε τόσο πολύ που δεσμεύτηκε να ιδρύσει μια Πλατωνική Ακαδημία στη Φλωρεντία.

Αυτό δεν συνέβη μέχρι το 1462 όταν ο Cosimo διάλεξε τον νεαρό Marsilio Ficino (1433-1499) για να οργανώσει και να διευθύνει την Ακαδημία, όπου πραγματοποίησε νεοπαγανιστικές τελετουργίες. Ακόμα κι αν ο Ficino επιβεβαίωσε τελικά τον Χριστιανισμό του, ήταν πολύ δραστήριος στην επιδίωξη του Πυθαγορισμού και την προώθησή του κάνοντας τις πρώτες μεταφράσεις στα Λατινικά των Χαλδαϊκών Χρησμών, της Ερμητικής Συλλογής, και πολλών σημαντικών Πλατωνικών και Πυθαγορείων κειμένων. Ωστόσο, μπήκε σε μελέαδες με την Εκκλησία λόγω των θεουργικών πρακτικών που υποστήριζε στα Τρία Βιβλία του για τη Ζωή. Ένας άλλος σημαντικός Πυθαγόρειος ήταν ο μαθητής του Ficino, ο Pico della Mirandola (1463-1494), ο οποίος έγινε πολύ πιο διακριτικός για την θεουργία και τα Καμπαλιστικά του ενδιαφέροντα αφού καταδικάστηκαν από τον Πάπα. Παρ'όλα αυτά, από τη δημοσίευση της Πυθαγόρειας Παράδοσης, οι Πλήθων, Ficino και Pico έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην επιτάχυνση της αναγέννησης της τέχνης, της λογοτεχνίας και της φιλοσοφίας γνωστής ως Ιταλική Αναγέννηση.

Ένα άλλο σημαντικό βήμα στην Πυθαγόρεια παράδοση έγινε από τον Τόμας Τέιλορ (1785-1835), γνωστός ως «Άγγλος Παγανιστής», του οποίου οι αγγλικές μεταφράσεις των Πυθαγορείων και άλλων αρχαίων ελληνικών κειμένων τους έφεραν στην προσοχή πολλών ανθρώπων. Τα έργα του επηρέασαν τον William Blake (1757-1827) και πολλές άλλες σημαντικές προσωπικότητες του ρομαντικού κινήματος. Οι μεταφράσεις και τα σχόλιά του εξακολουθούν να διαβάζονται ευρέως και είναι σημαντικά ως εκφράσεις μιας συνεχούς Πυθαγόρειας Παράδοσης που εκτείνεται τουλάχιστον 2600 χρόνια.

Τέλος, θα πρέπει να αναφέρω τον επιρροή αρχέτυπου ψυχολόγο Carl Jung (1875-1961), του οποίου η έννοια των συλλογικών αρχέτυπων δανείζεται απευθείας από τον Πλατωνισμό, αλλά επιβεβαιώνεται από την εμπειρική ψυχολογία. Πράγματι, ο γνωστός Γιουγκιανός ψυχολόγος Τζέιμς Χίλμαν αποκάλεσε τον Φιτσίνο «παππού της αρχέτυπης ψυχολογίας».

Θεογονία

Πριν συζητήσουμε τις Θεές και τους Θεούς του Πυθαγορισμού (Μέρη II και III), θα ήταν χρήσιμο να ξεκινήσουμε τοποθετώντας τους σε ένα πλαίσιο με μια σύντομη επισκόπηση της Πυθαγόρειας κοσμολογίας. Ωστόσο, πρέπει να ξεκινήσω με μια προειδοποίηση. Οι Πυθαγόρειοι, οι Νέο-Πυθαγόρειοι και οι Νέο-Πλατωνιστές διαφέρουν μεταξύ τους σε πολλά τεχνικά σημεία της θεολογίας, αλλά θα αγνοήσω αυτές τις διαφορές και θα παρουσιάσω κάτι σαν μια «σύνθεση» των δογμάτων. Αυτό μπορεί να φαίνεται κάπως πνευματικά ατημέλητο, αλλά στην πραγματικότητα νομίζω ότι είναι λάθος να τονίζουμε υπερβολικά τις δογματικές λεπτομέρειες σε μια θρησκεία που είναι ουσιαστικά μυστικιστική.

Θα αντιμετωπίσουμε αμέσως ένα από αυτά τα ζητήματα, γιατί ο καλύτερος τρόπος για να κατανοήσουμε την κοσμολογία είναι μέσω της θεογονίας ή της γέννησης των Θεών. Όμως οι Πυθαγόρειοι διαφωνούν ως προς το εάν αυτό πρέπει να γίνει κατανοητό ως μια ιστορική διαδικασία, η οποία έλαβε χώρα κάποια στιγμή, ή αν πρόκειται για μια διαδικασία εκτόνωσης, η οποία συμβαίνει πάντα. Αν και τείνω στην αιτιοκρατική άποψη, θα την παρουσιάσω ως μύθο της προέλευσης, αφού νομίζω ότι είναι πιο εύκολο να το καταλάβουμε. Στην πραγματικότητα, οι δύο απόψεις είναι δύσκολο να διαχωριστούν, γιατί πρέπει να ασχοληθούμε με τη γέννηση του ίδιου του Χρόνου. Γι' αυτό το λόγο, θα πω μύθους υπό την παρούσα ένταση, τους οποίους μπορεί να ερμηνεύσετε ως το αιώνιο παρόν ή το ιστορικό παρόν, όπως θέλετε.

Ο μύθος ξεκινά με μια Αρχέγονη Ενότητα, μια αμφιφυλόφιλη Θεότητα, που μερικές φορές ονομάζεται Αιών. Στην πραγματικότητα, αυτή η θεότητα είναι εκτός χρόνου και ξεπερνά όλες τις δυαδικότητες (ακόμη και αυτή της ύπαρξης και της μη ύπαρξης).

Με αυτο-γονιμοποίηση, ο Αιών γεννά ή χωρίζει σε δύο Θεούς, την Πρώτη Πολικότητα. Αυτοί οι Θεοί, τους οποίους μπορούμε να ονομάσουμε Κρόνος και Ρέα, διέπουν τις πρωταρχικές δυαδικότητες, όπως Άνδρας / Γυναίκα, Πατέρας / Μητέρα και Ενότητα / Πολλαπλότητα. Ανάμεσα σε αυτές τις δυαδικότητες, ο Κρόνος και η Ρέα κυριαρχούν στο Φως και το Σκοτάδι, και με την κυκλική εναλλαγή τους δημιουργούν Χρόνο όπως το ξέρουμε. Ο Κρόνος είναι ο Αιώνιος, αλλά η Ρέα είναι η Πρακτική, η οποία από τη Δύναμη της για Αλλαγή αναγκάζει τον Κρόνο να γίνει Χρόνος (Ωρα).

Για αυτό, ο Πλάτων (Τιμ. 37D) λέει ότι ο Πατέρας δημιουργεί τον Χρόνο ως την κινούμενη εικόνα της αιωνιότητας (Αιών). Η λέξη που μεταφράζεται εδώ "εικόνα" (Αγαλμα) αναφέρεται ειδικά σε θεϊκές εικόνες που έχουν δημιουργηθεί σε ιερά και

ναούς για σεβασμό. Μπορούμε να δούμε σε αυτό μια υπαινιγμό για τη θεουργική πρακτική της «κινούμενης εικόνας», δηλαδή της επίκλησης ενός Θεού σε άγαλμα.

Ο Κρόνος είναι η υπέρτατη απλότητα του Ενός Νου, καθώς η Ρέα είναι η υπέρτατη απλότητα του Πρωταρχικής Ύλης (το Παγκόσμιο Θεμέλιο όλης της Ύπαρξης). Γι 'αυτό και οι δύο ονομάζονται Βύθος (Άβυσσος), γιατί και οι δύο είναι αδιαπέραστα βαθιά και σκοτεινά. Αλλά είναι και οι δύο απρόσιτα ψηλά, και επομένως ονομάζονται στα αρχαία Ελληνικά Βάθος, τα οποία (όπως το Λατινικό Altus) σημαίνει "ψηλά" καθώς και "βαθιά". Δηλαδή, το μεγαλύτερο ύψος ενώνεται με το μεγαλύτερο βάθος, γιατί είναι ένα. Ο Πρόκλος τους αποκαλεί "ομοίως όμοια".

Ο Κρόνος και η Ρέα παντρεύονται, μια επανένωση των Αντιθέτων και γίνονται ο Πατέρας και η Μητέρα των Θεών. Δεδομένου ότι ο Κρόνος αντιπροσωπεύει τη Μονάδα (η αρχή της Ενότητας) και η Ρέα αντιπροσωπεύει την Αόριστο Δυάδα (η αρχή της Πολλαπλότητας), η ένωση των δύο δημιουργεί μια Πλειάδα των Θείων Εννάδων: οι Θεοί. Έτσι δημιουργούν το Εμπύριο Πεδίο, τον κόσμο των Ολυμπίων Θεών.

Πρώτα δημιουργήθηκαν είναι οι απόγονοι της Δεύτερης βαθμίδας των Θεών ο Ζευς και η Ήρα. Ο Κρόνος και η Ρέα είτε τους γεννούν είτε από την ένωση τους μετατρέπονται σε αυτούς. οι δύο διαδικασίες είναι σχεδόν διαφορετικές, γιατί οι Θεοί γεννούν δημιουργώντας εικόνες του εαυτού τους. Στη συνέχεια, ο Δίας και η Ήρα δημιουργούν το Αιθερικό Πεδίο στο οποίο κατοικούν τα αθάνατα Ουράνια Όντα, τα Αστέρια και οι Πλανήτες. Ο Ζευς και η Ήρα είναι ο Τεχνίτης (Δημιουργοί) και η Τροφός, που δημιουργούν μαζί το Υλαίο Πεδίο. Ο Δίας σκέφτεται τις καθοριστικές για τον κόσμο Ιδέες, τις οποίες ρίχνει σαν φωτεινούς κεραυνούς στη Μήτρα της Ήρας, που τα τρέφει με την Ουσία της, γεννώντας έτσι τον κόσμο μας. Έτσι είναι η Παγκόσμια Ψυχή που δίνει τη ζωή (η του Παντός Ψυχή), η οποία ενώνει τις Ιδέες με την Ύλη. Αρκετά τώρα για τη γενεαλογία των Θεών.

Τριαδική δομή

Μία από τις μεταφυσικές αρχές των Πυθαγορείων ονομάζεται Τριαδική Αρχή ή Νόμος των Μέσων Όρων. Βασίζεται στην ιδέα ότι δεν μπορεί να υπάρξει συνάντηση μεταξύ των αντιθέτων, και επομένως, για να υπάρξει μια Αρμονία, ή Ένωση, των αντιθέτων, πρέπει να υπάρχει ένας Μέσος όρος, ο οποίος έχει κάτι κοινό με κάθε ένα από τα αντίθετα. Ο μέσος όρος συνδέει και τα δύο αντίθετα, αλλά τα διατηρεί ξεχωριστά καταλαμβάνοντας το κενό μεταξύ τους. Επομένως, όπως θα δούμε, οι δυνάμεις διαμεσολάβησης είναι επίσης διαχωριστικές δυνάμεις.

Μέσω αυτής της αρχής οι Πυθαγόρειοι ανακάλυψαν πολλές τριάδες στη δομή της Πραγματικότητας. Για παράδειγμα, στον Μακρόκοσμο, η Τριαδική Αρχή αποκαλύπτει την Παγκόσμια Ψυχή, η οποία ενσωματώνει τις Ιδέες, μεσολαβώντας έτσι μεταξύ Ύλης και Άυλων Μορφών στο μυαλό του Δημιουργού. Ομοίως, στον ανθρώπινο μικρόκοσμο πρέπει να υπάρχει η Ψυχή, η οποία ενώνει το Νου και την Ύλη.

Ωστόσο, υπάρχει ένα παράδοξο ενσωματωμένο στην Τριαδική Αρχή, γιατί πρέπει να υπάρχει διάκριση μεταξύ του μέσου και του καθένα από τα άκρα. Επομένως, απαιτείται ένας άλλος μέσος για να ενώσει τον αρχικό μέσο με κάθε ένα από τα άκρα. Κατά συνέπεια, η εξελισσόμενη Πυθαγόρεια ανάλυση της Πραγματικότητας ανακάλυψε μια συνεχώς πολλαπλασιαζόμενη οικογένεια τριάδων. Αυτό αποφεύγεται από μια πιο βαθιά εκδοχή της Τριαδικής Αρχής, που ονομάζεται Αρχή της Συνέχειας. Η Αρχή της Συνέχειας αναγνωρίζει ότι υπάρχει ένα συνεχές ή φάσμα από το ένα άκρο στο άλλο. Οι πολλαπλασιαζόμενες τριάδες είναι απλώς λεπτότερες διαιρέσεις του συνεχούς. Για παράδειγμα, μεταξύ Βορρά και Δύσης ανακαλύπτουμε τη Βορειοδυτική ως μέσο όρο. Αλλά η εφαρμογή της Τριαδικής Αρχής στα Βορρά και τη Βορειοδυτική αποκαλύπτει έναν άλλο μέσο όρο, τη Βορειοδυτική Δύση. Η τριαδική διαίρεση θα συνεχιζόταν για πάντα αν δεν αναγνωρίζαμε ότι υπάρχει μια συνέχεια κατευθύνσεων μεταξύ Βορρά και Δύσης. Η Αρχή της Συνέχειας πρέπει να έχουμε κατά νου καθώς εξερευνούμε τη δομή της Πραγματικότητας σύμφωνα με τους Πυθαγόρειους. Θα δούμε πολλές τριάδες, αλλά πρέπει να γίνει κατανοητό ότι είναι απλά βολικές διαιρέσεις ενός συνεχούς. Αυτό ισχύει ακόμη και για τις τάξεις των Θεών.

Μία από τις σημαντικές τριάδες, που ορίζει τη δομή της Εκπορεύσεως σε όλα τα επίπεδα του Είναι ανάμεσα στο Ένα και την Ύλη, είναι: Παραμονή (Μονή) - Πρόοδος - Επιστροφή. Εξηγεί πώς μια Ουσία μπορεί να εκπορεύεται σε πιο ουσιαστικές μορφές, και ωστόσο να διατηρεί την ταυτότητά της.

Η Ουσία ή η αμετάβλητη φύση ενός πράγματος είναι Διαρκής ή Παραμένει. Είναι ο Αρσενικός Πόλος. Ωστόσο, έχει τη Δύναμη ή το Δυναμικό (Δύναμις) να σχετίζεται

με άλλα πράγματα, να κινείται με μια συνεχή ροή προς μεγαλύτερη «συμμετοχή», δηλαδή προς μια πιο ουσιαστική ενσωμάτωση, την κατεύθυνση της μεγαλύτερης Πολλαπλότητας. Αυτός είναι ο θηλυκός πόλος. Ωστόσο, αυτή η ροή προς τα εμπρός θα το έκανε να χάσει τον ορισμό του, επομένως Επιστρέφει (γυρίζει πίσω) προς την αρχή του, ώστε να μπορεί να αντικατοπτρίζει την Ουσία του. Το αποτέλεσμα είναι μια Δραστηριότητα ή Πραγματοποίηση (Ενέργεια) του Δυναμικού που εκπορεύεται από την Ουσία. Ο Απόγονος αποτελεί τον τρίτο Πόλο. Έτσι η εκπόρευση αποκαλύπτεται ότι είναι μια κυκλική σχέση.

Σημειώστε ότι από την άποψη της Διαδικασίας, η Αλλαγή (II) είναι ο Μέσος όρος μεταξύ της Αρχής (I) και του Τέλους (III), αλλά ότι όσον αφορά τον χαρακτήρα, το Αποτέλεσμα ή το Μείγμα (III) είναι ο Μέσος όρος μεταξύ των Άκρων ή των Αντίθετων (I και II).

Η Τριαδική Αρχή μας επιτρέπει να διακρίνουμε τρεις **Τάξεις Δημιουργίας**. Στο Έμπυρο βασίλειο (πεδίο) όλα τα όντα είναι αθάνατα, άυλα-ασώματα και αμετάβλητα. Είναι ο Όλυμπος, που καταλαμβάνεται από τους Θεούς.

Το Υλαίο Βασίλειο (πεδίο), το οποίο καταλαμβάνουμε, το σύμπαν με τα άστρα και τους πλανήτες όπως η Γη, χαρακτηρίζεται από αέναη αλλαγή. Εδώ, όλα τα όντα είναι θνητά.

Ο Μέσος όρος μεταξύ των δύο είναι το Αιθερικό Βασίλειο, οι Ουρανοί, που καταλαμβάνονται από Ουράνια Σώματα, τα οποία είναι αθάνατα, αλλά υλαία και διαρκώς μεταβαλλόμενα (κινούμενα). Τα άστρα και οι πλανήτες προβάλλονται στο Αιθερικό πεδίο. Οι παλαιοί ταύτιζαν τα άστρα και τα ουράνια σώματα με τα Όντα του Αιθερικού Βασιλείου (πεδίου). Έτσι δεδομένου ότι η Σελήνη είναι το Ουράνιο Σώμα που βρίσκεται πιο κοντά μας, το Υλαίο Βασίλειο ονομάζεται επίσης Υποσεληνιακό Βασίλειο.

Η Τριαδική Αρχή ορίζει επίσης τους **Διακόσμους ή Τάξεις του Είναι**. Ανάμεσα στο Πρωταρχικό Ένα και στην Πρωταρχική Ύλη υπάρχουν τρεις τάξεις: (1) το βασίλειο των μορφών, που αντιστοιχεί στις Ιδέες στο μυαλό του Δημιουργού, και (2) η Παγκόσμια Ψυχή, η οποία μεσολαβεί φέρνοντας τις Μορφές στο (3) Υλαίο Κόσμο.

Με την Αρχή της Συνέχειας μπορούμε να δούμε ότι πρέπει να υπάρχει μια σύνδεση μεταξύ του «υψηλότερου» και του «κατώτερου» βασιλείου, μεταξύ του Ενός και της Ύλης, και συνδέοντας όλα τα πράγματα ενδιάμεσα.

Αυτές είναι οι θείες Σειρές (Χορδές, Αλυσίδες, «Πομπές»), που ενώνουν τις Τάξεις του Είναι. Έτσι έχουμε συνδέσεις με τα Ουράνια Σώματα και επηρεαζόμαστε από αυτά, τα οποία με τη σειρά τους μεταφέρουν επιρροές από τους Θεούς. Αυτή είναι η

βάση της αστρολογίας. Είμαστε όλοι συνδεδεμένοι στη «Μεγάλη Αλυσίδα του Είναι».

Αυτό είναι ίσως ένα καλό σημείο για να αναφέρουμε μια σημαντική τάξη όντων, τους Δαίμονες.

Στα ομηρικά ελληνικά η λέξη Δαίμων μπορούσε να αναφέρεται σε οποιαδήποτε Θεία Δύναμη, από τις Νύμφες έως τους Μεγάλους Θεούς, αλλά σε μεταγενέστερους χρόνους περιορίστηκε στα Μεσολαβητικά Πνεύματα μεταξύ Θεών και θνητών.

Οι Δαίμονες είναι επομένως πολύτιμοι αγγελιοφόροι μεταξύ των Θεών και εμάς, και είναι χρήσιμοι βοηθοί στις συναλλαγές μας με τους Θεούς, ειδικά στη μαντεία, τη μαγεία και τη θεουργία. Το "Δαίμων" είναι φυσικά η προέλευση της λέξης "δαίμονας", αλλά θα πρέπει να είναι προφανές ότι οι Δαίμονες δεν είναι καθόλου δαιμονικοί ή κακοί. Στην πραγματικότητα είναι πολύ περισσότερο σαν άγγελοι. Ωστόσο, αυτό είναι αρκετό για αυτούς προς το παρόν.

Θα εξεταστούν λεπτομερέστερα στο Μέρος V.

Τα περισσότερα από αυτά που έχω συζητήσει μέχρι τώρα μοιάζουν με φιλοσοφία παρά με θρησκεία, αλλά η πυθαγόρεια παράδοση βασίζεται σε μια σειρά πνευματικών πρακτικών. Ένα από τα πιο γνωστά είναι η Ανάβαση στο Ένα (Αναγωγή στο Εν), κατά την οποία ο ασκούμενος, με στοχαστικό διαλογισμό, εισέρχεται σε εκστατική ένωση με το Ένα.

Αυτό είναι ένα είδος Θεουργίας («Θεό-έργο»), με το οποίο ο θεουργός ανεβαίνει στην παρουσία του Θεού χρησιμοποιώντας σύμβολα, σημεία, λέξεις, ήχους, υλικά κ.λπ. που υποστηρίζονται από τη Σειρά του Θεού και που παρέχονται από τον Θεό για αυτόν τον σκοπό. Υπάρχουν επίσης άλλοι, λιγότερο πνευματικοί κλάδοι που προετοιμάζουν τη Θεουργία και την Ανάβαση.

Μέρος II: Θεότητες

© 2002, John Opsopaus

Περιεχόμενα

1. Η Αόριστη Δυάδα
 2. Η Μητέρα των Θεών
 3. Ίσις και Όσιρις
 4. Η Ψυχή ως Διαμεσολαβητής
 5. Ο Γάμος
 6. Η Θεά του Κοσμικού Δέντρου
 7. Ο Δράκος στα Νερά
 8. Εκάτη
 9. Ο Πλατωνικός Σταυρός
 10. Η Σελήνη
 11. Άλλες Θεότητες
-

Η Αόριστη Δυάδα

Οι Πυθαγόρειοι ταυτίζουν τη Μονάδα με την Αρσενική Αρχή και τη Δυάδα με τη Θηλυκή Αρχή, σε όλα τα επίπεδα του Είναι. Η Μονάδα είναι σχετικά εύκολα κατανοητή: Είναι η αρχή της Ενότητας και της Σταθερότητας. Η Δυάδα, ωστόσο, είναι πιο περίπλοκη. Πρώτον, Αυτή είναι το Άλλο. Αν υπήρχε μόνο η Μονάδα, δεν θα υπήρχε το Άλλο. Έτσι αυτή κυβερνά τον Χωρισμό. Ως εκ τούτου, ο Συριανός (π. 431 μ.Χ., πέθ. γύρω στο 437), ο δάσκαλος του Πρόκλου, ταύτισε τη Μονάδα και τη Δυάδα με την Αγάπη (Φίλια) και τη Διαμάχη (Νέικος), τις δύο κύριες δυνάμεις στο σύμπαν σύμφωνα με τον Εμπεδοκλή (για περισσότερα τους, βλέπε ["Fire" in Opsopaus, AGEDE](#)).

Η Δυάδα ονομάζεται Στόχος, επειδή είναι αυτή προς την οποία προχωρά η Μονάδα, και ονομάζεται επίσης Τόλμη και Αλλαγή, γιατί αντιστοιχεί στην Πομπή στην τριάδα Μονή - Πρόοδος - Επιστροφή. Ωστόσο, επειδή φέρει επίσης την Αρχή ως το τέλος, είναι η Μεσολαβή καθώς και η Διαχωρίστρια.

Η Δυάδα είναι ο αριθμός Δύο, αλλά η Θηλυκή Αρχή είναι μια υπερβατική μορφή των Δύο που ονομάζεται Αόριστη Δυάδα, όπου το "Αόριστο" πρέπει να γίνει κατανοητό ότι σημαίνει απροσδιόριστο, απεριοριστο και άπειρο, τα οποία σχετίζονται όλα με την Αόριστη Δυάδα. Πρώτα θα επικεντρωθώ στην ιδιότητά Της να είναι Απεριοριστή ή Απροσδιόριστη, που την κάνει το αντίθετο της Μονάδας, που είναι η αρχή του Ορίου, του Προσδιορισμού και του Ορισμού. Έτσι η Μονάδα και η Αόριστη Δυάδα

είναι οι Αρχές του Ορίου (Πέρας) και του Απεριόριστου (Απειρία), που λειτουργούν σε όλα τα επίπεδα του Είναι, αλλά με διαφορετικό τρόπο σε κάθε επίπεδο.

Στο πιο θεμελιώδες επίπεδο, η Μονάδα είναι η Αρχέγονη και η Απροσδιόριστη Δυάδα είναι η Πρωταρχική Ύλη, επειδή η Πρώτη Ύλη είναι το απροσδιόριστο, άμορφο, χωρίς ποιότητα θεμέλιο όλου του όντος. Είναι η υπόσταση -- Αυτή που στέκεται από κάτω. Όπως το Ένα, η Πρωταρχική Ύλη είναι άφατη, σκοτεινή. Επομένως και οι δύο ονομάζονται Άβυσσος. Έτσι, η Θεά της Ύλης ονομάζεται επίσης Σιωπή (Σιγή), επειδή η Σιωπή πρέπει να προηγείται του Λόγου, του μορφοποιού Λόγου, που ενσωματώνει τις Ιδέες του Θεουργού (βλ. παρακάτω, στην Παγκόσμια Ψυχή). Ο ρόλος της ως Μεσολαβητής μεταξύ του Πατέρα των Θεών και του Δημιουργού επιβεβαιώνεται από τους Χαλδαίους Χρησμούς (φρ. 50):

μεταξύ των Πατέρων φέρεται το Κέντρο της Εκάτης.

(Εδώ η Θηλυκή Αρχή ονομάζεται «Εκάτη») Η Πρωταρχική Ύλη είναι πολύ βαθύτερη, πιο βαθιά από την ύλη που μελετά η σύγχρονη φυσική. Δική της είναι η Δυνητική Σωματικότητα, όχι ένα «πράγμα», αλλά η απεριόριστη Δύναμη να Είναι.

Ένα από τα πιο κοινά ονόματα της Θηλυκής Αρχής είναι η Δύναμις, που σημαίνει Δύναμη και Δυνατότητα. Αυτή είναι η όψη της Απροσδιόριστης Δυάδας στην οποία είναι Απεριόριστη και Άπειρη, γιατί δικό της είναι το άπειρο δυναμικό να είσαι. Είναι Δυνατότητα σε όλα τα επίπεδα του Είναι, γιατί προκαλεί τη Μονάδα να Προχωρήσει και να Γίνει. Είναι πιο ισχυρή από το Ένα, που είναι κάτι, γιατί είναι η απεριόριστη δύναμη να είσαι οτιδήποτε. Αυτή είναι όλες οι πιθανότητες.

Ως εκ τούτου, αυτή είναι επίσης η παραγωγική, γεννήτρια πηγή όλης της δημιουργίας. Πολλαπλασιάζεται, γιατί χωρίς αυτήν η Μονάδα θα ήταν μόνο Μία. Οδηγεί τη Μονάδα να προχωρήσει σε γόνιμη πολλαπλότητα και ουσιαστική εκδήλωση. Έτσι, στα κατώτερα επίπεδα του Είναι Αυτή ονομάζεται Ζωοδόχος (Ζωογόνος), που μας φέρνει στο επόμενο θέμα μας.

Η Μητέρα των Θεών

Όπως παρατηρήθηκε παραπάνω, η Δυάδα, φέρνοντας πολλαπλότητα στο Ένα, δημιουργεί την πλειάδα των Εννάδων, που είναι οι Θεοί. Έτσι η Ρέα γίνεται η Μητέρα των Θεών τεκμηριώνοντας πολλαπλές εικόνες του Πατέρα, του Κρόνου.

Οι αρχαίοι Πυθαγόρειοι ονόμασαν τη Ρέα «Η αέναη» (στο Αέναον) και συνέδεσαν το όνομά της με το Ρέω (σε ροή) και το Ροή (Ροή, ροή, ρεύμα), μια παράγωγη που επιβεβαιώνεται από τη σύγχρονη γλωσσολογία, η οποία τα εντοπίζει όλα στην Ινδο-Ευρωπαϊκή ρίζα sreu- (να ρέει). Αυτό συμβαίνει επειδή η Πρωτογενής Ύλη είναι ρευστή, γιατί δεν έχει καθορισμένα όρια, εντός ή εκτός. Η ύλη αλλάζει συνεχώς, πάντα σε ροή.

Μια άλλη λέξη που σωστά προέρχεται από τους αρχαίους από αυτή τη ρίζα είναι ο ρυθμός, που σημαίνει ρυθμός, αλλά και επαναλαμβανόμενη κίνηση, μετρημένη κίνηση και χρόνος. Αυτό συμβαίνει επειδή η Αόριστη Δυάδα δημιουργεί την Ετερότητα, και επομένως όλες τις αντιθέσεις που διέπονται από τον Κρόνο και τη Ρέα: Ενότητα/Πολλαπλότητα, Φως/Σκοτάδι, Αρσενικό/Θηλυκό και πολλές άλλες. Όποτε υπάρχει μια ένταση μεταξύ των αντιθέτων, θα προκύψει μια ταλάντωση μεταξύ τους, μια κυκλική προσέγγιση στο Ένα μετά το Άλλο.

Ως εκ τούτου, η Ρέα μετατρέπει την άμετρη Αιωνιότητα (Αιών) σε καθορισμένο Χρόνο (Χρόνος), που συμβολίζεται από την κυκλική εναλλαγή Φωτός και Σκότους. (Δημιουργώντας τον Χρόνο, δημιουργεί επίσης το Χώρο.) Επιπλέον, η Ρέα κυβερνά όλες τις κυκλικές διαδικασίες, στη Γη και στον Ουρανό. Δημιουργεί το Σύμπαν ως μια Αρμονία των αντιθέτων. (Βλ. [Opsopaus, "Lib. Oct. Mut."](#) για καθολικές δομές στην ένταση των αντιθέτων.)

Ωστόσο, η ίδια η Ρέα υπάρχει εκτός Χρόνου, και έτσι κυβερνά την Ακίνητη Κίνηση. Αυτό οφείλεται στο ότι ασχολείται μόνο με την κυκλική αλλαγή, και επομένως με τις αριθμητικές αναλογίες μεταξύ των ρυθμών αυτών των αλλαγών. Αυτή κυβερνά τις αρμονικές τους σχέσεις. (Στη σύγχρονη επιστημονική ορολογία, θα μπορούσαμε να πούμε ότι επιβλέπει τον «τομέα συχνότητας» και όχι τον «τομέα χρόνου», που είναι η επαρχία της Ήρας, της κόρης της.)

Οι αρχαίοι συνέδεαν επίσης τον ρυθμό με τον αριθμό (Αριθμός), αλλά οι σύγχρονοι γλωσσολόγοι εντοπίζουν τον αριθμό σε μια διαφορετική ινδοευρωπαϊκή ρίζα, rê(i)- (στο λογισμό, μέτρηση), από την οποία παίρνουμε επίσης λέξεις όπως λόγος, λογικός, λόγος, ρυθμός.

Ωστόσο, η αρχαία σύνδεση μας πληροφορεί για το πώς οι Πυθαγόρειοι αντιλαμβάνονται την ευθύνη της Ρέας για τον Αριθμό. Αυτό είναι φυσικό, γιατί η Αόριστη Δυάδα είναι η ίδια η αρχή της Πλουραλικότητας, η οποία διαχωρίζει ένα

πράγμα από το άλλο, αλλά και της Ύλης που επιτρέπει σε ένα πράγμα να είναι διαφορετικό από ένα άλλο, τεκμηριώνοντας πολλαπλές περιπτώσεις μιας Μορφής.

Η Ρέα διέπει τα επίπεδα του Είναι πάνω από τη Διάνοια (βλ. Επτά Επίπεδα Πραγματικότητας του Πρόκλου, παρακάτω), γεγονός που εξηγεί γιατί η πλήρης αντίληψη του Αριθμού είναι πέρα από τις διανοητικές μας ικανότητες. (Τα σύγχρονα μαθηματικά απευθύνονται μόνο σε μια φτωχή σκιά του Αριθμού.) Οι ιδιότητες του Αριθμού εμπίπτουν σε δύο κατηγορίες, που αντιστοιχούν στις δύο φάσεις της Εκπομπής: Πρόοδος και Επαναφορά. Ο Αριθμός περιλαμβάνει και τη Δύναμη για τη Δημιουργία των πάντων αλλά και τη Δύναμη για την Ενοποίηση των πάντων. Ειδικότερα, ο Αριθμός διακρίνει την ολιστική σκέψη του Κρόνου στις διακριτές Ιδέες, τον αρθρωμένο Λόγο, του Δία. Αλλά επίσης, με την Επιστροφή, ο Αριθμός ανακατευθύνει και επανενώνει τις Ιδέες προς το Ένα.

Αυτό μας οδηγεί στη σημαντική έννοια Νόησις, η οποία συνήθως μεταφράζεται Διάνοια, αλλά γίνεται καλύτερα κατανοητή ως μια διαδικασία ολιστικής διαίσθησης, ειδικά σε αυτό το επίπεδο, που είναι προγενέστερο του Χρόνου, και επομένως πριν από τη διαδοχική σκέψη. Η Ρέα, ως Διαμεσολαβητής, είναι η διανοητική (ή νοητική) διαδικασία που συνδέει τη Θεία Διάνοια (Δία) στο επόμενο κατώτερο επίπεδο, με το αντικείμενο της νόησης Του, το Καθαρό Είναι (τη Μονάδα), στο επόμενο υψηλότερο.

Αλλά ο τομέας της Ρέας είναι επίσης το επίπεδο της Ζωής, και ως εκ τούτου ο Πρόκλος λέει, «Η ζωή είναι Νόησις». Από τη μία πλευρά, αυτό σημαίνει ότι η Ζωή είναι ουσιαστικά πανομοιότυπη με την ολιστική Διαίσθηση. Από την άλλη, σημαίνει ότι οι Ιδέες είναι οι ίδιες ζωντανά Αρχέτυπα (όχι στατικές έννοιες). Οι Χαλδαϊκοί χρησμοί (φρ. 56) μας λένε,

Των Ευλογημένων Νοερικών Η Ρέα είναι η πηγή και το ρεύμα.

γιατί, πρώτα στη Δύναμη, στις Μήτρες Ανέκφραστα όλα τα πράγματα

λαμβάνοντας, στο Όλο, Αυτή χύνει αυτόν τον στροβιλιζόμενο γόνο.

(Οι «Νοητικοί» είναι Αρχέτυπα που ζουν στον διαισθητικό Θεϊκό Νου και μπορεί να ταυτιστούν με τους Θεούς.)

Η ετυμολογική σύνδεση μεταξύ Μητέρας και Ύλης είναι γνωστή, αλλά αξίζει τον κόπο να την δούμε πιο προσεκτικά. Η ινδοευρωπαϊκή ρίζα *mâter* (μητέρα) είναι η προέλευση της λέξης μας Μητέρα, καθώς και οι συγγενείς ελληνικές και λατινικές λέξεις (*Mêtêr*, *Mater*). Το τελευταίο είναι η πηγή του *Matrix*, που αρχικά σήμαινε μητέρα οποιουδήποτε είδους, και κατ' επέκταση τη Μήτρα ή οτιδήποτε άλλο μέσα στο οποίο κάτι προέρχεται, αναπτύσσεται, τρέφεται ή περιέχεται. Το *Matrix*, με τη σειρά του, είναι η ρίζα της Ύλης και του Υλικού, το οποίο αρχικά αναφερόταν σε μια

ουσία προέλευσης, θεραπευτικής ή συντηρητικής ουσίας. Θα έχω περισσότερα να πω για το Mother, το Matrix και το Matter παρακάτω.

Είδαμε ότι η Μητέρα είναι η Ζωοδόχος Θεά, η πηγή της Πάντα Ρέουσας Ύλης. Ως εκ τούτου, παρέχει τις Ποσότητες (πρβλ. Αριθμός) της Ύλης που απαιτούνται για τη συντήρηση των πάντων στη δημιουργία. Είναι η Θεά της Αρχέγονης, Ζωοδόχου, Παντελούς Γης. Το όνομα της Δήμητρας σημαίνει Μητέρα της Γης (Δη-Μήτηρ, από το Δη, μια εναλλακτική μορφή του Γη ή της Γαίας).

Ο Φερεκύδης ονομάζει Αυτήν Χθονή, που σημαίνει «Αυτή της Γης». είναι ένα επίθετο του Κάτω Κόσμου καθώς και των Θεών της Γης (ορθώς φαίνεται, Δεν διαφέρουν σχεδόν καθόλου, γιατί η δημιουργία συντηρείται μέσα από το Σώμα της Θεάς της Γης). Πράγματι, η Δήμητρα και η Περσεφόνη ονομάζονται "Αι Χθόνιαι" και το Χθον είναι το όνομα της Θεάς της Γης. Το ιδιαίτερο βασίλειό της είναι ο σκοτεινός Τάρταρος, ο οποίος στέκεται απέναντι από τον λαμπερό Όλυμπο, που κυβερνάται από τον Κρόνο. Τα Τάρταρα είναι η κρυμμένη περιοχή της σκοτεινής Πρωταρχικής Ύλης, το θεμέλιο της Ύπαρξης. Η Μαύρη, Σκοτεινή, Σκοτεινή Γη (Χθον ή Γαία Μέλαινα) ήταν παροιμιώδης στα αρχαία ελληνικά.

Ο Πατέρας και η Μητέρα, έχοντας γίνει Δύο, πρέπει τώρα να χορέψουν στο ρυθμό της Ρέας. Και αυτός ο χορός θα Τους φέρει ξανά κοντά, γιατί ο Πατέρας έχει Πόθο (Όρεξις) για το Σώμα της Μητέρας, και αυτή επιθυμεί να αναπαράγει τη Μορφή Του. Μέσω της Σύνδεσής τους, η Μονάδα διαιρείται από τη Δυάδα και η Ύλη ενοποιείται από το Ένα.

Από αυτούς προέρχονται ο Δημιουργός και ο Δημιουργός του Υλικού Κόσμου. Έτσι η Πρώτη Γενιά, ο Κρόνος και η Ρέα, υποχωρεί στη Δεύτερη, τον Δία και την Ήρα. Πράγματι, μετά τον Γάμο, σύμφωνα με τον Φερεκύδη, το Χθόνιοι αντικαθίσταται από τη Γαία, τη Θεά της Γης όπως την ξέρουμε, αλλά αυτό είναι το επόμενο θέμα μας.

Ίσις και Όσιρις

Ο Πλούταρχος, ο οποίος ήταν Αρχιερέας στους Δελφούς, παρουσιάζει αυτές τις ιδέες στο βιβλίο του Ίσις και Όσιρις, που γράφτηκε για την ιέρεια Κλέα. Ο Όσιρις και η Ίσις είναι ο Τεχνίτης και η Τροφός, οι Δημιουργοί του κόσμου. Ο Γιος τους, ο Ωρος, είναι ο Θεός του υλικού κόσμου, του οργανωμένου κόσμου. Ο Όσιρις σκέφτεται τις Ιδέες που δίνουν Μορφή στον κόσμο, αλλά η Ίσις είναι ο Μεσολαβητής χωρίς τον οποίο δεν θα μπορούσαν να ενσαρκωθούν ή να τεκμηριωθούν.

Γνωρίζουμε από τον μύθο ότι ο Όσιρις είναι διαιρεμένος (γιατί ο φυσικός κόσμος ανανεώνεται συνεχώς). Οι Ιδέες εξακολουθούν να υπάρχουν στην Ψυχή Του, αλλά είναι υπερβατικές και δεν μπορούν να διατάξουν άμεσα τον κόσμο μας. Ωστόσο, οι Ιδέες υπάρχουν και στο Σώμα Του, όπου είναι ενυπάρχουσες. Επομένως η Ίσις ενώνεται με το Σώμα του Όσιρη, γιατί επιθυμεί τον Διαμορφωτικό Σπόρο Του και θέλει να Τον υλοποιήσει στο Σώμα Της. Όταν μένει έγκυος, γίνεται η Παγκόσμια Ψυχή, η Αρχή της Φύσης (Φύσις) και η Φύση εξαρτάται από αυτήν.

Όπως αναφέρουν οι Χαλδαϊκοί Χρησμοί (φρ. 54):

και στην πλάτη της Θεάς είναι κρεμασμένη η Απεριόριστη Φύση.

Το όνομα της φύσης, Φύσις, προέρχεται από το φύω, που σημαίνει γεννώ, παράγω ή είναι κάτι ή άλλο «από τη φύση μου».

Ακόμα ο κόσμος δεν είναι ακόμα υλικός, αλλά μόνο δυνητικά υλικός, γιατί η Φύση είναι η αρχή της τάξης στον κόσμο, αλλά όχι ο ίδιος ο υλικός κόσμος. Αυτή η τάξη γίνεται έκδηλη στην Ύλη μόνο όταν η Ίσις γεννά τον Ωρο. Έτσι οργανώνεται η Πρωταρχική Ύλη από τις Αρθρωμένες Ιδέες, τον Λόγο, του Δημιουργού με τη μεσολάβηση της Παγκόσμιας Ψυχής. Με αυτόν τον τρόπο παίρνουμε τα Επτά Επίπεδα Πραγματικότητας του Πρόκλου: Ενότητα (Αιών), Είναι (Κρόνος), Ζωή (Ρέα), Νους (Όσιρις), Ψυχή (Ίσις), Φύση (Έγκυος Ίσις) και Σώμα (Ωρος).

Η Ψυχή ως μεσολαβητής

Η Ψυχή, η αρχή της Ζώσας Ζωής, είναι ο Διαμεσολαβητής μεταξύ Νου και Σώματος, τόσο στο Μικροκοσμικό όσο και στο Μακροκοσμικό επίπεδο.

Επομένως η **Παγκόσμια Ψυχή** είναι η πηγή των μεμονωμένων ψυχών. Είναι η γέφυρα μεταξύ των Ιδεών και της Ύλης, γιατί οι Ιδέες είναι υπερβατικές, εκτός χρόνου και χώρου και δεν μπορούν να είναι αποτελεσματικές αν δεν εκδηλωθούν. Η ίδια η θεά μιλάει στους χρησμούς (φρ. 53):

... μετά τις Πατρικές σκέψεις,

Εγώ, η Ψυχή, εμπνυχώνω με την Θέρμη μου το Όλο.

Είναι ιδανική για αυτό το έργο, γιατί οι Πυθαγόρειοι λένε ότι η ψυχή είναι «Ο αριθμός που κινείται ο ίδιος». Αυτή η κίνηση λαμβάνει χώρα μέσω των δυνάμεων της ομοιότητας και της ετερότητας (μια εικόνα χαμηλότερου επιπέδου της Μονάδας και της Διάδας), γιατί η αλλαγή προϋποθέτει ότι ένα Ίδιο πράγμα γίνεται Άλλο (ή Διαφορετικό). (Ο Απόλλωνας και η Άρτεμις είναι οι Ολύμπιοι υπεύθυνοι για την Ομοιότητα και την Ετερότητα, σύμφωνα με τον Πλήθωνα· στους ουρανούς, ο Ήλιος είναι πάντα ο ίδιος, αλλά η Σελήνη γεμίζει και φθίνει.) Επομένως, η Παγκόσμια Ψυχή μεσολαβεί μεταξύ Αιωνιότητας και Χρόνου, φέρνοντας τις Ιδέες σε εκδήλωση τόσο στο χρόνο όσο και στο χώρο.

Αριθμεί τις **Αρμονίες** που καθορίζουν τις κινήσεις των Ουράνιων Σωμάτων (η «Μουσική των Σφαιρών»), αλλά και όλων των κυκλικών διεργασιών στη Φύση.

Από το Όριο προέρχονται τα μέτρα αυτών των κινήσεων, από το Απεριόριστο προέρχεται η αέναη αλλαγή της Φύσης.

Δική της είναι η αέναη κίνηση της Ζωής, γιατί αν και τελειώνουν οι ατομικές ζωές (βίοι), η Ζωή είναι αιώνια. Έτσι οι χρησμοί (φρ. 96):

για την Ψυχή, με τη Δύναμη του Πατέρα είναι μια Ακτινοβόλος Φωτιά,

παραμένει αθάνατη και είναι κυρία της ζωής,

και κρατά Πλήρεις μετρήσεις των πολλών Μητρών του Κόσμου.

Ειδικότερα, οι Ιδέες «κινούνται μόνες τους» στο λογικό συλλογισμό, που είναι συνάρτηση της Ψυχής (σε αντίθεση με τον διαισθητικό Νου).

Γενικότερα, η Παγκόσμια Ψυχή ονομάζεται επίσης Σοφία (Σοφία) και Σκέψη (Εννοία).

Εφόσον η Παγκόσμια Ψυχή φέρνει τις Ιδέες στο κενό, ολόκληρος ο κόσμος είναι εμποτισμένος με Ψυχή. Γι' αυτό εδραιώνει την Κοσμική Συμπάθεια (Συμπάθεια), η οποία ενώνει Τα Όλα σε Ένα. εξ ου και το αλχημικό ρητό, "Έν το Παν".

Αυτή η Συμπάθεια είναι το θεμέλιο της μαγείας, και επομένως δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι η Ίσις και η Εκάτη (βλ. παρακάτω) είναι Θεές της Μαγείας.

Όπως λέει ο Πλωτίνος (IV.4.40),

"Αλλά πώς θα εξηγήσουμε τις γοητείες της Μαγείας; Με τη συμπάθεια και από το γεγονός ότι υπάρχει μια φυσική Αρμονία μεταξύ πραγμάτων που είναι παρόμοια, και μια αντίθεση μεταξύ αυτών που δεν μοιάζουν... Και η πραγματική Μαγεία στο Όλα είναι η Αγάπη σε αυτό μαζί με τη Διαμάχη (Φιλία και Νείκος).

Αυτή [η Αγάπη] είναι ο πρώτος Μάγος και Μαγευτής· όταν οι άνθρωποι παρατήρησαν τη Μαγεία της Αγάπης άρχισαν να χρησιμοποιούν γοητείες και ξόρκια ο ένας στον άλλον." (προσαρμοσμένο από μεταφράσεις του Kingsley και άλλων)

Μπορούμε να πούμε ότι ο Έρως (Αγάπη) υποκινεί την επιθυμία της Ψυχής (Ψυχής) να εκδηλώσει τον Κόσμο. Αυτό είναι γνωστό από την ιστορία «Έρωτας και Ψυχή», η οποία είναι μέρος των Μεταμορφώσεων (ή Χρυσού Γαϊδάρου) του Απουλείου, του Πυθαγόρειου φιλόσοφου, μάγου και μνηστή των Μυστηρίων της Ίσιδας και του Όσιρη. Η Ψυχή είναι αυτή που, κυνηγώντας την Αγάπη Της, κατεβαίνει στον Κάτω Κόσμο κατόπιν εντολής της Μεγάλης Μητέρας, και η οποία με τη σειρά της ανυψώνεται στον Όλυμπο από την Αγάπη.

Ο Γάμος

Ο Πατέρας και η Μητέρα των Θεών, ο Κρόνος και η Ρέα, οι Τιτανικοί γενάρχες, γεννούν τους Ολύμπιους Αντιβασιλείς, τον Δία και την Ήρα, που παντρεύονται.

Ο Δίας και η Ήρα είναι εκπορεύσεις του Κρόνου και της Ρέας, και έτσι μπορούμε να τους θεωρήσουμε παιδιά των Τιτάνων ή μεταμορφωμένες εκδοχές Τους, όπως λέμε.

Επομένως, μπορεί να βρούμε ότι το ίδιο όνομα εφαρμόζεται στους Θεούς σε διαφορετικά στάδια εκπόρευσης, δηλαδή σε διαφορετικά σημεία μιας σειράς πομπής. (Επομένως, μερικές φορές βρίσκουμε τα ονόματα Ρέα και Εκάτη να αντιστρέφονται στους Χαλδαίους χρησμούς.)

Για παράδειγμα, σύμφωνα με την Ορφική γραφή, η Ρέα παίρνει τη μορφή Φιδιού σε Σπήλαιο και καλεί τον Δία να έρθει κοντά της. Αυτός (παίρνοντας το ρόλο του Κρόνου) ζευγαρώνει μαζί Της και εκείνη φέρει τη Δήμητρα, τη Μητέρα της Γης. Η Δήμητρα ανακεφαλαιώνει τις ενέργειες της Ρέας με τον Δία και από την ένωσή τους γεννιέται η Περσεφόνη. Τέλος, σύμφωνα με τον ορφικό μύθο, η Περσεφόνη ζευγαρώνει με τον Δία (στον οποίο βλέπουμε και τον ρόλο Του ως Θεού του Κάτω Κόσμου) και τον φέρει τον Διόνυσο.

Ο Φερεκύδης δίνει τα ονόματα Ζας και Χθόνιοι στους πρώτους Θεούς μετά τον Θεό του Ατελείωτου Χρόνου. Είναι η Σκοτεινή Βασίλισσα του Τάρταρου, η θεά της χαοτικής Πρωταρχικής Ύλης. Είναι ο βασιλιάς του Ολύμπου, που εκτοξεύει μεταμορφωμένους κεραυνούς. Αλλά ο γάμος Τους εξημερώνει. Ενεργώντας ως θεϊκός τεχνίτης, ο Ζας υφαίνει ένα γαμήλιο δώρο, το «Δώρο για την Αποκάλυψη» (Ανακαλυπτίριον), ένας διαφοροποιημένος Φάρος, που είναι στολισμένος με τον τακτοποιημένο κόσμο (Κόσμος, σημαίνει καλή τάξη, διάταξη, στολισμός) .

Αφού σκεπάσει το κρεβάτι τη νύχτα του γάμου Τους, το τυλίγει γύρω από τη Χθόνια, και έτσι γίνεται η Γαία, η Θεά της ζωντανής Γης. (Μια χαμένη ορφική γραφή ονομάζεται ο Φάρος.)

Μέσω της ένωσής τους, η Μήτρα της Παγκόσμιας Ψυχής εμποτίζεται από τις Ιδέες του Δημιουργού και γεννά τις περιστρεφόμενες Πλανητικές Σφαίρες (Κόσμος), που κρύβουν τη φλογερή απλότητα του Ενός, αλλά μας συνδέουν με Αυτό. κατά τα λόγια των Χαλδαϊκών Χρησμών (φρ. 34):

Από εκεί η γέννηση της Ποικιλόμορφης Ύλης αναπηδά.

από εκεί η σαρωτική Αστραπή-Κатаιγίδα συσκοτίζει το Λουλούδι της Φωτιάς, σε Κοιλώματα του Κόσμου αναπηδώντας, γιατί από εκεί τα πάντα αρχίζουν να απλώνονται, κάτω από τις θαυμάσιες ακτίνες.

Τα "Κοιλώματα" μπορεί να μεταφραστούν ως Κούφια ή Μήτρα της Ψυχής του Κόσμου (αλλά βλέπε επίσης ["Fire" in Opsopaus, AGEDE](#)).

Η Θεά του Κοσμικού Δένδρου

Με το να είναι τυλιγμένη με τον Ποικιλόμορφο Χιτώνα, η Χθόνιη γίνεται επίσης η Φτερωτή Δρυς (Υπόπτερος Δρυς), που είναι το Κοσμικό Δέντρο. Οι Ρίζες της είναι στον Κάτω Κόσμο και το Στέμμα Της στους Ουρανούς. Επομένως Αυτή μεσολαβεί στον Ουρανό και τη Γη. Το Σανδάλι της είναι ο Τάρταρος, το απύθμενο χάσμα, τα σκοτεινά βάθη της Ύλης. (Δείτε το ["Water" in Opsopaus, AGEDE](#), για περισσότερα σχετικά με τον χιτώνα και το δέντρο της Χθόνιης και δείτε το ["Fire"](#) για το Σανδάλι της Εκάτης.)

Έχουμε ήδη εξετάσει την ετυμολογική σύνδεση μεταξύ Μητέρας (Mother) και Ύλης (Matter), αλλά υπάρχουν περισσότερα να πούμε γι 'αυτό. Το Matrix, όπως σημειώθηκε, αναφέρεται σε μητέρα οποιουδήποτε είδους, αλλά και σε μητρικό δέντρο. Είναι επίσης η Ουσία από την οποία αναπτύσσεται οτιδήποτε, και η Μήτρα (κυριολεκτικά ή μεταφορικά), που το τρέφει. Επιπλέον, η αρχική έννοια του Materia

(που προέρχεται από το Matrix) είναι το Ξύλο (η Ουσία από την οποία αναπτύσσεται το Δέντρο) και κατ' επέκταση η Ουσία οποιουδήποτε φυσικού αντικειμένου, δηλαδή η Ύλη. Ομοίως, η ριζική σημασία του ελληνικού Hylê (Ύλη) είναι Ξύλο. Οι αρχαίοι ετυμολόγοι συνέδεαν το hylê με το λατινικό sylva (δηλαδή, silva = ξύλο, δάσος), αφού τα ελληνικά έχουν συχνά ένα "h" όπου τα λατινικά έχουν "s" (σύγκρινε το ινδοευρωπαϊκό sreu- με το ελληνικό Rhea, rheô κ.λπ., που συζητήθηκε παραπάνω). Αν και οι σύγχρονοι γλωσσολόγοι απορρίπτουν αυτή τη σύνδεση, απεικονίζει την αρχαία σχέση μεταξύ ύλης και ξύλου. Το ξύλο είναι σύμβολο της Ζώσας Ύλης.

Materia σημαίνει επίσης τροφή, που μας θυμίζει ότι το Κοσμικό Δέντρο είναι και το Δέντρο της Ζωής. Αντλεί το Χυμό της Ζωής, τα Νερά της Αβύσσου, στις Ρίζες Της, και το μεταφέρει προς τα πάνω στο Στέμμα Της, από το οποίο στάζει η Αμβροσιακή Δροσιά σαν μέλι για να θρέψει αθάνατες ψυχές. Ανάμεσα στις ρίζες της είναι η εκροή (Εκροή), η Αμβροσιακή πηγή, που αναζητούν οι Ορφικοί μνημένοι. Η Θεά του Δέντρου είναι η Τροφός που τρέφει ψυχές από το Αμβρόσιο στήθος Της. (Βλ. ["Water" in Opsopaus, AGEDE](#), για περισσότερα σχετικά με τα ύδατα της ζωής.)

Υπάρχουν πολλοί μύθοι στους οποίους ο Δίας (ή άλλος Θεός) παντρεύεται την Ήρα, την Περσεφόνη ή μια άλλη χθόνια θεά ή θεά της βλάστησης με τη μορφή Δέντρου και η Θεά του Δέντρου λατρευόταν με πολλά διαφορετικά ονόματα στην αρχαία Ελλάδα και στη Μεσόγειο. Για παράδειγμα, η Άρτεμις ονομαζόταν Ορθία, η Όρθια Θεά, όταν λατρευόταν ως Δέντρο ή Στύλος που αντιπροσώπευε τον Κοσμικό Άξονα.

Αν και δεν είναι πολύ γνωστό, η Ελένη (δηλαδή η Ελένη του Τρωικού Πολέμου, Βασίλισσα της Σπάρτης) είναι επίσης θεά των δέντρων. Είχε ναούς στη Σπάρτη και σε πολλά άλλα μέρη. Συγκεκριμένα, στη Σπάρτη υπήρχε ιερό γι' αυτήν και Ιερός Πλάτανος, ο οποίος ήταν διακοσμημένος με γιρλάντες και αλειμμένος με λάδι.

Εκπροσωπήθηκε επίσης ως θεά των στύλων (μάλλον σαν τις Καρυάτιδες στην Ακρόπολη) και λατρευόταν ως «Ελένη του Δέντρου» (Δενδρίτης) στη Ρόδο. Η Ελένη γεννήθηκε από τον Δία και τη Λήδα (δηλαδή τη Θεά Λάδα, «η Κυρία» *Lady*), η ίδια κόρη του Ωκεανού (για τον οποίο, βλέπε παρακάτω), όπως λέγεται στον μύθο «Η Λήδα και ο Κύκνος». (Ο Κύκνος είναι το πουλί του Απόλλωνα, που δύσκολα ξεχωρίζεται από τον Δία σε αυτό το πλαίσιο. βλέπε ["Gods"](#).) Αναδύθηκε από ένα μπλε αυγό, το οποίο μπορεί να αντιπροσωπεύει την Ουράνια Σφαίρα ή τον Ουρανό και τη Γη πριν χωριστούν.

Αδέρφια της είναι οι Δίδυμοι Διόσκουροι (τα «Παλικάρια του Δία»: Διός Κούροι), ο Κάστορας και ο Πολυδεύκης. Σύμφωνα με διαφορετικές μαρτυρίες, γεννήθηκαν είτε από το ίδιο Αυγό με την Ελένη, είτε από διαφορετικό Αυγό που γεννήθηκε από τη Λήδα. Φορούσαν καπέλα σε σχήμα μισού κελύφους αυγών που αντιπροσώπευαν τα

Ουράνια Ημισφαίρια (ή τον Ουρανό και τη Γη), αφού τα αστέρια τους δεν βρίσκονται ποτέ πάνω από τον ορίζοντα ταυτόχρονα. Οι Δίδυμοι είναι οι Πιστοί Υπηρέτες της Μεγάλης Θεάς, της Μητέρας των Θεών, είτε λέγεται Ρέα, Κυβέλη είτε με άλλα ονόματα. Για παράδειγμα, οι Διόσκουροι έσωσαν την έφηβη Ελένη αφού ο Θησέας την απήγαγε όταν ήταν χορεύτρια στον σπαρτιατικό ναό της Αρτέμιδος Ορθίας (που δεν διακρίνεται σχεδόν καθόλου από την Ελένη).

Συχνά παρουσιάζονται να στέκονται εκατέρωθεν μιας Θεάς, όπως η Ελένη, η Ίσιδα, η Άρτεμη, η Αστάρτη, η Αφροδίτη, η Εκάτη, η Κυβέλη ή η Δήμητρα. Συχνά είναι σεληνιακή θεά. Συχνά είναι επίσης μια θεά της γονιμότητας και της παραγωγής ύλης (που αντιστοιχεί στην τρίτη από τις τρεις λειτουργίες του Dumézil· ο Κρόνος και ο Δίας αντιστοιχούν στις δύο πρώτες).

Ο Κάστορας ήταν θνητός, αλλά ο Πολυδεύκης είναι αθάνατος. Επομένως, η σύνδεση της Ελένης με τον Κάστορα και τον Πολυδεύκη μπορεί να συγκριθεί με τη σχέση της Ίσιδας με το Σώμα και την Ψυχή του Όσιρη. Αν η Ελένη μοιραζόταν το Αυγό με τους Διόσκουρους, τότε αυτό θα συγκρίνεται με την Ίσιδα και τον Όσιρη που μοιράζονται τη μήτρα της Μητέρας Θεάς Καρύδι. Ο Όσιρις σκοτώθηκε όταν παγιδεύτηκε σε ένα φέρετρο γύρω από το οποίο φύτεψε ένα αλμυρίκι. Ο Κάστορας σκοτώθηκε ενώ κρυβόταν σε μια βελανιδιά (ή ίσως κάθε αδερφός ήταν σε ένα δέντρο). Ο αθάνατος Πολυδεύκης λυπήθηκε τόσο πολύ για τον θάνατο του αδελφού του που ζήτησε από τον Δία να μοιραστούν οι Δίδυμοι τη θνησιμότητα και την αθανασία μέσω ενός κυκλικού θανάτου και αναγέννησης, καθώς ο Όσιρις κυκλικά διαλύεται και αναζωογονείται από την Ίσιδα.

Ο Σίμων ο Μάγος, ο Γνωστικός άγιος άνδρας που συκοφαντήθηκε στη Βίβλο (Πράξεις 8.9-24), υιοθέτησε ως Soror Mystica (Μυστική Αδελφή) μια εταίρα με το όνομα Ελένη, την οποία πίστευε ότι ήταν μετενσάρκωση της Ελένης της Τροίας. Γι' αυτό την αποκάλεσε Παντός Μητέρα, και Σοφία. και ονόμασε τον εαυτό του Μεγάλη Δύναμη του Δία. Τελικά οι μαθητές του τους ύψωσαν αγάλματα, στα οποία παριστάνονταν με τις ιδιότητες του Δία και της Αθηνάς (ως Θεά της Σοφίας). Αν και οι ισχυρισμοί του Σίμονα μπορεί να φαίνονται ως το ύψος της ύβρεως, εντούτοις απεικονίζουν τις γνώσεις του για τον Δημιουργό και τη μυστική Αδελφή του.

Στην Αλχημεία το Μεγάλο Έργο αναδημιουργεί την πράξη της κοσμικής δημιουργίας. Η Σοφία παρέχεται από τον Σοφό Γέροντα, που ταυτίζεται με τον Κρόνο (Κρόνος) ή τον Πατέρα Χρόνο (Χρόνος), που ονομάζεται επίσης *Altus* (Υψηλό, Ευγενές, Βαθύ, Μυστικό, Αρχαίο). έχει τις Ιδέες, αλλά δεν μπορεί να τις φέρει σε εκδήλωση. Αυτό επιτυγχάνεται από τον Αλχημιστή (Τεχνίτη) σε συνεργασία με την Μυστική Αδελφή του. ένας συνδυασμός των αρσενικών και θηλυκών

δυνάμεων είναι απαραίτητος για την ολοκλήρωση του Έργου. (Για περισσότερα, βλέπε Opsopaus, PT, 129-30.)

Η Θεά του Δέντρου εμφανίζεται συχνά με έναν κρατήρα, ένα δοχείο από το οποίο χύνει το Θείο Νέκταρ. (Βλ. ["Fire" in Opsopaus, AGEDE](#) σχετικά με την ιδιαίτερη σημασία του κρατήρα· ένα από τα ερμητικά κείμενα (C.H. IV) ονομάζεται **Ο Κρατήρας**, όπως ήταν και μια χαμένη ορφική γραφή.)

Επιπλέον, η Ίσις αναπαρίσταται ως Δέντρο με στήθος από το οποίο ρουφάει ο Ωρος, επίσης και στα πανηγύρια της Ίσιδας στην Κόρινθο, χύνονταν γάλα από ένα χρυσό κύπελλο σε σχήμα στήθους.

Επίσης, είναι γραμμένο ότι σε έναν ναό της Αθηνάς, η Ελένη αφιέρωσε ένα κύπελλο από ήλεκτρο σε σχήμα μαστού, στο ακριβές μέγεθος του μαστού Της.

Τέλος, όταν ο Τηλέμαχος, κατά τη διάρκεια της ιεροτελεστίας του, επισκέφτηκε τον Μενέλαο και την Ελένη (που αντιστοιχούν στον Δημιουργό και τη σύζυγό του), του έδωσαν έναν κρατήρα και ένα Χιτώνα. (Ο Μενέλαος θεοποιήθηκε από την Ελένη και μεταφέρθηκε σωματικά στο Ηλύσιο· στις μεταγενέστερες μέρες το ζευγάρι λατρεύονταν ως Θεότητες. Το όνομά του σημαίνει να μείνεις ή να παραμείνεις Μένω και Λαός)

Ο Κρατήρας εμφανίζεται συχνά ως τα ξαπλωμένα Κέρατα της Σελήνης, κάτι που σίγουρα ταιριάζει σε αυτή τη Θεά. (Η Ελένη, η Ίσις, η Εκάτη, η Άρτεμις και ακόμη και η Ήρα μπορεί να φορούν τα σεληνιακά κέρατα.)

Ωστόσο, η Ημισέληνος συμβολίζει επίσης ότι είναι Πηγή Φωτισμού, και έτσι μπορεί να αντιπροσωπεύεται επίσης από ένα αστέρι ή μια δάδα (ιδιαίτερα κατάλληλο για Εκάτη· βλέπε παρακάτω και στο ["Fire" in Opsopaus, AGEDE](#)). (Μερικοί μυθολόγοι έχουν εντοπίσει τα ονόματα Ελένη και Σελήνη -ακόμα και τη Λούνα- στην ίδια ρίζα, *helê* (ελ), που αναφέρεται στον φωτισμό· ωστόσο τα στοιχεία είναι αδιευκρίνιστα. Το όνομα Ελένη δόθηκε στο Ιερό Καλάθι που μεταφέρονταν σε ορισμένες γιορτές της Αρτέμιδος· η λέξη μπορεί επίσης να σημαίνει πυρσός.)

Φυσικά το τρωικό έπος έχει τη δομή μιας μύησης: χωρισμός, οριακή περίοδος (δοκιμασίες) και επιστροφή. Οι Πυθαγόρειοι συσχετίζουν το Ίλιον (Τροία) με την *Hylê* (Ύλη) και ερμηνεύουν τον Τρωικό Πόλεμο ως αλληγορία για την αποπλάνηση και παγίδευση της Ψυχής (Ελένη) από την Ύλη (Τρωικό Παρίσι) και τη διάσωσή της και την επιστροφή της στη γενέτειρά της και στον Οίκο. του Νου (Μενέλαος). Επίσης, θα πρέπει να θυμηθώ την Πηνελόπη, η οποία περιμένει τον έξυπνο Οδυσσέα, και κάθεται δίπλα στο γαμήλιο κρεβάτι της, που είναι ένα μέρος του Δέντρου στο κέντρο του παλατιού, όπου υφαίνει και ξεπλέκει διαρκώς ένα πέπλο. Περιμένει όσο ο

Οδυσσέας αναζητά την Ιθάκη. Οι Πυθαγόρειοι διαβάζουν την Οδύσσεια ως αλληγορία για το πνευματικό ταξίδι, όπως θα συζητηθεί στο Μέρος V.

Ο Δράκος στα ύδατα

Δεδομένου ότι το Δέντρο είναι ο Κοσμικός Άξονας, ωστόσο **η Άτρακτος της Ανάγκης** είναι επίσης η **μήτρα του πεπρωμένου**, και επομένως ο προφήτης (μάντης), ο "θεραπευτής-μάντης" (ιατρομάντης, "σαμάνος") και ο ένθεος ποιητής, όλοι τους έρχονται στο **Δέντρο της Γνώσης** επιθυμώντας τη Σοφία (Σοφία). Διάβασαν το Πεπρωμένο στο πέσιμο των Φύλων Της. Ωστόσο, ούτε αυτή η Σοφία ούτε ο Καρπός του Κοσμικού Δέντρου είναι εύκολο να κερδηθεί, γιατί το Δέντρο περιβάλλεται από **Αρχέγονα Νερά** και φυλάσσεται από **Φίδι ή Δράκο**.

Τα Νερά και το Δέντρο αντιπροσωπεύουν την μη εξατομικευμένη Δύναμη της **Συμπαντικής Ζωής** (Ζωή), που σχετίζεται με τη Μεγάλη Μητέρα (Ρέα, Αφροδίτη, Δήμητρα). Αυτές οι Τιτανικές δυνάμεις κατακτώνται και αντικαθίστανται από τον Δημιουργό και την **Μυστική Αδερφή** του, οι οποίοι, μέσω της Ψυχής, φέρνουν την Συμπαντική Ζωή σε εκδήλωση στο χώρο και στο χρόνο, γεννώντας έτσι την Ατομική Ζωή (Βίος), η οποία κατοικεί δίπλα στον Θάνατο (Περσεφόνη, Ίσις, Ψυχή). Τα Νερά είναι ο δρόμος των ψυχών προς την **ενσάρκωση**, αλλά και ο δρόμος προς την **αθανασία**.

Οι Έλληνες είπαν ότι τα Αρχέγονα Ύδατα, που ορίζουν τα όρια της ύπαρξής μας, κυβερνήθηκαν από την **Τηθύ** και τον **Ωκεανό**. Αυτή επικαλείται ως Μητέρα και Αυτός ως Προέλευση των Θεών και όλου του Κόσμου. Οι διαμάχες τους χώρισαν και έπαψαν να ζευγαρώνουν. Έτσι τελείωσε η διαδικασία της πρωταρχικής εκδήλωσης, διατηρώντας έτσι τον Κόσμο σε πεπερασμένα όρια.

Τυπικά ο **Δράκος** είναι ένα υβρίδιο: άνθρωπος (συχνά θηλυκό) από πάνω και φίδι ή ψάρι από κάτω, μάλλον σαν γοργόνα. Ένα τέτοιο ον συνδυάζει την ανθρώπινη δεσμευμένη στο χρόνο συνείδηση με την αιώνια, ασυνείδητη Δύναμη της Ζωής.

Υπάρχουν πολλές μυθολογικές αναφορές για το **Φίδι** και το **Δέντρο**. Για παράδειγμα, η Μητέρα Γη δίνει στον Δία και στην Ήρα ένα Αποκαλυπτικό Δώρο, ένα Δέντρο που φέρει **Χρυσά Μήλα**, το οποίο φυτεύεται στη Δύση, στις σκοτεινές περιοχές πέρα από τον Ωκεανό, όπου ο Άτλας απλώνεται μεταξύ Γης και Ουρανού.

Αυτός είναι ο **Κήπος των Εσπερίδων**, μια τριάδα Θεών συγγενών με Γοργόνες ή Σειρήνες, που παρασύρουν τους θνητούς σε μυστικές τελετές και μυήσεις με τη μαγευτική μουσική τους. Ονομάστηκαν για τον Έσπερο, το Εσπερινό Άστρο, το οποίο είναι ιερό για την Αφροδίτη, η οποία μερικές φορές πιστώνεται με τη

δημιουργία των Χρυσών Μήλων. Οι Εσπερίδες φροντίζουν το Δέντρο και τα Χρυσά Μήλα του, αλλά η Ήρα το φρουρεί επίσης από τον Δράκο Λάδων, που γεννήθηκε από τη Γαία, ο οποίος βρίσκεται κρυμμένος στα σκοτεινά της Κούφιας Γης.

Στις γνωστές ιστορίες του Ηρακλή, ένας από τους Άθλους του ήταν να φέρει μερικά από τα Μήλα των Εσπερίδων, αλλά οι ιστορίες δίστανται ως προς το αν τα πήρε με τη βία, σκοτώνοντας τον Δράκο ή με τη συνεργασία των Εσπερίδων. Έτσι μπορεί κανείς να αποκτήσει τον Καρπό είτε κατακτώντας τον Δράκο είτε στρατολογώντας τη βοήθεια του Πνεύματος του Δέντρου. (Αν και μπορεί να φαίνεται περίεργο, οι Πυθαγόρειοι, οι Στωικοί και άλλοι Έλληνες φιλόσοφοι θεωρούν τον Ηρακλή ως τον ιδανικό πνευματικό ήρωα· αυτό συμβαίνει επειδή κατανοούν τους Άθλους του αλληγορικά ως τις πνευματικές ασκήσεις και δοκιμασίες που οδήγησαν στην τελική θέωσή του. Δείτε επίσης [Opsopaus, AGEDE, "Fire,"](#) για περισσότερα σχετικά με τον Ηρακλή και την Ηρωοποίηση.)

Ο Απόλλωνας σκότωσε (ή κατέκτησε με άλλο τρόπο) τη Δράκαινα των Δελφών, γεννημένη από τη Γαία, η οποία ήταν κουλουριασμένη γύρω από το Δάφνινο Δέντρο στον Παγκόσμιο Ομφαλό εκεί. Αυτός ο Δράκος αποκαλείται συχνά Πύθων, αλλά αυτό δεν είναι σωστό, σύμφωνα με τις παλαιότερες πηγές.

Στους Δελφούς κατοικούσε ο Δράκος Τυφών (γέννημα της Γαίας και του Τάρταρου) καθώς και η Δράκαινα Δελφίνη, το όνομα της οποίας προέρχεται από την ίδια αρχαϊκή ρίζα δελφ- (Μήτρα) και με τους ίδιους τους Δελφούς.

Ο Απόλλωνας σκότωσε τη Δράκαινα, αλλά ο Δράκος εξακολουθεί να φυλάει τον Όμφαλο, την Ομφαλόπετρα που σηματοδοτεί τον Κοσμικό Άξονα. Η Ιερή Δύναμη του Ήλιου προκάλεσε το Σώμα της Δράκαινας να θρυμματιστεί (Πυθώ) -δηλαδή ο Ήλιος το μείωσε αλχημικά σε Πρωταρχική Ύλη- και από αυτό το γεγονός οι Δελφοί έλαβαν το παλιό τους όνομα, Πυθώ. Κατά συνέπεια, ο Δράκος ονομάζεται πλέον Πύθων και η Δελφική Προφήτισσα ονομάζεται Πυθία. Ο Απόλλωνας χρειάστηκε να εξιλεωθεί για την πράξη Του για ένα **Μεγάλο Έτος** (οκτώ θνητά χρόνια), κατά το οποίο εξορίστηκε από τους Δελφούς.

Το όνομα του **Πυθαγόρα** ανάγεται επίσης στον Πύθιο Απόλλωνα. Όταν οι γονείς του επισκέπτονταν τους Δελφούς, η Πυθία προφήτευσε ότι η μητέρα του θα γεννούσε έναν άγιο άνθρωπο. Ο Απολλώνιος ο Τυανεύς είπε ότι η ίδια η Πυθία έκανε το παιδί. Σε κάθε περίπτωση, ο Πυθαγόρας ανήκε σίγουρα στην Σειρά του Απόλλωνα. Στο εξής η μητέρα του αποκαλούσε τον εαυτό της Πυθαΐς και ονόμασε το αγέννητο παιδί Πυθαγόρα.

Όταν ο **Κάδμος** (το όνομα του οποίου θυμίζει τον Κόσμο) είχε έρθει στο μέρος όπου επρόκειτο να ιδρύσει τη Θήβα, χρειαζόταν Νερό για θυσία, αλλά όταν πλησίασε την πηγή του Άρη, βρήκε έναν γιγάντιο Δράκο να τη φυλάει. (Πολλοί πίνακες αγγείων

δείχνουν τον Δράκο να μεγαλώνει πάνω από μια γυναίκα, πιθανώς το Πνεύμα της Άνοιξης, ίσως η Αρμονία, που κάθεται δίπλα του.)

Σκότωσε τον Δράκο και, υπό θεϊκή καθοδήγηση, έσπειρε τα δόντια του, τα οποία φύτρωσαν σε άντρες που ονομάζονται Σπαρμένοι (Σπαρτοί) ή ο Χρυσοβόλος σπόρος. (Μπορεί να δούμε σε αυτό τη σπορά των Σπερματικών Ιδεών στη Μητέρα Γη.) Σε εξιλέωση για τη δολοφονία του Δράκου, ο Κάδμος έπρεπε να υπηρετήσει τον Άρη για ένα μεγάλο έτος (όπως ο Απόλλωνας είχε σκοτώσει τη Δελφική Δράκαινα).

Αφού εξόφλησε το χρέος του, παντρεύτηκε την Αρμονία, την κόρη της Αφροδίτης και του Άρη (Φιλία και Νείκος, οι Πρωταρχικές Δυνάμεις που αναμειγνύουν και χωρίζουν τα Τέσσερα Στοιχεία, σύμφωνα με τον Εμπεδοκλή).

Αρμονία, στα αρχαία ελληνικά, σημαίνει το δέσιμο δύο διαφορετικών πραγμάτων σε ένα απρόσκοπτο σύνολο, και έτσι είναι η μεγάλη Μεσίτρια. Είναι μια Θεά, η οποία εμφανίζεται και ως Φίδι. Ως αποκαλυπτήρια δώρων ο Κάδμος Της έδωσε ένα χιτώνα και ένα περιλαίμιο. Ο Κάδμος και η Αρμονία ήταν γονείς της Σεμέλης, της θεοποιημένης μητέρας του Διονύσου. (Δείτε [Opsopaus, AGEDE, "Fire"](#), για περισσότερα σχετικά με την Φιλία, το Νείκος και την Αρμονία.)

Τέτοιες ιστορίες είναι συνηθισμένες, φυσικά. Για παράδειγμα, ο Θησέας κέρδισε τη νύφη του Αριάδνη (μια θεά που συνδέεται στενά με την Περσεφόνη «Πιο Καθαρή», Αριάγνη) σκοτώνοντας τον Μινώταυρο (γεννημένο από τον Ταύρο από τη θάλασσα και την Πασιφάη, κόρη του Ήλιου), που κατοικούσε στις σπείρες του Λαβυρίνθου (βλ. [Opsopaus, "Rit. Lab."](#) ειδικά [nn.140-3](#)). Έτσι και ο Περσέας σκότωσε τον Δράκο από τη θάλασσα και απελευθέρωσε την Ανδρομέδα, τη μέλλουσα νύφη του, από τον Στύλο στον οποίο ήταν δεμένη.

Εκάτη

Η Εκάτη έχει έναν ιδιαίτερο ρόλο στους Χαλδαίους χρησμούς ως η κύρια Θεά που εμπλέκεται σε μαγικές και πνευματικές πρακτικές, γιατί είναι η **παγκόσμια ψυχή**. Ως εκ τούτου, είναι αυτή που μεσολαβεί μεταξύ του Έμπυρου Πεδίου, όπου κατοικούν οι Θεοί, και του κόσμου μας (Υλαίο Πεδίο). Αντίστροφα Αυτή είναι που οδηγεί τον δρόμο μας πίσω στους Θεούς μέσω της Θεουργίας και άλλων πνευματικών πρακτικών.

Ο Δημιουργός και η Εκάτη μαζί δημιουργούν το Αιθερικό Βασίλειο όπου κατοικούν τα Ουράνια Σώματα (τα σταθερά αστέρια και οι πλανήτες). Δεδομένου ότι τα Ουράνια Σώματα είναι υλικά, η Εκάτη πρέπει να μεσολαβήσει μεταξύ Αυτών και των

Ολύμπιων Θεών (που είναι άυλοι), είναι η Θεά στο χαμηλότερο σημείο του Έμπυρου Βασιλείου, διαχωρίζοντας και συνδέοντας ταυτόχρονα τις Αιθερικές και τις Έμπυρες τάξεις. Με άλλους όρους, Είναι ο Μεσίτης μεταξύ του Δία, του Υπερκόσμιου Ήλιου, που κυβερνά τους Ολύμπιους Θεούς, και του Υλαίου Ήλιου, που κυβερνά τα Ουράνια Σώματα. Επίσης τα κρατάει χωριστά,

γιατί ως Ψυχικός Υμένας Διαιρεί

η Πρώτη και η Άλλη Φωτιά, που σπεύδουν να αναμειχθούν,

όπως λένε οι Χαλδαϊκοί Χρησμοί (φρ. 6).

(Η λέξη που μεταφράζεται εδώ "Διανοητική" είναι Νοητική, παραπέμποντας στην ολιστική Διάισηση.) Αυτή η Μεμβράνη τυλίγει τον υλικό κόσμο στον οποίο γεννά. Σε ένα άλλο χαλδαϊκό θραύσμα (38) η ίδια η Θεά τοποθετεί την πύρινη ζώνη Της στο κάτω άκρο του Νοητικού Βασιλείου:

Οι Σκέψεις του Πατέρα είναι αυτές, και μετά είναι η Ελικοειδής Φωτιά Μου.

Αυτό το «τύλιγμα» ή «στρίψιμο» της Ζώνης Της υποδηλώνει επίσης τα Φίδια της, για τα οποία, περισσότερα παρακάτω.

Η Μήτρα της Εκάτης συλλαμβάνει τις Ιδέες του Πατέρα και τις γεννά, μέσω της Πύρινης Μεμβράνης, στον υλικό κόσμο. Έτσι, στους Χαλδαϊκούς Χρησμούς (φρ. 32, ll. 2-3) μπορούμε να δούμε μια νύξη στον Δημιουργό, ο οποίος

...είναι Εργάτρια, Δότρια Ζωοδόχου Φωτιάς,

και γεμίζει τη Ζωοδόχο Μήτρα της Εκάτης...

Οι χρησμοί (παρ. 35) αποκαλύπτουν επίσης ότι αυτή είναι μια προέλευση από το Ένα καθώς και το μέσο για την περαιτέρω εκπόρευση Του:

γιατί από Αυτόν πηδούν οι Κεραυνοί Ακαταμάχητοι

και Μήτρες Ακτινοβόλου Φωτός που δέχονται Αστραπή-Καταιγίδα

της πατρογέννητης Εκάτης και του Ζωγοποιημένου Λουλουδιού της Φωτιάς,

και πανίσχυρο Πνεύμα πέρα από τους Πύρινους Πόλους.

(Αυτό το θείο Πνεύμα είναι η Εκάτη στον ρόλο Της ως Παγκόσμια Ψυχή.)

Ο Πλατωνικός σταυρός

Στον Τίμαιο (36B-E), ο Πλάτωνας μας λέει ότι η Παγκόσμια Ψυχή έχει τη μορφή του ελληνικού γράμματος Χ (χι), και ο Πρόκλος λέει ότι ένα Χ έχει τοποθετηθεί στην καρδιά κάθε ατόμου ως εικόνα της Παγκόσμιας Ψυχής.

Αυτό το Χ έχει μια πολύ ιδιαίτερη μορφή, γιατί αντιπροσωπεύει τον τρόπο με τον οποίο η Παγκόσμια Ψυχή φέρνει τις Ιδέες σε εκδήλωση στο χώρο και στο χρόνο στο Ουράνιο Βασίλειο. Οι δύο γραμμές συναντώνται στις 23,5 μοίρες και αντιπροσωπεύουν τον κύκλο του Ταυτού και τον κύκλο του Θατέρου, οι οποίοι, αντίστοιχα, βρίσκονται υπό την κηδεμονία του Απόλλωνα και της Άρτεμης (όπως προαναφέρθηκε) και αντιστοιχούν στις κινήσεις του μυαλού και της ζωτικής ψυχής.

Ο Κύκλος του Ταυτού είναι οριζόντιος και έξω από τον άλλο. Αντιστοιχεί στον Ουράνιο Ισημερινό και περιστρέφεται προς τα Δεξιά, από Ανατολή προς Δύση, όπως οι καθημερινές κινήσεις των ουρανών μέσα από τους Οίκους του Ζωδιακού και γύρω από την Άτρακτο της Ανάγκης. Αυτή λέγεται Απλανής (Μη Περιπλανώμενη, Σταθερή, Ασφαλής) Σφαίρα, η οποία με την εναλλαγή της ημέρας και της νύχτας, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, μας διδάσκει «το μάθημα του Ενός και του Δύο». Δηλαδή, αυτή η κίνηση είναι τακτική, και διέπεται από τις διαδικασίες της καθαρής σκέψης. Αυτός ο Κύκλος είναι η Ζώνη ή Ζωστήρ.

Ο **Κύκλος του Θατέρου** είναι διαγώνιος και μέσα στον άλλον. Αντιπροσωπεύει την Εκλειπτική (ο Ζωδιακός Κύκλος) και περιστρέφεται προς τα αριστερά, από τη Δύση προς την Ανατολή, όπως οι αργές κινήσεις των πλανητών μέσα από τα Ζώδια. Η κίνηση είναι ακανόνιστη (στην πραγματικότητα, χωρισμένη σε επτά περιπλανώμενες κινήσεις) και υπόκειται σε μη λογικές κρίσεις, πεποιθήσεις και συναισθήματα, ειδικά εκείνα που σχετίζονται με το σώμα (γιατί το Αιθερικό Βασίλειο είναι το Σωματικό Όχημα της Παγκόσμιας Ψυχής). Αυτές ονομάζονται Ακανόνιστες (Πλανήται, Περιπλανώμενες, ασταθείς) σφαίρες, αν και η κίνησή τους είναι νόμιμη.

Ωστόσο, από όλους τους Πλανήτες, ο Κύκλος του Θατέρου συνδέεται πιο στενά με τον Ήλιο, γιατί είναι η κίνηση του Ήλιου που καθορίζει τους ετήσιους κύκλους ανάπτυξης και φθοράς που χαρακτηρίζουν τη θνητή ζωή. (Η Σελήνη, φυσικά, παρουσιάζει επίσης κυκλική αλλαγή, αλλά οι μηνιαίοι κύκλοι δεν συνδέονται τόσο στενά με τη Ζωή.) Αυτός ο Κύκλος είναι η Ζώνη του Σπαθιού.

Όταν συνδυάζονται, οι δύο κινήσεις δημιουργούν την **Έλικά**, η οποία είναι σύμβολο της **Αιωνιότητας**, της Ενότητας που προηγείται των αντιθέτων, της ομοιότητας και της ετερότητας. Τα αστέρια στριφογυρίζουν στους ουρανούς σαν ένα Φίδι, το **Φίδι της Εκάτης**, το οποίο αντιπροσωπεύει την Παγκόσμια Ψυχή και συμβολίζεται από τη Ζώνη Της που το περιβάλλει.

Η κοινότητά μας με την Παγκόσμια Ψυχή, που συμβολίζεται με το Χ που τοποθετείται στις καρδιές μας, μπορεί να αντιπροσωπεύεται από το **Σημείο του Πλατωνικού Σταυρού** (το Crux Platonica ή Littera X Platonica):

Σε μια μορφή το χέρι περνά διαγώνια από τα δεξιά προς τα αριστερά και στη συνέχεια οριζόντια από αριστερά προς τα δεξιά Μια προς τα κάτω διαγώνιος

αντιστοιχεί στο στραμμένο προς τον Ζυγό, επομένως η Πύλη της Σελήνης, στο βόρειο ζώδιο του Καρκίνου, μέσω της οποίας οι ψυχές κατεβαίνουν στην ενσάρκωση, είναι στα δεξιά σας και η Πύλη του Ήλιου, στο Νότιο ζώδιο, ο Αιγόκερως, αν και οι ψυχές ανεβαίνουν στον Παράδεισο, είναι στα αριστερά σας.

Αυτό είναι το πέρασμα από τη γέννηση στον θάνατο. Αυτή είναι η κανονική θέση της Ελληνικής Ζώνης Σπαθιών (Τελαμών).

Μια διαγώνιος προς τα πάνω αντιστοιχεί στην αντίθετη κατεύθυνση, προς τον Κριό. Αυτό είναι το πέρασμα από τον θάνατο στην αναγέννηση. Αυτή είναι συχνά η θέση της ρωμαϊκής ζώνης ξίφους (Βαλτεύς), η οποία, ωστόσο, φοριόταν μερικές φορές όπως η ελληνική.

Εδώ είναι μια άλλη μορφή του Χ: Τοποθετήστε το δεξί σας χέρι διαγώνια στο στήθος σας, με τα δάχτυλά σας απλωμένα πάνω από την καρδιά σας. Αυτός είναι ο Δρόμος της Κλίσης και τοποθετεί την Πύλη της Σελήνης στην Καρδιά σας, γιατί και οι δύο συνδέονται με την Ψυχή. Τα απλωμένα δάχτυλα αντιπροσωπεύουν τη διαίρεση του Κύκλου του Θατέρου στις επτά Πλανητικές ζώνες. (Αν σας ενοχλεί το γεγονός ότι δεν έχετε επτά δάχτυλα, μπορείτε να κάνετε το αρχαίο σημάδι για τα επτά: λυγίστε το μικρό δαχτυλάκι στα δύο και κρατήστε τα άλλα δάχτυλα και τον αντίχειρα σε έκταση.)

Καθώς σταυρώνετε το στήθος σας πείτε: «**Με τον Ήλιο και τη Σελήνη**». Τώρα τοποθετήστε τον αριστερό σας βραχίονα οριζόντια κατά μήκος του διαφράγματος, κατά μήκος του δεξιού σας βραχίονα, με τη γροθιά του στο δεξί σας βραχίονα. Αυτός είναι ο Δρόμος της Πλευράς και τοποθετεί τη γροθιά σας, αντιπροσωπεύοντας την καθημερινή κίνηση των Σταθερών Αστέρων, κοντά στην Πύλη του Ήλιου. Καθώς κάνετε την εξωτερική γραμμή του Σταυρού, πείτε «**Από τη νύχτα σε μέρα**».

Το Χ ή Crux Decussata (Διαιρεμένος Σταυρός) είναι πλούσιο σε συμβολισμούς. Αντιπροσωπεύει οποιονδήποτε Διαμεσολαβητή που δημιουργεί ένα γάμο αντιθέτων, συμπεριλαμβανομένων του Ουρανού και της Γης, της ομοιότητας και της Ετερότητας, κ.λπ., ενωμένα σε τέλεια Ισορροπία και Αρμονία. Είναι το αρχικό γράμμα του Χρόνου και της Χθόνιη, του Αρχέγονου Πατέρα και Μητέρας, και έτσι Τους ενώνει. Το Χ κόβει αλλά και ενώνει. Οι Ρωμαίοι σημείωσαν τα όρια με το Χ, και έτσι σηματοδοτεί επίσης το όριο (ο Υμένας - Ζώνης της Εκάτης) που χωρίζει και ενώνει το Νοητικό και το υλικό βασίλειο. Το ιερογλυφικό Χ (sesh) σημαίνει διαίρεση ή πολλαπλασιασμό, και επομένως συμβολίζει επίσης την ένωση (από την πολικότητα των σημασιών που είναι χαρακτηριστικές των συμβόλων).

Μπορούμε επίσης να συγκρίνουμε το Χ με τον Δεμένο Κόμβο στη Ζώνη της Ίσιδας, που αντιπροσωπεύει τη Ζωή και την Αθανασία. Τοποθετείται στο λαιμό του νεκρού και προστατεύει το Σώμα του Όσιρη. Δεμένος, ο Κόμβος αντιπροσωπεύει την ένωση

σώματος και ψυχής στη θνητή ζωή. Λυμένο, αντιπροσωπεύει την αθανασία που επιτυγχάνεται με την απελευθέρωση της αθάνατης ψυχής από τη θνητή ψυχή και σώμα. Ο Κόμβος δεν μπορεί να κοπεί (όπως ο Αλέξανδρος έκοψε τον Γόρδιο Δεσμό), αλλιώς η αθανασία θα χαθεί, αλλά πρέπει να λυθεί προσεκτικά (όπως σε ορισμένες ταντρικές πρακτικές). Έτσι, το Αιγυπτιακό Βιβλίο των Νεκρών μας προτρέπει, «Λύστε τους Κόμβους της Νεφθύς!»

Η Σελήνη

Αν και η Εκάτη κατοικεί στο Εμπύριο πεδίο, συνδέεται ιδιαίτερα με τη Σελήνη. Αυτό συμβαίνει επειδή η Σελήνη είναι το πλησιέστερο Ουράνιο Σώμα, και επομένως ο Μεσίτης μεταξύ του ("υποσελήνιου") κόσμου των θνητών και του Ουράνιου Βασιλείου και εκείνων που βρίσκονται πάνω από αυτό, σύμφωνα, με τους Χαλδαίους, μεταξύ του υλικού κόσμου, είναι ο Αιθερικός και ο Εμπύριος Κόσμος, από την άλλη. (Έχουμε ήδη δει ότι η Παγκόσμια Ψυχή ταυτίζεται με πολλές Σεληνιακές Θεές.)

Επειδή η Εκάτη είναι η Παγκόσμια Ψυχή, επιβλέπει την ενσάρκωση των μεμονωμένων ψυχών και τη μοίρα τους μετά το θάνατο. Ο Πλούταρχος λέει ότι η Σελήνη είναι η τοποθεσία του Κρυφού Τόπου της Εκάτης (Μύκχος), όπου πηγαίνουμε όταν πεθαίνουμε. Εκεί μπαίνουμε στις ψψτεινές κοιλώτητες σε σχήμα μήτρας (Κοιλώματα). Όσοι έχουν περισσότερο χρόνο να περάσουν στη Γη πηγαίνουν στη σκοτεινή πλευρά της Σελήνης για να περιμένουν τη μετενσάρκωση. όσοι έχουν επιτύχει τη φώτιση, περνούν μέσω της φωτεινής πλευράς στα Ηλύσια Πεδία στη Σφαίρα του Ήλιου. (Βλέπε ["Fire" in Opsopaus, AGEDE](#), για περισσότερα σχετικά με την πρόοδο της ψυχής.)

Λόγω του διαμεσολαβητικού ρόλου της Εκάτης, κυβερνά επίσης τους Δαίμονες και άλλα Μεσολαβητικά Όντα (που ονομάζονται, Συνδέτες και Τελεστές στους Χαλδαϊκούς Χρησμούς). Θα μεταθέσω τη συζήτησή τους στο Μέρος V, στη συζήτηση της Θεουργίας.

Άλλες Θεότητες

Μια σύντομη αναφορά αρκεί για τις άλλες Θεότητες του Πυθαγορισμού. Αν υποθέσει κανείς ότι ο Κρόνος και η Ρέα δεν έγιναν Δίας και Ήρα, αλλά Τους γέννησαν, τότε μπορεί να αναρωτηθεί τι απέγιναν οι Τιτάνες Αντιβασιλείς. Μια απάντηση προτείνεται από τη δήλωση του Πλήθωνα ότι ο Τάρταρος, όπου κατοικούν οι Τιτάνες, κυβερνάται από τον Κρόνο και την Αφροδίτη (μια Τιτανική Μητέρα Θεά).

Εφόσον κατοικούν στα βάθη της Ύλης, είναι υπεύθυνοι (μαζί με τους άλλους Τιτάνες) για την παραγωγή θνητών πλάσμάτων, όπως οι άνθρωποι. Ο Κρόνος είναι ο Χρόνος και η Αφροδίτη φέρνει την Αιωνιότητα στον θνητό κόσμο μέσω της διαιώνισης των Μορφών (Ειδών) σε μια διαδοχή Σωμάτων.

Σε αυτή τη δημιουργία οι Τιτάνες συνεργάζονται με «**τους Νέους Θεούς**», τα **Ουράνια Όντα** (που είναι επίσης υλικά, να θυμηθούμε), υπό την ηγεσία του Ήλιου. Από τους Ουράνιους κληρονομούμε πλανητικές και αστρικές επιρροές, γιατί συνδέουν τις ψυχές μας στο σώμα μας. Ο Ήλιος δίνει στα θνητά πλάσματα τη Μορφή τους, η Σελήνη τους δίνει Ύλη. Οι Τιτάνες κυβερνούν τα θνητά μέρη της φύσης μας, δηλαδή το σώμα και τη ζώσα ψυχή, αλλά οι Ουράνιοι κυβερνούν το αθάνατο μέρος, το μυαλό (νους). (Είναι παρομοίως υπεύθυνοι για την εμψύχωση των Επίγειων Δαιμόνων.)

Στο πλαίσιο της σύγχρονης επιστήμης, μπορεί να φαίνεται αφελές ή δεισιδαιμονικό να αντιμετωπίζουμε τα **Ουράνια Σώματα** ως έμβια όντα, οπότε αξίζει να διερευνήσουμε αυτήν την έννοια.

Σύμφωνα με το Πυθαγόρειο δόγμα, οτιδήποτε αυτοκινούμενο είναι ζωντανό και έχει ψυχή, μεταξύ των οποίων οι αρχαίοι περιλάμβαναν και τα Ουράνια Σώματα. Ωστόσο, εξηγούμε τις κινήσεις τους με τους νόμους της κίνησης και της βαρύτητας του Νεύτωνα. Για εμάς, οι πλανήτες και τα αστέρια δεν είναι ανώτερα όντα, αλλά χαμηλότερα, απλώς κομμάτια βράχου ή θερμού αερίου που κινούνται σύμφωνα με τους μηχανικούς νόμους. Ωστόσο, αυτή η άποψη πηγάζει από την περιορισμένη κατανόηση της πραγματικότητας από τη σύγχρονη επιστήμη και για να εκτιμήσουμε την Πυθαγόρεια άποψη, πρέπει να δούμε τα Ουράνια Σώματα ως συμβολικές οντότητες. Σίγουρα, τα Ουράνια Σώματα έχουν φυσικά σώματα (όπως και εμείς) που υπακούν στους νόμους της φυσικής, αλλά έχουν επίσης ύπαρξη στον κόσμο των Ιδεών (όπως κι εμείς), όπου είναι στοιχειώδεις και θεϊκοί, γιατί είναι σύμβολα της θεϊκής τελειότητας και πρόνοια. Επιδεικνύουν για θαυμασμό και θαυμασμό μας την τελειότητα των φωτεινών πνευμάτων, που το καθένα ακολουθεί το δικό του μονοπάτι, αλλά όλα αποτελούν μέρος μιας ενιαίας θεϊκής κίνησης, σαν ένας καλά ενορχηστρωμένος χορός.

Επομένως οι Πυθαγόρειοι λένε ότι κάθε ψυχή έχει ένα αντίστοιχο **Άστρο**, ένα Ουράνιο σώμα του οποίου η κάθε ψυχή είναι η εικόνα και στην Σειρά του οποίου ανήκει, ένα Άστρο στο οποίο ο Νους (αθάνατη ψυχή) επιστρέφει μεταξύ των ενσαρκώσεων. Όταν γεννιέστε, ο Νους σας φεύγει από το Άστρο σας και αποκτά χαρακτήρες από κάθε Πλανήτη καθώς κατεβαίνει μέσα από τις Σφαίρες Τους.

Στον θάνατο, αυτοί οι χαρακτήρες επιστρέφονται στους Πλανήτες καθώς ο Νους σας επιστρέφει στο αστέρι σας.

Εκτός από την **Ήρα**, άλλες Θεές στον Όλυμπο είναι, σύμφωνα με τον Πλήθωνα, η **Άρτεμις**, η **Αθηνά**, η **Διώνη**, η **Εστία** και η **Τηθύς**. Ως θεές των Ταρτάρων απαριθμεί την **Αφροδίτη**, τη **Δήμητρα** και την **Κόρη (Περσεφόνη)**. Γενικά, οι Θεές παρέχουν την Ύλη για να συμπληρώσει τη Μορφή που προέρχεται από τους Θεούς, και συνδέονται ιδιαίτερα με τη φάση της ενδιάμεσης Σειράς (Δύναμη, Ζωή, Μητέρα) σε κάθε Τριάδα Εκπορεύσεως (Μονή, Πρόοδος, Επιστροφή).

Μέρος ΙΙΙ: Θεοί

© 2002, John Opsopaus

Περιεχόμενα

1. Το Αίνιγμα του Ενός
2. Η Μονάδα και η Αόριστη Δυάς
3. Η δημιουργία του Δημιουργού
4. Η Δημιουργία της Ήρας
5. Η Δημιουργία των άλλων Θεών
6. Ο αυτοστοχαζόμενος Νους
7. Το Αγαθό
8. Πρωταρχικό Πυρ
9. Ο Δημιουργικός Νους
10. Ο Λόγος
11. Πρόνοια, Μοίρα και Ελεύθερη βούληση
12. Ο Τεχνίτης
13. Η μεσολαβητική Δυάς
14. Ήλιος και Έρως οι μεσολαβητές
15. Συνδέτες, Τελετάρχες και Ενοποιοί
16. Ο Δημιουργός και η Παγκόσμια Ψυχή
17. Ο Κατώτερος Ζευς
18. Άλλοι Θεοί

Το Αίνιγμα του Ενός

Ξεκινάω με ένα αίνιγμα. Η Πυθαγόρεια θεογονία που παρουσιάζεται στο Μέρος Α λέει ότι ο Αρχέγονος, ο αμφιφυλόφιλος Αιών (Αιωνιότητα), γεννά την Πρωταρχική Δυαδικότητα, τη Μονάδα και την Αόριστη Δυάδα, το αρχέτυπο Αρσενικό και Θηλυκό. Αυτά τα δύο αντιπροσωπεύουν όλες τις δυαδικότητες, συμπεριλαμβανομένης της ομοιότητας/διαφοράς και του όντος/μη όντος, αλλά

κυρίως της ενότητας και της πολλαπλότητας. Το Ένα, αντίθετα, υπερβαίνει και ενώνει όλες αυτές τις δυαδικότητες, ενώνοντας τα αντίθετα. Ωστόσο, ενώνοντάς τους πρέπει κατά κάποιο τρόπο να είναι μια Ενότητα. Και αν το Ένα είναι μια ενότητα, πρέπει να αντιπαρατεθεί στα Πολλά, και επιστρέφουμε στη δυαδικότητα της Ενότητας και της Πλουραλικότητας.

Μπορούμε να λύσουμε το παράδοξο παρατηρώντας ότι το Ένα ενοποιεί το Είναι και το Μη Είναι, έτσι ώστε να μπορεί να είναι μια ενότητα και όχι μια ενότητα ταυτόχρονα.

Εντούτοις, μπορεί να έχουμε κάποια αμφιβολία για το πώς το Ένα (Το Εν), η Μονάδα (Μονάς), το Ον και η Ουσία σχετίζονται μεταξύ τους και όλα αυτά με το Αγαθό. Οι Πυθαγόρειοι και οι Πλατωνιστές διαφέρουν μεταξύ τους σχετικά με αυτά τα υψηλότερα βασίλεια της Πραγματικότητας. Αυτό δεν προκαλεί έκπληξη, δεδομένου ότι δεν μπορούμε να τους γνωρίσουμε άμεσα, και ακόμη και μια τέτοια γνώση που μπορούμε να έχουμε είναι πέρα από τη λεκτική έκφραση.

Σε αυτή τη σύντομη Περίληψη της Πυθαγόρειας Θεολογίας, θα αγνοήσω τα περισσότερα από αυτά τα ζητήματα. Σε αυτό το μέρος θα ξεκινήσουμε με τη Μονάδα, που ταυτίζεται με τον Πρώτο Θεό Κρόνο, τον Πατέρα των Θεών, και στη συνέχεια θα προχωρήσουμε στους άλλους Θεούς. Η Αόριστη Δυάδα, που ταυτίζεται με τη Ρέα, τη Μητέρα των Θεών, έχει, φυσικά, ασχοληθεί ήδη στο Μέρος II. Το Μέρος III θα εξετάσει Το Εν, που ονομάζεται επίσης Το Παν.

Η Μονάδα και η Αόριστη Δυάδα

Πολλές από τις αντιθέσεις μεταξύ της Μονάδας και της Αόριστης Δυάδας παρουσιάστηκαν στα προηγούμενα μέρη («Θεογονία» και «Η Αόριστη Δυάδα») και δεν θα επαναληφθούν εδώ. Ωστόσο, μπορούμε να προσθέσουμε ότι το αρχαίο Πυθαγόρειο δόγμα (προερχόμενο ίσως από τον Ζωροάστρη) συνδέει τη Μονάδα με το Φως (σε αντίθεση με το Σκοτεινό), το Καυτό, το Ξηρό, το Φως (έναντι Βαρύ), και το Αρσενικό. η Αόριστη Δυάδα με τις αντίθετες ιδιότητες. Εφόσον η Φωτιά είναι Καυτή και Ξηρά, θα δούμε ότι η Μονάδα και οι Απόγονοί Του συνδέονται ιδιαίτερα με τη Φωτιά και τον Ήλιο.

Όπως αναφέρθηκε στο Μέρος I ("Θεογονία"), ο Αιών (Αιωνιότητα) είναι Χρόνος και Άπειρος και Αόριστος. Ο Χρόνος όπως τον ξέρουμε, ο Προσδιορισμένος Χρόνος δημιουργείται από τη Μονάδα και την Αόριστη Δυάδα, γιατί η Ρέα παρασύρει τον αμετάβλητο, αυτοπεριοριζόμενο Κρόνο να βγει από τον εαυτό Του και να γίνει Χρόνος. Όπως εξηγείται στο Μέρος II («Η Μητέρα των Θεών»), η Ρέα δημιουργεί

Ρυθμό και από την κυκλική εναλλαγή των αντιθέτων (Φως/Σκοτάδι κ.λπ.), γεννιέται ο Προσδιορισμένος Χρόνος.

Η Δημιουργία του Δημιουργού

Σύμφωνα με το Πυθαγόρειο δόγμα, η Ουσία του Κρόνου είναι να παραμείνει (ή να μείνει), αλλά η Ρέα έχει τη δύναμη να τον κάνει να προχωρήσει πέρα από τον εαυτό Του. Ωστόσο, πρέπει τελικά να επιστρέψει στην Ουσία Του για να διατηρήσει την Ταυτότητά Του. (Βλ. Μέρος Ι για την «Τριαδική Δομή».) Με αυτόν τον τρόπο η καθοριστική, μεταδοτική δύναμη της Μονάδας εκπορεύεται προς τα έξω για να μορφοποιήσει την Ύλη, αλλά διατηρεί τη μορφή της κοιτάζοντας πίσω προς την προέλευσή της. Γιατί αν αυτή η Σειρά συνεχιζόταν χωρίς Όριο, όλη η Μορφή θα χανόταν στη σκοτεινή άβυσσο της ακαθόριστης χαοτικής Ύλης.

Η ουσία του Κρόνου είναι να παραμείνει ο Εαυτός του, αλλά η Ρέα έχει τη δύναμη να δημιουργήσει ένα άλλο, και έτσι από αυτούς γεννιέται ο Δίας. Έτσι οι τρεις φάσεις, Μονή, Πρόοδος, Επιστροφή, δημιουργούν τον **Τριδύναμο**, την **Τριπλή Δύναμη της Τριαδικής Θεότητας - Κρόνος, Ρέα και Δία** - και διαβάζουμε στους Χαλδαϊκούς Χρησμούς (φρ. 26):

Ο Κόσμος, που Σε είδε, Τριπλή Μονάδα, Σε λάτρευε.

Αυτό σημαίνει ότι η Μονάδα περιέχει την Τριάδα του Πατέρα, της Μητέρας και του Υιού.

Οι Ιδέες (**Μορφές**) υπάρχουν σε ενότητα στο μυαλό του Κρόνου, γιατί Αυτός είναι η Μονάδα, αλλά η Ρέα έχει τη δύναμη να τις πολλαπλασιάζει, γιατί Αυτή είναι η Αόριστη Δυάδα. Επομένως, στο μυαλό του Υιού τους, Δία οι Ιδέες αρθρώνονται ευδιάκριτα και γίνονται ο **Λόγος** με τον οποίο δημιουργεί τον κόσμο. Οι Μορφές ή οι Ιδέες έχουν την προέλευσή τους στον **Κρόνο**, τον **Πατέρα**. πολλαπλασιάζονται χωρίς περιορισμούς από τη δύναμη της **Ρέας**, της **Μητέρας**. και οι Ιδέες δραστηριοποιούνται στο Νου του **Δία** του **Υιού**. Έτσι οι Θεοί του **Τριδύναμου** κυβερνούν τα τρία επίπεδα: Ον, Ζωή, και Νους. Αναφερόμενοι στη Μονάδα, οι Χαλδαϊκοί Χρησμοί (παρ. 4) λένε,

Διότι μαζί Του είναι η Δύναμη, αλλά από Αυτόν είναι ο Νους.

(Η Αόριστη Δυάδα ονομάζεται επίσης "**Δύναμη**", βλέπε "Αόριστη Δυάδα" στο Μέρος II.)

Η Δημιουργία της Ήρας

Ο Δίας είναι ο πρώτος της γενιάς των Ολύμπιων που γεννήθηκε από τους Τιτανικούς Αντιβασιλείς, τον Κρόνο και τη Ρέα. η δεύτερη είναι η Ήρα, η αδελφή και η γυναίκα Του. Όπως εξηγείται στο Μέρος II ("Ισιδα και Όσιρις" και επόμενα), Αυτή είναι η Παγκόσμια Ψυχή, που ενσωματώνει στην ύλη τις αρθρωμένες Ιδέες του Δία.

Οι Πυθαγόρειοι διαφωνούν για τη γέννηση της Ήρας, αλλά μπορούμε να πούμε ότι οι θεοί γεννούν δημιουργούν εικόνες του εαυτού τους, με μια διαδικασία συνεχούς εκπόρευσης. Ο Φερεκύδης (φλ. 544 π.Χ.), ένας από τους δασκάλους του Πυθαγόρα, υπονοεί ότι όταν παντρεύτηκαν ο Κρόνος και η Ρέα, μεταμορφώνονται σε Δία και Γαία (εδώ ισοδυναμεί με την Ήρα· βλέπε επίσης «Γάμος» στο Μέρος. II). Ο Πρόκλος (περίπου 411-485 μ.Χ.), ωστόσο, λέει ότι ο Δίας ο Δημιουργός φτιάχνει την Παγκόσμια Ψυχή (Ήρα), όπως θα συζητηθεί αργότερα («Τεχνίτης»). Σε αυτή την περίπτωση μπορεί να θεωρηθεί ως εικόνα του Δία ως προς το βαθμό και της Ρέας ως προς τον χαρακτήρα.

Σε κάθε περίπτωση, έχουμε δύο τάξεις, Τιτανική και Ολύμπια, με έναν Θεό και Θεά σε καθεμία. Ο Αυτοκράτορας Ιουλιανός (Caes. 307CD) είχε ένα όραμα στο οποίο Τους είδε καθισμένους στους Θρόνους: Ο Κρόνος ήταν από μαύρο έβενο με «μια λάμψη τόσο έντονη και θεϊκή που κανείς δεν μπορούσε να αντέξει να τον κοιτάξει». Πράγματι η έντασή του ήταν πιο έντονη από τον Ήλιο (στον οποίο, βλέπε παρακάτω). αυτή είναι η εκτυφλωτική μελαμψότητα της Πατερικής Αβύσσου (βλ. «Αυτο-στοχαστικός Νους» παρακάτω). Ο θρόνος του Δία ήταν από λαμπρό ήλεκτρο, μια ένωση χρυσού και ασημιού. (Το Ήλεκτρον, το οποίο μπορεί να αναφέρεται στο κεχριμπάρι καθώς και στο κράμα χρυσού-αργύρου, προέρχεται από την ίδια ρίζα με το Ηλέκτορ, που είναι το όνομα του Ήλιου, στον οποίο βλέπε παρακάτω.) Απέναντί τους στους χρυσούς θρόνους ήταν η Ρέα, ο πλησιέστερος Κρόνος, και η Ήρα ο πλησιέστερος Δίας.

Η Δημιουργία των άλλων Θεών

Ο Κρόνος και η Ρέα γεννούν τους άλλους Θεούς με Πολλαπλασιασμό της Ενότητας. Δηλαδή, η Μητέρα, η Αόριστη Δυάδα, ως αρχή της πολλαπλότητας, δημιουργεί ένα πλήθος εικόνων της Μονάδας, του Πατέρα. Αυτή προκαλεί χωρισμό και απεριόριστο πολλαπλασιασμό, αλλά Εκείνος διατηρεί τον ορισμό τους επιβάλλοντας Όριο στις ταυτότητές τους. (Βλέπε επίσης «Θεογονία» στο Μέρος Ι.) Το αποτέλεσμα είναι ένα πλήθος ενοτήτων, οι οποίες ονομάζονται **Εννάδες** και αντιστοιχούν στους Θεούς. Στο μυαλό του Κρόνου είναι ατομικές αλλά αλληλοδιεισδύουν, όπως το φάσμα των χρωμάτων στο λευκό φως. Όπως λέει ο Πρόκλος, «Όλες οι Ενάδες είναι μέσα σε όλες, αλλά και η κάθε μία ξεχωριστά». Στο Νοητικό Βασίλειο του Δία, ωστόσο, αρθρώνονται ως διακριτές Θεότητες.

Ο Φερεκύδης εξηγεί πώς οι διάφοροι Θεοί έφτασαν να έχουν τους χαρακτήρες τους. Λέει ότι το σπέρμα του **Κρόνου** είναι ζεστό, επιταχυντικό και υγρό, που είναι οι ιδιότητες των τριών λεπτότερων στοιχείων, γιατί η **Φωτιά** είναι ζεστή, ο **Αέρας** επιταχύνει (αφού ο Αέρας, ή το Πνεύμα, αντιστοιχεί στο Πνεύμα· βλέπε ["Air" in Opsopaus, AGEDE](#)), και το νερό είναι υγρό. Αυτά αντιστοιχούν στα συστατικά της τριμερούς ψυχής: (1) η ανώτερη ψυχή, έδρα του διαισθητικού νου (**νους**), (2) η λογική ψυχή (**λογιστικόν**), η έδρα του λόγου (**διάνοια**) και (3) η μη λογική. ψυχή (**αλογία**), υπεύθυνη για τις αισθήσεις, τις ορέξεις και την κίνηση.

Για να δημιουργηθούν οι Θεοί, αυτό το Σπέρμα πρέπει να γαλουχηθεί στη Σκοτεινή Μήτρα της Γης Μητέρας, που αντιστοιχεί στο στοιχείο Γη και στο Σώμα, σπίτι της ψυχής. Το σπέρμα τοποθετείται σε πέντε κρατήρες (κρατήρες ανάμειξης ή ηφαιστειακούς κρατήρες) ή στους Μυχούς (Κρυμμένες θέσεις) στη Γη, καθένας από τους οποίους αντιστοιχεί σε ένα διαφορετικό μείγμα Νου και Ύλης. (Βλέπε ["The Cosmic Tree" in Part II](#) και ["Fire" in Opsopaus, AGEDE](#), για περισσότερα σχετικά με τον Κρατήρα.) Κάθε τέτοιο μείγμα αντιστοιχεί σε ένα από τα πέντε Στοιχεία, που κυβερνάται από έναν Θεό. Στην υψηλότερη θέση, τον Κύκλο του Φωτός, έχουμε τον Κρόνο, που κυβερνά το Πέμπτο Στοιχείο, την Πεμπτουσία ή τον Αιθέρα. Το βαθύτερο μέρος, η Σκοτεινή Γη, κυβερνάται από τη Μητέρα, η οποία μπορεί να ονομάζεται Ρέα, Δήμητρα ή Γαία. Ανάμεσά τους είναι η Τριπλή Κυριαρχία που κατανέμεται μεταξύ του Δία (**Φωτιά**), του Άδη (**Αέρας**) και του Ποσειδώνα (**Νερό**). Και οι τρεις θεωρούνται Δημιουργοί (**Δημιουργοί**) που λειτουργούν για λογαριασμό του Βασιλιά Κρόνου). (Οι λόγοι για τον παραδοσιακό πλατωνικό συσχετισμό του Άδη με τον Αέρα συζητούνται παρακάτω, "Ο Κατώτερος Ζευς.")

Σύμφωνα με τον Πρόκλο, μερικοί από τους Θεούς αποκτούν τον χαρακτήρα τους από την τριαδική φύση του Ενός. Οι τρεις σχέσεις Μονής, Προόδου και Επιστροφής αντιστοιχούν σε τρεις όψεις του Ενός: Πέρας (**Όριο**), Απειρία (το **Απεριόριστο**) και

Πρόνοια (**Προγνωσία, Πρόνοια**). αποκαλύπτουν την Ουσία, τη Δύναμη και τη Δραστηριότητα της Θεότητας, αντίστοιχα. Ο καθένας έχει μια αντίστοιχη τάξη Θεών, που εκδηλώνουν τον χαρακτήρα του.

Το **Όριο** οδηγεί στους **Θεούς Πατέρες**, οι οποίοι εκδηλώνουν όριο, οριοθέτηση, ορισμό, μορφή και νόμο. Στο Νοητικό Επίπεδο (αυτό του Δία του Δημιουργού) και πιο κάτω είναι συχνά Δημιουργοί κάποιου είδους, γιατί δημιουργούν δίνοντας μορφή στην προϋπάρχουσα ύλη. Αξιοσημείωτη μεταξύ αυτών είναι η Ηλιακή σειρά (που συζητείται αργότερα).

Το **Απεριόριστο** οδηγεί στις **Μητέρες Θεές**, οι οποίες εκδηλώνουν τις απεριόριστες, αόριστες, άπειρες, πολλαπλασιαζόμενες, παραγωγικές και γεννητικές δυνάμεις. Στο Νοητικό Επίπεδο και κάτω Ονομάζονται Ζωοδόχοι. (Βλ. Μέρος II, "Θεές", για περισσότερα σχετικά με αυτές.)

Η **Πρόνοια** οδηγεί στους **Τελειοποιούντες** (Τελειώτικούς, Τελεσιουργούς) Θεούς, οι οποίοι εκδηλώνουν Προγνωσία και Πρόνοια βοηθώντας στην επανένταξη της ψυχής και την ανύψωσή της στους Θεούς. Στο Νοητικό Επίπεδο και κάτω, μερικοί από αυτούς ονομάζονται Φύλακες (Φρουρέτικοι), γιατί σε αυτά τα κατώτερα επίπεδα είναι απαραίτητο να προστατεύσουμε την ουσία των όντων διατηρώντας τη διακριτότητα των μορφών τους. Άλλοι ονομάζονται **Καθαρτικοί** ή **Απελευθερωτές** γιατί ελευθερώνουν και εξυψώνουν το θείο μέρος της ψυχής.

Ο αυτοστοχαζόμενος Νους

Η έννοια της Νόησις (διαισθητική σκέψη) θίχτηκε στο Μέρος II ("Η Μητέρα των Θεών"), αλλά πρέπει να την εξετάσουμε λεπτομερέστερα, γιατί τόσο ο Κρόνος όσο και ο Δίας έχουν τον χαρακτήρα ενός Διαισθητικού Νου (Νους). Αν και η Νόησις μερικές φορές μεταφράζεται ως «διάνοια», δεν αναφέρεται σε μια διαδικασία λόγου και συλλογισμού. Μάλλον, η Νόησις είναι μια άμεση, διαισθητική κατανόηση της ουσίας των πραγμάτων. Σε αντίθεση με τον συλλογισμό, ο οποίος εμφανίζεται διαδοχικά στο χρόνο και ασχολείται με στοιχεία που βρίσκονται στο χώρο, η Νόησις δεν δεσμεύεται από τον χώρο ή τον χρόνο (που συμβαίνει μόνο στο επίπεδο της Παγκόσμιας Ψυχής και κάτω, γιατί ο συλλογισμός είναι δραστηριότητα της ψυχής).

Ο Νους είναι διαχρονικός σε Ουσία, Δύναμη και Δραστηριότητα. Η Ψυχή, ωστόσο, είναι διαχρονική στην Ουσία (γιατί είναι αιώνια), αλλά χρονική στη Δραστηριότητα, γιατί η Δύναμη Της φέρνει τα Αρχέτυπα στο χρόνο. Όπως οι Θεοί έχουν τον Νου, έτσι και οι Δαίμονες, οι άνθρωποι και τα ζώα έχουν όλοι Νου, που είναι το θεϊκό μέρος της ψυχής τους. Δηλαδή, όπως υπάρχει ένας Κοσμικός Νους, έτσι και κάθε μεμονωμένη ψυχή μας έχει έναν Νου, το αθάνατο θεϊκό μέρος μέσα του, το οποίο

κατανοεί το νόημα μέσω της άμεσης σύλληψης των αιώνιων Ιδεών. (Ο Πυθαγόρας πιστώνεται με την ανακάλυψη του ατομικού Νου.)

Ο **Νους** έχει άμεση γνώση των αιώνιων **Μορφών** ή **Ιδεών**, επειδή είναι της ίδιας φύσης με αυτές, αλλά δεν μπορεί να γνωρίζει τα παροδικά, μεταβαλλόμενα άτομα που συμμετέχουν σε αυτές τις Μορφές ή οτιδήποτε είναι Άμορφο. Δηλαδή, θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο Νους είναι ο Αρχετυπικός Νους (με τους όρους του Γιουνγκ, το **Συλλογικό Ασυνείδητο**), που έχει άμεση γνώση των **Αρχέτυπων**. (Επομένως, επίσης, οι Θεοί, που κατοικούν στο Νοητικό Βασίλειο, δεν μπορούν να μας αντιμετωπίσουν ως άτομα, αλλά χρησιμοποιούν τους Δαίμονες ως μεσάζοντες· βλέπε "Μεσολαβητικά Πνεύματα" στο Μέρος. V.)

Τόσο ο Κρόνος η Μονάδα όσο και ο Δίας ο Δημιουργός μπορούν να χαρακτηριστούν Κοσμικοί Νόες, αλλά διαφορετικών ειδών. Ο Κρόνος είναι ένας αυτοστοχαζόμενος Νους, δηλαδή ένας εσωτερικά κατευθυνόμενος Νους, αιώνια σε ηρεμία, για τον οποίο ο στοχαστής και η σκέψη είναι αριθμητικά Ένα. Είναι εντελώς απλός, γιατί υπερβαίνει τη Μορφή, της οποίας είναι η πηγή. Είναι το επίπεδο της Αγνής Ύπαρξης, και επομένως είναι ο μόνος που έχει το Καθαρό Είναι ως μοναδικό αντικείμενο σκέψης. Έτσι ο Πλάτωνας (Κρατ. 396b) προτείνει ότι το όνομα του Κρόνος σημαίνει Καθαρός Νους (Κόρος Νους, από το κόρειν, καθαρίζω). Ονομάζεται μη ανάμεικτος Νους, ο Πρώτος ή Πρωταρχικός Νους και ο Πατρικός Νους. Ο Δημιουργός, αντίθετα, είναι ένας προς τα έξω κατευθυνόμενος Νους, ο οποίος στοχάζεται τη Μονάδα, όπως θα συζητηθεί λεπτομερέστερα αργότερα ("Δημιουργικός Νους"). Ονομάζεται Δημιουργικός Νους, ο Δεύτερος Νους, γιατί η ενεργή Του Νόησις μοιάζει περισσότερο με τη δική μας. Ο Δημιουργός συχνά συγχέεται με τον Πατέρα, γιατί το έργο Του είναι πιο φανερό, όπως λένε οι χρησμοί (παρ. 7),

Ο Πατέρας τελείωσε τα πάντα και τα παρέδωσε

στον Δεύτερο Νους, τον οποίο εσείς, η φυλή των ανθρώπων, αποκαλείτε Πρώτο.

Εδώ "τελειωμένο" σημαίνει "τελειοποιημένο", γιατί ο Πατέρας σκέφτεται τέλεια το Πρότυπο.

Ο Κρόνος, ως Πρωταρχικός Νους, σκέφτεται τις Ιδέες, αλλά υπάρχουν σε μια αδιαφοροποίητη ενότητα, γιατί Αυτός είναι η Μονάδα. Επομένως αυτές οι ενοποιημένες Ιδέες ονομάζονται Κύριοι (Κατάλληλες, Υπέρτατες). Οι Άρχοντες (Κύριοι), δηλαδή οι Θεοί (οι Ενάδες), βρίσκονται επίσης κρυμμένοι σε αυτό το επίπεδο και μπορούν να συγκριθούν με τα Αρχέτυπα, τα οποία είναι κρυμμένα μέχρι να επιλέξουν να εκδηλωθούν στη συνείδηση.

Η **Ρέα**, η **Απροσδιόριστη Δυάδα**, έχει τη δύναμη να διαχωρίζει τις Ιδέες και να τις κάνει να προχωρούν προς τα έξω από την Πηγή. Επομένως ο Γιος Της Δίας

σκέφτεται τις Αρθρωμένες Ιδέες, δηλαδή τον **Λόγο**. Η Μοναδική Ολότητα, η Ιδέα των Ιδεών (Είδος Ειδών), παρέχει το Παράδειγμα (Παράδειγμα, Μοντέλο) του Σύμπαντος, το οποίο ο Δημιουργός συλλογίζεται στην άρθρωση των ιδεών και τη δημιουργία του κόσμου σύμφωνα με τον Λόγο (βλ. «Δημιουργικός Νους " και τις ακόλουθες ενότητες, παρακάτω).

Το όνομα «**Κρόνος**» έχει συνδεθεί με τη λέξη Κραίνω, που σημαίνει ολοκληρώνω, εκπληρώνω ή πραγματοποιώ, αλλά και βασιλεύω ή κυβερνώ. Αυτή η ετυμολογία Τον δείχνει ότι είναι η απόλυτη Αιτία και Κυβερνήτης του σύμπαντος. Το Κραίνω προέρχεται από την ινδοευρωπαϊκή ρίζα Ker, που σημαίνει «αναπτύσσομαι». Από αυτό παίρνουμε επίσης τις λατινικές λέξεις Cerus (Δημιουργός), Creare (δημιουργώ, γεννώ, φέρνω εμπρός) και Creator (Γεννητής, Δημιουργός). Είναι ενδιαφέρον ότι μια άλλη ινδοευρωπαϊκή ρίζα Ker σημαίνει θερμότητα ή φωτιά. Έτσι κατανοούμε περαιτέρω τον Κρόνο ως τον φλογερό απόλυτο γεννήτορα και Δημιουργό του σύμπαντος.

Το βασίλειο του Κρόνου είναι η **Πρωταρχική Κοσμική Τάξη (Πρώτος Διάκοσμος)**, το επίπεδο της Ουσιαστικής ή Πραγματικής Ύπαρξης (Το Όντος Ον), και επομένως της απόλυτης Αλήθειας. Ωστόσο, επειδή ο Κρόνος ταυτίζεται με την απόλυτη ενότητα των Ιδεών Του,

... ο Πατέρας άρπαξε τον εαυτό Του,

και δεν έκλεισε τη Φωτιά Του στη Νοερική Δύναμη. (Χαλδ. Χρησμοί αποσπ. 3)

Δηλαδή, οι Ανώτατες (Κύριες) Ιδέες δεν μπορούν να γίνουν γνωστές από το αβοήθητο μυαλό μας, γιατί ακόμη και ο Νους μας μπορεί να κατανοήσει τις Ιδέες μόνο ως ξεχωριστές και ξεχωριστές ουσίες. Επομένως, η υπερβατική Μονάδα ονομάζεται Απερίγραπτη, Άγνωστη, Άφητη, Αόρατη, Κρυμμένη και Πατερική Άβυσσος (βλ. «Θεογονία» στο Μέρος I για τη Μητρική Άβυσσο), γιατί στα επίπεδα της Ζωής (Ρέα) και του Είναι (Κρόνος) όλες οι πιθανότητες συμβαίνουν ταυτόχρονα. Ωστόσο, μέσω του Φωτισμού (Ελλαμψης) από τους Θεούς,

που βλέπουν και γνωρίζουν την Άβυσσο, το Πατερικό, και το Υπερκοσμικό

(Χαλδ. Χρησμοί απόσπ. 18), μπορούμε να συλλάβουμε τη Μονάδα μέσω του θεϊκού μας κατοικούντος πνεύματος, του Άνθους του Νους, όπως θα εξηγηθεί στο Μέρος V αυτής της περίληψης.

Το Αγαθό

Σύμφωνα με τους Πυθαγόρειους, η **Μονάδα** είναι πανομοιότυπη με τον **Καλό** (**Τ' Αγαθόν**), όπως επιβεβαιώνεται στους Χαλδαίους Χρησμούς (απόσπ. 11):

Το Αγαθόν αντιλαμβάνεται ως την Πατρική Μονάδα.

Το Αγαθό είναι η υψηλότερη αξία, ο στόχος όλων των προσπαθειών, γιατί το Καλό σώζει όλα τα πράγματα διατηρώντας την Ενότητά τους, και η Ενότητα είναι από μόνη της Καλή. Το Καλό τείνει προς την Ενότητα και η Φύση αγωνίζεται για το Καλό. Επομένως, μπορούμε να ταυτίσουμε το Καλό με την Πρόνοια (Πρόνοια) και να πούμε ότι ο Κόσμος, το τακτοποιημένο σύμπαν, εξαρτάται από το Καλό. Κατά συνέπεια, ο Πρώτος Θεός ονομάζεται Αγαθός, Ευλογημένος, Άριστος και πολλά παρόμοια ονόματα.

Πρωταρχικό Πυρ

Έχουμε ήδη δει ότι η Μονάδα συνδέεται με το Φως, το Καντό και τη Φωτιά. Παρομοίως, οι Ζωροάστρες λένε ότι ο Πατέρας υπάρχει στο Αρχικό Φως καθώς η Μητέρα κατοικεί στο Ατέλειωτο Σκοτάδι. Επομένως θα δούμε ότι ο Ήλιος είναι το κατεξοχήν σύμβολο των κεντρικών Θεών της Πυθαγόρειας θεολογίας.

Πρώτον, ο Κρόνος είναι ο Άρχοντας του Χρόνου, όπως και ο Ήλιος, που ορίζει τον Χρόνο με την εναλλαγή της νύχτας και της ημέρας και που κυβερνά τη Φύση μέσω του κύκλου των εποχών. Επομένως, οι Χαλδαϊκοί Χρησμοί αποκαλούν τον Πρώτο Θεό Υπερβατικό Πυρ. Και σύμφωνα με τον Ιουλιανό (331-363 μ.Χ.), η Πρώτη Αρχή είναι ο Υπερίων (Αυτός πάνω από όλα), ο μυθολογικός Πατέρας του Ήλιου (**Ήλιος**) και της Σελήνης (**Σελήνης**).

Οι Ακτίνες της Πρωταρχικής Φωτιάς εκπέμπονται σε όλο το σύμπαν, κάτω από τα επίπεδά του, συνδέοντάς το σε ένα σύνολο και εναρμονίζοντας τα μέρη του. Όπως λένε οι χρησμοί (φρ. 81),

Όλα υποχωρούν στη Νοητική καταιγίδα κεραυνών του Νοητικού Πυρός, και

Υπηρετήστε την πειστική Βούληση του Πατέρα.

Η «Κεραυνική-καταιγίδα» αντιπροσωπεύει τις Ιδέες ή Συνδέσεις (βλέπε παρακάτω), τις Ακτίνες που ενσωματώνουν και συντονίζουν το σύμπαν.

Κάθε επίπεδο έχει έναν Ήλιο στο κέντρο του, ο οποίος ενοποιεί αυτό το επίπεδο και λούζει τα χαμηλότερα επίπεδα με Φως. Επίσης, κάθε επίπεδο αφαιρείται περαιτέρω από την αρχική Πηγή του Φωτός (το Φως των Φώτων) και αναμιγνύεται περισσότερο με το Σκοτάδι. Επομένως, κάθε επίπεδο συμμετέχει λιγότερο στην

Ενότητα και περισσότερο στην Ποικιλομορφία, και υπάρχει μια Ιεραρχία των Φώτων.

Ωστόσο, είναι λάθος να πιστεύουμε ότι τα υψηλότερα επίπεδα είναι καλύτερα από τα χαμηλότερα, γιατί το Φως και το Σκοτάδι είναι απαραίτητοι συμπληρωματικοί πόλοι του Όλου. Από το Εν στην Πρωταρχική Ύλη, το σύμπαν είναι μια Εικόνα της Θεότητας.

Στο Μέρος Ι («Τριαδική Δομή») ανέφερα τις Σειραί, τις πολυεπίπεδες Χορδές ή Αλυσίδες που προέρχονται από τη Μονάδα και δένουν τα επίπεδα μεταξύ τους. Το πιο σημαντικό από αυτά είναι η Ηλιακή Σειρά (Ηλίου Σειρά), ο κεντρικός Άξονας του Φωτός, ο οποίος περιλαμβάνει τη Μονάδα (**Κρόνος**), τον Δημιουργό (**Δίας**), τον Υπερκοσμικό Ήλιο (**Απόλλωνα**) και τον Υλαίο Ήλιο (**Ήλιος**).

Ο Δημιουργικός Νους

Είδαμε ότι ο Δίας ο Δημιουργός είναι το τρίτο μέλος του **Τριδύναμου** και ότι είναι η Δραστηριότητα και η Πραγματοποίηση που γεννήθηκε από τον Κρόνο και την Προωθούσα Ρέα. Η δραστηριότητά του είναι η Νόησις, η διαισθητική σκέψη των Ιδεών που αρθρώνονται ως Λόγος Του. Ο Δίας είναι ο Ιστός Νους, δηλαδή ο Νους ως ενεργός, διαισθητικά κατανοητός Νους. Η Αόριστη Δυάδα (Ρέα) αντιστοιχεί στη Νόησις, τη ζωντανή διαδικασία της διαισθητικής κατανόησης, με την οποία ο Νους, το υποκείμενο, κατευθύνεται προς το αντικείμενό του, το Νοητόν, την αιώνια Μονάδα του Είναι (**Κρόνος**).

Ο Δημιουργικός Νους, όπως όλα τα πράγματα, έχει έναν Τριαδικό χαρακτήρα: Μονή, Πρόοδος και Επιστροφή. Μένει στον εαυτό Του, διατηρώντας την ακεραιότητα των Ιδεών. Αλλά όταν Προχωρά προς τα έξω, δημιουργεί τον κόσμο, και έτσι γίνεται ο Δημιούργος. Παρέχει τα Αρχέτυπα για τον υλικό κόσμο, και ως εκ τούτου καταλαμβάνει τη χαμηλότερη θέση στο Νοητικό Βασίλειο. Ωστόσο, η Πορεία Του, η Δημιουργία Του, οριοθετείται και περιορίζεται από τις Ιδέες, τις οποίες στοχάζεται στην Αναστροφή Του. Έτσι και ο Νους στον καθένα μας είναι και στοχαστικός και δημιουργικός.

Ο Λόγος

Ο Λόγος έχει ένα ευρύ φάσμα σημασιών στα αρχαία ελληνικά, που περιλαμβάνουν λέξη, εξήγηση, επιχείρημα, ορθολογική περιγραφή κάθε είδους αναλογία. Μπορούμε να τα συνοψίσουμε λέγοντας ότι ο Λόγος είναι Αρθρωμένη Σκέψη. Ο Δημιουργός Ζευσ ονομάζεται Λόγος γιατί αρθρώνει την ολιστική σκέψη στο μυαλό του Κρόνου. Με τη διαχωριστική Δύναμη της Αόριστης Δυάδας είναι σε θέση να διακρίνει τις Ιδέες και να τις ορίζει από την ενοποιητική Ουσία της Μονάδας. Οι ιδέες είναι μεμονωμένες απλές και διακριτές. Μαζί αποτελούν το Πρότυπο (Παράδειγμα) για οτιδήποτε μπορεί να υπάρξει.

Η αρχαία ελληνική λέξη Δημιουργός προέρχεται από δύο ινδοευρωπαϊκές ρίζες, το *da* και το *werg*. *Da* σημαίνει Διαιρώ, και επομένως επίσης επιμερίζω και παρέχω (όπου παίρνουμε επίσης το Δαίμων, γιατί οι Δαίμονες παρέχουν για εμάς). *Werg* σημαίνει να κάνω και επίσης αναφέρεται σε οποιονδήποτε Εργάτη. (Από το *Werg* παίρνουμε επίσης το Όργια, τις μυστικές τελετές.) Έτσι ο Δημιουργός είναι αυτός που κάνει το έργο της διαίρεσης.

Οι Ιδέες είναι και Υπερβατικές και Εμφανείς. Είναι υπερβατικοί στο ότι κατοικούν υπερκοσμικά στον Δημιουργικό Νού, και πέρα από αυτό, ως Υπέρτατες Ιδέες ή Ενάδες στο Εν.

Ωστόσο, είναι επίσης ενυπάρχοντες στην ύλη ως οργανωτικοί Λόγοι του κόσμου. Ο Πλούταρχος (περίπου 46 μ.Χ. - περ. 125) συγκρίνει τις Εμφανείς και Υπερβατικές Ιδέες με το Σώμα και την Ψυχή του Όσιρη (βλ. επίσης «Ίσιδα και Όσιρις» στο Μέρος II). Καθώς το Σώμα του Όσιρη σχίζεται επανειλημμένα από τον Τυφώνα και αποκαθίσταται από την Ίσιδα, έτσι ώστε ο Όσιρις να ανανεώνεται συνεχώς, έτσι και ο υλικός κόσμος, που διατάσσεται από τις Εμφανείς Ιδέες, υπόκειται σε συνεχή διάλυση από τη δύναμη της Αόριστης Δυάδας και αναζωογόνηση από την Παγκόσμια Ψυχή. Αντίθετα, η Ψυχή του Όσιρη είναι αιώνια και άφθαρτη, όπως οι Υπερβατικές Ιδέες στον Θείο Νού.

Στην υπερβατική του όψη, ο Λόγος είναι Αιώνιος και ανεξάρτητος από τον Χρόνο. είναι σαν τις διαχρονικές Αρμονικές Αναλογίες (Λόγοι). Ωστόσο, στην έμφυτη όψη του, ο Λόγος προχωρά στον Χρόνο με διαδοχική σκέψη, σαν διαδοχική μελωδία. Έτσι ο Λόγος είναι ταυτόχρονα μια αιώνια αρχή και μια διαδοχική αφήγηση. Με αυτόν τον τρόπο ο Δημιουργός δημιουργεί τον Χρόνο με βάση το μοντέλο της Αιωνιότητας (Αιών) και μέσω του κυκλικού μέτρου του Χρόνου, που δημιουργείται από τον χορό της Μονάδας και της Αόριστης Δυάδας και που εκδηλώνεται με τις κινήσεις των Ουράνιων Όντων (αστέρια και πλανήτες). Ο Νους είναι μια δραστηριότητα στην Αιωνιότητα (δηλαδή, εκτός χρόνου), γιατί στοχάζεται την Αιώνια Μονάδα, ενώ η Ψυχή (Ψυχή) είναι μια δραστηριότητα στον Χρόνο, γιατί

Ζωντανεύει τον υλικό κόσμο. Εφόσον ο Δημιουργός δρα εκτός Χρόνου, η δημιουργία Του δεν είναι ιστορικό γεγονός, αλλά αιώνια εκπόρευση.

Πρόνοια, Μοίρα, και Ελεύθερη Βούληση

Η διαδοχική σκέψη του Δημιουργικού Νους είναι η διαδοχική προβολή των **Ιδεών** και των **Μορφών** στην ύλη. Έτσι ο **Λόγος** είναι ο Θεός Νόμος που διέπει τον υλικό κόσμο, ο οποίος δημιουργεί τον **Κόσμο (Παγκόσμια Τάξη)**. Ενώ η Μονάδα είναι η πηγή της **Πρόνοιας** (Πρόνοια, Πρόγνωση), ο Δημιουργός είναι η πηγή της Μοίρας (Ειμαρμένη), η οποία είναι πιο φανερή και πιο στενά συνδεδεμένη με μια μεταβαλλόμενη φυσική φύση απ' ό,τι η Πρόγνωση.

Συλλογιζόμενος τις Μοναδικές Ιδέες, τις οποίες διατυπώνει, ο **Δίας** καθοδηγεί την Αρμονία του Κόσμου, κατευθύνοντάς την μέσω των Μορφών (του **Λόγου**). Ωστόσο, δεν είναι σε θέση να διατάζει πλήρως την Ύλη (η οποία υπόκειται στην διαρκώς ρέουσα Αόριστη Δυάδα), και έτσι η Θεία Πρόνοια αφήνει χώρο για την Τύχη και την Αναγκαιότητα.

Ούτε η πρόγνωση ούτε η μοίρα συνεπάγονται τον απόλυτο ντετερμινισμό, ωστόσο. Μάλλον, όπως η Πρόνοια ορίζει το πλαίσιο στο οποίο η Μοίρα είναι ελεύθερη να ενεργεί, έτσι η Μοίρα οριοθετεί και επηρεάζει, αλλά δεν καθορίζει, την Αναγκαιότητα, την Τύχη και την Ελεύθερη Βούληση, που λειτουργούν εντός της Μοίρας. Μπορούμε να πούμε ότι η Πρόνοια περιλαμβάνει τη Μοίρα και η Μοίρα περιλαμβάνει την Ελεύθερη Βούληση.

Πράγματι, σύμφωνα με τον Απούλνιο (γεννημένος γύρω στο 125 μ.Χ.) υπάρχει μια ιεραρχία Προνοιών, και καθεμία κυβερνά το κατώτερο, όπως τα ανώτερα μέρη της ψυχής κυβερνούν τα κατώτερα. Η Πρώτη Πρόνοια, η οποία έχει την προέλευσή της στο Αγαθό, είναι το Πρότυπο για τη Νόηση και τη Θέληση (**Βούλησις**) του Δημιουργού, και επομένως για τον Λόγο, που διέπει το Νοητικό Βασίλειο και τους Κύριους Θεούς που κατοικούν στο Εμπύριο πεδίο. Οι Ανώτερες Ψυχές μας καθοδηγούνται από αυτή την Πρόνοια μέσω του Δημιουργού. Η Δεύτερη Πρόνοια, που αντιστοιχεί στη Μοίρα, κυβερνάται από τους Δευτερεύοντες (ή Νέους) Θεούς, οι οποίοι αντιστοιχούν στους Πλανήτες και καταλαμβάνουν το Αιθερικό Βασίλειο. Κατά την κάθοδο των ψυχών μας στα σώματα, αποκτούν από τους Πλανητικούς Θεούς τους χαρακτήρες και τις δυνάμεις που είναι απαραίτητες για την επιβίωση του είδους μας. Δηλαδή, οι Κάτω Ψυχές μας προέρχονται από τις Ουράνιες Σφαίρες, και επομένως υπόκεινται σε Μοίρα και Αστρικές επιρροές. Η Τρίτη Πρόνοια, υποκείμενη στη Μοίρα, κυβερνάται από τους Δαίμονες, που βρίσκονται στο Επίγειο

(Υλικό) Βασίλειο και εκχωρούνται από τους Πλανητικούς Θεούς ως Επιβλέποντες της ανθρώπινης δραστηριότητας.

Ο Τεχνίτης

Ο Δίας ονομάζεται Δημιουργός, Ποιητής και Τεχνίτης. Το αξίωμά του περιγράφεται στους Χαλδαίους Χρησμούς (φρ. 5):

... Διότι δεν είναι στην Ύλη

η Πρώτη Υπερβατική Φωτιά Η δική του Δύναμη ντύνεται

μέσω των πράξεων, αλλά από το Νου

είναι Τεχνίτης του Πύρινου Κόσμου....

Δηλαδή, ο **Πρώτος Νους** (η Υπερβατική Φωτιά) δεν ντύνει άμεσα τις Ιδέες Του (Δύναμη) στην Ύλη, αλλά αυτό επιτυγχάνεται από τον **Δεύτερο Νους** (Νους που γεννήθηκε από τον Νου, ο Τεχνίτης), ο οποίος δημιουργεί τον Έμπυρο Κόσμο (το Πύρινο Κόσμο).

Για να το πετύχει αυτό κοιτάζει προς το Πρότυπο (Παράδειγμα) για να καθοδηγήσει τη δημιουργία του Κόσμου. Συγκεκριμένα, ο Πρώτος Νους είναι το Πρότυπο πάνω στο οποίο διαμορφώνει τις ανθρώπινες ψυχές. Όπως λένε οι χρησμοί (φρ. 25),

Αυτά σκέφτηκε ο Πατέρας. ένας θνητός εμψυχώθηκε.

Αυτό αναφέρεται στη Νόηση, τη διαισθητική σκέψη, του Πατερικού Νους, της απόλυτης πηγής όλων των ψυχών.

Μέσω της διαχωριστικής Δύναμης της Αόριστης Διάδας, ο Δημιουργός αρθρώνει τις Ιδέες, δημιουργώντας τον Λόγο και ξεκινά τη διαδικασία πολλαπλασιασμού και δημιουργίας με την οποία γεννιέται ο Κόσμος από την Παγκόσμια Ψυχή. Σαν ένα πρίσμα, που διαχωρίζει τα χρώματα από το λευκό φως λυγίζοντας τις ακτίνες κάθε χρώματος με τον ίδιο τρόπο, αλλά διαφορετικά από τα άλλα χρώματα, έτσι και ο Δημιουργός διαχωρίζει τις Ιδέες προβάλλοντας τις σύμφωνα με την ουσία τους. (Αυτή είναι, σύμφωνα με τον Εμπεδοκλή (περίπου 495-435), η δύναμη του Νείκου, η οποία διαφοροποιείται συνδέοντας το καθένα με το είδος του και χωριστά από άλλα είδη. Η διαμάχη (το **νείκος**) είναι η διαχωριστική δύναμη της Αόριστης Διάδας. Αντίθετα, η αγάπη (**φιλότης**) έλκει όλα τα πράγματα μαζί, ανεξαρτήτως είδους· είναι η ενοποιητική δύναμη της Μονάδας. Για περισσότερα σχετικά με την Αγάπη και τη Διαμάχη, βλέπε ["Fire" in Opsopaus, AGEDE.](#))

Η διαδικασία της εκπόρευσης περιγράφεται στο μακρύτερο σωζόμενο απόσπασμα των Χαλδαϊκών Χρησμών (αποσπ. 37):

Νοῦς πατρὸς ἐρροίζησε νοήσας ἀκμάδι βουλῇ
παμμόρφους ιδέας, πηγῆς δὲ μιᾶς ἅπο πᾶσαι
ἐξέθορον· πατρόθεν γὰρ ἔην βουλή τε τέλος τε.
Ἄλλ' ἐμερίσθησαν νοερῶ πυρὶ μοιρηθεῖσαι
εἰς ἄλλας νοεράς· κόσμῳ γὰρ ἄναξ πολυμόρφῳ
προὔθηκεν νοερὸν τύπον ἄφθιτον, οὗ κατ' ἄκοσμον ἵχνος ἐπειγόμενος μορφῆς μετὰ
κόσμος ἐφάνθη
παντοίαις ιδέαις κεχαραγμένος· ὧν μία πηγὴ,
ἐξ ἧς ῥοιζοῦνται μεμερισμένοι ἄλλαι ἅπλατοι
ῥηγνύμεναι κόσμου περὶ σώμασιν, αἱ περὶ κόλπους
σμερδαλέους σμήνεσσιν ἐοικυῖαι φορέονται
στράπτουσαι περὶ τ' ἀμφὶ παρασχεδὸν ἄλλυδις ἄλλη,
ἔννοιαι νοεραὶ πηγῆς πατρικῆς ἅπο, πουλὺ
δρεπτόμεναι πυρὸς ἄνθος ἀκοιμήτου χρόνου ἀκμῇ.
Ἀρχεγόνους ιδέας πρώτη πατρὸς ἔβλυσε τάσδε
αὐτοτελὲς πηγῇ.

Αὐτὸ φαίνεται τὸ νόημα εἶναι: Οἱ **Ιδέες** ορμοῦν με ἓνα βουητὸ ἦχο (που σχετίζεται με τὴ Μουσικὴ τῶν Σφαιρῶν) ἀπὸ τὸν Πρῶτο Θεό (**Πατρικὸ Νου**) μέσω τῆς **Σκέψης** καὶ τῆς **Θέλησής Του**, που συνδέονται με τὸν Υἱό καὶ τὴ Μητέρα Του, ἡ σκέψη εἶναι στενὰ συνδεδεμένη με τὸ Νου, καὶ ἡ Βούληση συνδέεται στενὰ με τὴ Δύναμη, Δυνατότητα. Ἡ Πηγὴ εἶναι ὁ Πατέρας, καὶ ἡ Βούληση τοῦ Πατέρα εἶναι ἐπίσης τὸ Τέλος (τὸ Εὔτεγμα ἢ Τελειότητα). Οἱ Ιδέες πρέπει νὰ χωριστοῦν γιὰ νὰ ἀρθρωθοῦν. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται ἀπὸ τὸν Δεύτερο Νου (τὴ Νοητικὴ Φωτιά). Αὐτές οἱ Ιδέες μοιράζονται με τοὺς «ἄλλους Νοητικούς Νόες», τὶς Ιδέες που ἐνημερώνουν τὸν υλικὸ κόσμο. Τὸ Νοητικὸ πρότυπο (τύπον) εἶναι τὸ Παράδειγμα, ἡ ολιστικὴ ἐνότητα τῶν Ἰδεῶν στὸν Πατερικὸ Νου. Οἱ φλογερὲς Μορφές ἀποτυπώνονται στὴν Πρωταρχικὴ Ὑλὴ καὶ σμήνος γύρω ἀπὸ τὶς Μῆτρες τῆς Παγκόσμιας Ψυχῆς (στὴν ὁποία, βλέπε Μέρος II). Σὲ αὐτὸν τὸν χρησμό, ὁ "Χρόνος" φαίνεται νὰ ἀναφέρεται σὲ ἓναν **Τελετάρχη** (ἴσως τὸν Αἰῶνα), ἀντὶ γιὰ τὸν Κρόνο/Χρόνο, ἀλλὰ εἶναι ἀσαφές (βλ. παρακάτω γιὰ τοὺς Τελετάρχες).

Τὰ ἀκόλουθα **Στάδια** τῆς Δημιουργίας (ἢ τῆς **Εκπορεύσεως**) ἔχουν προσδιοριστεῖ ἀπὸ τὸν Πρόκλο. Πρῶτα ὁ Δημιουργὸς παράγει ἀπὸ τὸν εαυτὸ Του τὸ "Νου τοῦ Παντός" ἢ Παγκόσμιο Νου, που περιέχει ὅλα τὰ Νοητικὰ ὄντα, τὶς ιδέες ἢ τὶς μορφές. Στὴ συνέχεια, με τὸν Κρατῆρα δημιουργεῖ τὴν Παγκόσμια Ψυχὴ (καὶ ἔτσι, σὲ αὐτὴν τὴν ἀφήγηση ἡ Ἥρα δημιουργεῖται ἀπὸ τὸν Δία καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Κρόνο καὶ τὴ Ρέα, βλέπε παραπάνω). Με αὐτὸν τὸν τρόπο δημιουργεῖ τὴ Μῆτρα ἀπὸ τὴν ὁποία γεννιέται ὁ Κόσμος (γιὰ περισσότερα σχετικά με τὴ Μῆτρα βλέπε «Μητέρα τῶν

Θεών» και «Εκάτη» στο Μέρος II). Με τον ίδιο τρόπο δημιουργεί όλες τις άλλες ψυχές (Ουράνιες, Δαιμονικές και Υποσεληνιακές) μαζί με τα οχήματά τους. διέπονται από τους Νόμους της Μοίρας. Τέλος, σε συνδυασμό με την Ολόκληρη Φύση δημιουργεί σωματικά πράγματα και σε συνδυασμό με την Ανάγκη δημιουργεί το Παγκόσμιο Σώμα (Σώμα του Παντός). Έτσι, από Αυτόν εκπορεύεται κατά βαθμίδες ο **Παγκόσμιος Νους**, η **Παγκόσμια Ψυχή** και το **Παγκόσμιο Σώμα**.

Ωστόσο, σύμφωνα με τις Ορφικές Γραφές και άλλες αρχαίες αφηγήσεις, ο Θεός Τεχνίτης ανοίγει το Κοσμικό Αυγό και τα μισά του Κελύφους του γίνονται Ουρανός και Γη. (Για περισσότερα σχετικά με το Αυγό, βλ. «Η Θεά στο Κοσμικό Δέντρο» στο Μέρος II.) Και σύμφωνα με τον Φερεκύδη, ο Δίας ο Τεχνίτης υφαίνει τον Ποικιλόμορφο χιτώνα, στολισμένο με τη Δημιουργία, ως το αποκαλυπτικό δώρο για τη νύφη του, την Ήρα (βλ. The Wedding» στο Μέρος II). Σε πολλές αρχαίες παραδόσεις ο Τεχνίτης, που μπορεί να ταυτίζεται με τον Ήλιο, υφαίνει τον Κόσμο με την κυκλική Του δραστηριότητα, συνδέοντάς τον με το νήμα του Πνεύματος (Αέρας ή Πνεύματος). Με την αιώνια, επαναλαμβανόμενη δουλειά Του στις Μορφές στις Σειραί, δημιουργείται η Αρμονία του Κόσμου.

Το αρχαίο ελληνικό Τεχνίτης προέρχεται από την ινδοευρωπαϊκή ρίζα Tek, που σημαίνει «υφαίνω» και, γενικότερα, «κατασκευάζω» (εξ ου και Αρχιτέκτονας, από το Τέκτον = Κατασκευαστής). Από την ίδια ρίζα προέρχονται τα λατινικά Tela (ιστός, δίχτυ, στημόνι από ύφασμα) και subtilis (λεπτή ύφανση, λεπτό), που αναφέρεται στο νήμα που περνά κάτω από το στημόνι (sub tela). Από αυτή τη ρίζα προέρχεται και το αγγλικό «Toil». Ο Τεχνίτης υφαίνει τον κόσμο με το λεπτό νήμα Του.

Η Μεσολαβητική Δυάδα

Ο Δίας ο Δημιουργός ονομάζεται Δυάδα, αλλά δεν πρέπει να συγχέεται με την Αόριστη Δυάδα, τη Μητέρα του Ρέα. (Θα μπορούσαμε να Τον ονομάσουμε την οριστική δυάδα.) Ονομάζεται Δυάδα για δύο λόγους. Το πρώτο είναι επειδή είναι Γιος του Κρόνου της Μονάδας. ονομάζονται Πρώτος και Δεύτερος Θεός, Πρώτος και Δεύτερος Νους, Πρώτη και Δεύτερη Φωτιά, Μία και Δύο φορές (Πρώτος και Δεύτερος) Υπερβατικός, και ούτω καθεξής. Δεύτερον, ονομάζεται Δυάδα επειδή είναι Μεσολαβητής μεταξύ του Έμπυρου (Νοητικού) και του Υλικού Κόσμου. Από τη μια πλευρά, στοχάζεται τις Ιδέες. από την άλλη, εκτοξεύει τους διαμορφωτικούς κεραυνούς Του στις Μήτρες της Φύσης.

Αυτή η ερμηνεία επιβεβαιώνεται από τους Χαλδαϊκούς Χρησμούς (φρ. 8), που λένε:

... δυὰς παρὰ τῷδε κάθηται·
ἀμφότερον γὰρ ἔχει, νῶ μὲν κατέχειν τὰ νοητά,
αἴσθησιν δ' ἐπάγειν κόσμους.

Δηλαδή, φέρνει την αίσθηση ή την αίσθηση-αντίληψη στον κόσμο φυτεύοντας τις Ιδέες στην Ύλη.

Με άλλα λόγια, μπορούμε να πούμε ότι το πνεύμα του Δημιουργού έχει δύο ικανότητες. Η Κριτική Του ικανότητα (Κριτικό) κατευθύνεται προς τα πάνω προς τη Μονάδα του Είναι, την οποία ο Νους Του μπορεί να συλλάβει, αν και η δική μας δεν μπορεί. Η Παρορμητική του Δυνατότητα (ορμητικών) προκύπτει από τον Πόθο Του (Ορεξη) για την Ύλη. Ως εκ τούτου, στέλνει τους Πύρινους Λόγους Του στη Μητέρα της Παγκόσμιας Ψυχής για να την εμποτίσει με τις Ιδέες Του.

Ήλιος και Έρωσ οι Μεσολαβητές

Λόγω του ρόλου Του ως Διαμεσολαβητικής Δυάδας, ο Δημιουργικός Λόγος συνδέεται με πολλούς μεσολαβητές Θεούς, οι οποίοι θεωρούνται πανομοιότυποι ή στενά συγγενείς με Αυτόν. Μεταξύ αυτών είναι ο **Ήλιος**, ο **Μίθρας**, ο **Άττις** και ο **Ασκληπιός**, που όλοι μπορούν να αναφέρονται ως **Μέσος** και **Μεσίτης**.

Όπως είδαμε ("Πρωταρχική Φωτιά"), κάθε ένα από τα Επίπεδα του Είναι έχει ένα είδος Ήλιου στο κέντρο του, ο οποίος τον κυβερνά και τον εναρμονίζει, ενώ εκπορεύει το επόμενο χαμηλότερο επίπεδο. αυτή είναι η Ηλιακή σειρά. Επομένως, διάφορες από αυτές τις Κεντρικές Θεότητες ονομάζονται «Ήλιος».

Πρώτον, ο Ήλιος μπορεί να αναφέρεται στον Υλαίο Ήλιο, ο οποίος στέκεται στη μέση των Πλανητών, όπου προκαλεί και κυβερνά την κίνησή τους. Αυτή είναι η θέση Του στη Χαλδαϊκή ή μεταφυσική τάξη των Πλανητικών Σφαιρών:

Σελήνη, Ερμής, Αφροδίτη - **Ήλιος** - Άρης, Δίας, Κρόνος.

Έτσι, στέκεται στη μέση μεταξύ της Σελήνης, που αντιπροσωπεύει την Παγκόσμια Ψυχή, και του Κρόνου, που αντιπροσωπεύει τον Κρόνο, τη Μονάδα (ονομάζεται επίσης Σκοτεινός Ήλιος, θυμηθείτε τον Θρόνο Του από έβενο). Ο Ήλιος είναι επίσης κεντρικός στη σύγχρονη άποψη του ηλιακού συστήματος, το οποίο ονομάζουμε «Κοπέρνικου» (αλλά που ο Κοπέρνικος ονόμασε «Πυθαγόρειο»). Επομένως ο Ήλιος ονομάζεται «Μέσος μεταξύ των Μεσαίων Θεών» (δηλαδή μεταξύ των Ουράνιων, σε αντίθεση με τους Ολύμπιους, Θεούς). Εφόσον όλα τα πράγματα στη Γη ακμάζουν

και παρακμάζουν καθώς ο Ήλιος πλησιάζει και αποσύρεται, Αυτός κυβερνά τον κόσμο μας το πεδίο του Γίγνεσθαι.

Δεύτερον, όπως ο Υλαίος Ήλιος κυβερνά τους Πλανήτες και τα άλλα Ουράνια Όντα στο Αιθερικό Βασίλειο, έτσι και ο Ήλιος ως Υπερκοσμικός Ήλιος κυβερνά τις Ιδέες στο Έμπυρο Βασίλειο. Έτσι ονομάζεται Νοητικός Ήλιος. (Το "Έμπυρο πεδίο", πρέπει να σημειωθεί, προέρχεται από το Πυρ, Φωτιά.) Εδώ ο Υπερκοσμικός Ήλιος είναι ο Δημιουργός Ζευς (ονομάζεται Νοητικός Θεός), ο οποίος μεσολαβεί μεταξύ του Υλαίου Κόσμου κάτω και της Υπερβατικής Μονάδας (η Πρωταρχική Φωτιά) πάνω, που είναι η τρίτη και υψηλότερη υπόσταση του Ήλιου.

Ο Ησίοδος λέει ότι ο Ήλιος είναι ο γιος της **Θείας** και του **Υπερίων** (Αυτός υπεράνω όλων), τον οποίο έχουμε ήδη δει ότι είναι η Πρώτη Αρχή. "**Θεία**" φυσικά σημαίνει "θείο θηλυκό", αλλά είναι επίσης μια λέξη για τη θεία και τη τροφό. Είναι συνώνυμο με το Θέτις, (Θεά της ροής της αβύσσου), ένα άλλο όνομα για τη νύφη του Υπερίωνος. Και τα δύο ονόματα προέρχονται από μια ρίζα που σημαίνει "αρμέγω ή θηλάζω". Η Θεία είναι προφανώς η Μεγάλη Μητέρα Ρέα. Ο Υπερίων και η Θεία γέννησαν μια Τριάδα: τον Ήλιο (Ήλιος), τη Σελήνη (Σελήνη) και την Αυγή (Έως), που έρχεται μεταξύ των άλλων δύο. Ο Ήλιος είναι ο Παγκόσμιος Νους και η Σελήνη είναι η Παγκόσμια Ψυχή (βλ. «Φεγγάρι» στο Μέρος II). Το Έως σηματοδοτεί το μέρος όπου συναντώνται.

Μερικές φορές ο Δημιουργός διακρίνεται από τον Υπερκοσμικό Ήλιο, οπότε ο τελευταίος μπορεί να ταυτιστεί με τον **Απόλλωνα**, ο οποίος στη συνέχεια μεσολαβεί μεταξύ του Δία και του Ήλιου. Ο Πλούταρχος εξηγεί το όνομα του **Απόλλωνα** πως σημαίνει «Όχι-πολλοί» (Α-πολλων), που δείχνει την κάθοδό Του από τη Μονάδα.

Ο Πυθαγορισμός επηρεάστηκε από τα δόγματα των Μάγων, τα οποία ανήκαν στον Ζωροάστρη, σύμφωνα με τα οποία ο Ήλιος ήταν πανομοιότυπος με τον Μίθρα, τον Σωτήρα Θεό του Μιθραϊσμού. Ως εκ τούτου, ο Ιουλιανός είχε μικρή δυσκολία να συμβιβάσει τις πυθαγόρειες και τις μιθραϊκές πεποιθήσεις του.

Με βάση το μιθραϊκό δόγμα, μπορούμε να πούμε ότι ο **Ήλιος-Μίθρας** μεσολαβεί σε τρεις τομείς. Κοσμικά, μεσολαβεί ανάμεσα στους γονείς Του, τον **Κρόνο** και τη **Ρέα**, δηλαδή μεταξύ της **Μονάδας**, της αρχής της ενότητας, και της **Αόριστης Δυάδας**, της αρχής της πολλαπλότητας, γιατί ο **Λόγος Του** περιλαμβάνει τις αρθρωμένες Ιδέες, ένα πλήθος ενοτήτων.

Θεολογικά, στέκεται μεταξύ των Θεών, που κατοικούν στο βασίλειο του Αιώνιου Είναι, και των ανθρώπων, που κατοικούν στο βασίλειο του Διαρκούς Γίγνεσθαι. Ηθικά, είναι ο **Σωτήρας** μέσω του οποίου οι άνθρωποι μπορούν να ελπίζουν να ανέλθουν στο Καλό. Γιατί ο Ήλιος-Μίθρας είναι ο **Ψυχοπομπός**, που δείχνει στην ψυχή του μυστικιστή το δρόμο προς τους Θεούς, και που οδηγεί τις αποσαρκωμένες

ψυχές των νεκρών μέσα από τις επτά πλανητικές σφαίρες. Ο Ήλιος-Μίθρας είναι ο Θεός της **Αλήθειας** και ονομάζεται **Κριτής** επειδή ο Ήλιος βλέπει τα πάντα (θυμηθείτε: Ο Ήλιος ήταν ο μόνος Θεός που ήταν μάρτυρας της απαγωγής της Περσεφόνης) και επειδή κρίνει κάθε ψυχή μετά τον θάνατο και αποφασίζει αν πρέπει να μετενσαρκωθεί.

Ένας άλλος Μεσολαβητής Θεός που σχετίζεται στενά με τον Δημιουργό είναι ο **Έρως (Αγάπη - Φιλότης)** και ο Φερεκύδης λέει ότι όταν ο Δίας σκόπευε να δημιουργήσει (δημιουργείν), μετατράπηκε σε Έρως. Οι χρησμοί λένε ότι ο Έρως ήταν ο πρώτος που πήδηξε από τον Πατερικό Νους (ο οποίος, θα θυμηθούμε, ταυτίζεται με την **Αγάπη (Φιλότης)** σε αντίθεση με τη **Διαμάχη (Νείκος)**). **Όλοι οι Θεοί γεννιούνται μέσω της Αγάπης.**

Ο Έρωτας ονομάζεται Νοητικό Αρχέτυπο του Ήλιου (που Τον κάνει Υπερκοσμικό Ήλιο), και ως εκ τούτου κυβερνά το Νοητικό Αρχέτυπο των Ιδεών. Ως Νοητικό Αρχέτυπο του Ήλιου, αντιστοιχεί επίσης στο Καλό, που είναι ο στόχος που επιθυμούν όλα τα όντα. Είναι η κοσμική δύναμη που τραβάει το **Όλο** μαζί στην **Ενότητα**. Κατά τα λόγια των Χαλδαϊκών Χρησμών (φρ. 39):

Ἔργα νοήσας γὰρ πατρικὸς νόος αὐτογένεθλος
πᾶσιν ἐνέσπειρεν δεσμὸν πυριβριθῇ ἔρωτος,
ὄφρα τὰ πάντα μένη χρόνον εἰς ἀπέραντον ἔρῳντα,
μηδὲ πέσῃ τὰ πατρὸς νοερῷ ὑφασμένα φέγγει·
ᾧ σὺν ἔρωτι μένει κόσμου στοιχεῖα θέοντα.

Τα **υφάσματα** (υφαντά πλέγματα) μπορεί επίσης να είναι Χιτώνες, υπενθυμίζοντας την ύφανση του Ποικίλου Χιτώνα από τον Τεχνίτη (βλ. «Ο Γάμος» στο Μέρος II και «Τεχνίτης» παραπάνω).

Περαιτέρω (όπως εξηγείται στο Συμπόσιο του Πλάτωνα), ο Έρως αιχμαλωτίζει τις ψυχές και, όντας Ενδιάμεσος (Μεταξύ), τις στρέφει προς την Ομορφιά της Μονάδας και τις οδηγεί προς τα πάνω προς αυτήν. (Αντίθετα, ο Υλαίος Ήλιος, φωτίζοντας αισθητά πράγματα, μπορεί να μας οδηγήσει βαθύτερα στον υλικό κόσμο και να μας δεσμεύσει σε αυτόν, εκτός φυσικά και αν κατανοήσουμε τον Υλαίο Ήλιο ως ορατό σύμβολο του Υπερκοσμίου Ήλιου.)

Ο Ήλιος-Μίθρας θεωρείται σύμμαχος της ανθρωπότητας. Δημιουργεί και διατάζει τον υλικό κόσμο και μας διδάσκει την πολιτισμένη ζωή, συμπεριλαμβανομένης της θρησκείας, της πολιτικής και του πολιτισμού. Επομένως η μεσολάβησή Του ονομάζεται Φιλική και Αρμονική. Ένας τέτοιος Μεσολαβητικός Λόγος είναι απαραίτητος για τη **Σωτηρία**, γιατί η Μονάδα είναι πέρα από την εμβέλεια του αβοήθητου μυαλού μας, και επομένως μια μεσολαβητική δύναμη είναι απαραίτητη

για να ενωθεί ο ατομικός νους με τον Πρώτο Νους. Επομένως, πρέπει να αναζητήσουμε βοήθεια από Θεούς όπως ο Ήλιος-Μίθρας και ο Έρως, οι οποίοι μπορούν να βοηθήσουν να ανυψώσουμε το μυαλό μας στην κορυφή του Είναι. Ο Δημιουργός είναι σε θέση να συλλάβει τη Μονάδα, και με το να του επιτραπεί να συγχωνεύσει τον δικό μας νου με τον Θείο Νους, μπορούμε κι εμείς να πλησιάσουμε τη Μονάδα. Αυτή η μυστικιστική ένωση πραγματοποιείται μέσω του Άνθους του Νους (**Άνθος Νου**), του υψηλότερου μέρους της ψυχής (βλ. Μέρος V για τη Θεουργία, για περισσότερα σχετικά με αυτό).

Συνδέτες, Τελετάρχες, Ενοποιοί

Υπάρχει μια σειρά από άλλα Μεσολαβητικά Πνεύματα που καταλαμβάνουν τη Μέση Δυάδα και είναι απαραίτητοι βοηθοί στις Θεουργικές Τελετουργίες. Εφόσον θα συζητηθούν στο Μέρος V αυτής της περίληψης, εδώ αρκεί να πούμε ότι συμμετέχουν στη διακυβέρνηση του σύμπαντος διατηρώντας τα κανάλια επιρροής και τους δεσμούς αρμονίας που πηγάζουν από το Νου.

Πρώτοι (και σημαντικότεροι στη Θεουργία) είναι οι **Τελετάρχες** (Δάσκαλοι της Μύησης), αρχηγός των οποίων είναι ο **Έρως**, ο οποίος δεσμεύει τις Ιδέες της πατρικής πηγής. Με τα λόγια των Χρησμών (φρ. 42) δημιουργούνται οι Ιδέες

*δεσμῶ Ἑρωτος ἀγητοῦ, ὃς ἐκ νόου ἔκθορε πρῶτος
ἐσσάμενος πυρὶ πῶρ συνδέσμιον, ὅφρα κεράσῃ
πηγαίους κρατῆρας ἐοῦ πυρὸς ἄνθος ἐπισχών.*

Δηλαδή, πριν καν δημιουργηθούν οι Ιδέες, ο Έρως πήδηξε από τον Πατερικό Νου και ανακάτεψε τις Ιδέες, στους Κρατήρες της Πηγής, μέσω του Δεσμευτικού Φωτός Του, ντυμένου με Νοητικό Πυρ. (Το "Δέσμευση" εδώ αναφέρεται στη γοητεία από ένα δεσμευτικό ξόρκι ή μιας γοητείας αγάπης.) Χωρίς τη δεσμευτική δύναμή Του, οι Ιδέες δεν θα μπορούσαν να είχαν ενοποιηθεί στον Λόγο (βλ. επίσης απόσπασμα 39, που αναφέρθηκε παραπάνω). (Στους κρατήρες, βλέπε επίσης «Δημιουργία Άλλων Θεών» παραπάνω και «Κοσμικό Δέντρο» στο Μέρος II.)

Τρεις άλλοι Τελετάρχες είναι οι **Κοσμάγοι** ή **Κυβερνήτες των Τριών Κόσμων** (Εμπυρο, Αιθερικό, Υλαίο): ο **Αιών** (όχι ο άρρητος Θεός με το ίδιο όνομα), **Ήλιος** και **Σελήνη**. Ακολουθούν οι Συνδέτες, οι οποίοι ενισχύουν τις Συμβολικές Ιδέες, Σημεία και Σύμβολα που χρησιμοποιούνται στις Θεουργικές Τελετουργίες. Τέλος, υπάρχουν οι Συνοχείς - Ενοποιοί. Αυτά προς το παρόν πρέπει να αρκούν.

Ο Δημιουργός και η Παγκόσμια Ψυχή

Ο Δημιουργός και η Παγκόσμια Ψυχή (Δίας και Ήρα, Όσιρις και Ίσις) ονομάζονται Δεύτερος και Τρίτος Θεός, από το όνομα της Μονάδας (Κρόνος), του Πρώτου Θεού. Κάθε επίπεδο Ύπαρξης είναι ενεργό σε σχέση με εκείνους που βρίσκονται κάτω και είναι παθητικοί σε σχέση με εκείνους που βρίσκονται από πάνω. Επομένως, ο Δημιουργός και η Παγκόσμια Ψυχή είναι σχετικά ενεργοί και παθητικοί, αντίστοιχα. Ο Δημιουργός ξεσηκώνει την Παγκόσμια Ψυχή από τον ύπνο Της που μοιάζει με έκσταση (κάρος), έτσι ώστε να επιθυμεί να αναπαράγει τη Μορφή Του στη μήτρα Της. Λαχταρά την ολοκλήρωση από τον Λόγο Του και επιθυμεί και αναζητά το Καλό μέσω της Αγάπης Του. Σύμφωνα με τον Πλήθωνα, το Σπέρμα του Δημιουργού είναι η πηγή της Μορφής των πάντων στον Κόσμο. Δημιουργεί προβάλλοντας τις Μορφές Του στη Μήτρα της Ήρας, της οποίας το Εμμηνορροϊκό Υγρό παρέχει την Ύλη και την Τροφή για την υλική ύπαρξη. (Βλ. Μέρος II, «Θεός», για περισσότερα σχετικά με την Παγκόσμια Ψυχή.)

Ο Κατώτερος Ζευς

Όπως διακρίνεται η Ψυχή και το Σώμα του Όσιρη, έτσι και οι Πυθαγόρειοι διακρίνουν έναν Ανώτερο (Υπατο) Δία και έναν Κατώτερο (Νεατό) Δία, που μπορεί να είναι δύο όψεις ενός και μόνο Θεού. Σε κάθε περίπτωση, είναι ο Κατώτερος Δίας, ή το Σώμα του Όσιρη, που ασχολείται περισσότερο με την Ύλη, αποτυπώνοντας τις Μορφές έτσι ώστε να είναι ενυπάρχουσες σε αυτήν.

Όπως παρατηρήθηκε προηγουμένως, ο Δημιουργός έχει λαγνεία (Όρεξις) για την Ύλη, η οποία Τον παρακινεί να ξεσηκώσει την Παγκόσμια Ψυχή από την ταραχή Της, αλλά στη φωτιά του πάθους Του, ξεχνά την ταυτότητά Του και προχωρώντας με υπερβολική δύναμη, εγκαταλείπει την Ουσία Του. Γι' αυτό είναι διχασμένος.

Εναλλακτικά, σκεφτείτε αυτήν την αναλογία: Η άφθαρτη Σφραγίδα (η υπερβατική Μορφή) μπορεί να αποτυπωθεί σε κερί (Ύλη) και να αφήσει το Σημάδι Της (εμμενής Μορφή), ένα ατελές αντίγραφο του πρωτοτύπου. Αλλά το κερί είναι μαλακό και σύντομα η εικόνα θα αλλοιωθεί. Ως εκ τούτου, το κερί πρέπει να λιώσει και να λειανθεί (ανάγεται σε Prima Materia) ώστε να αποτυπωθεί ξανά η σφραγίδα και να αποκατασταθεί η εικόνα Της.

Μπορούμε να το συγκρίνουμε με τον περιοδικό τεμαχισμό του Όσιρη από τη χαοτική Δύναμη της Ύλης (Τυφών, εδώ ισοδυναμεί με την Αόριστη Δυάδα) και με την αναζωογόνηση Του από την Ίσιδα, τη Τροφό και την Κυρία Της Μαγείας. Ομοίως, σύμφωνα με τις Ορφικές Γραφές, ο Διόνυσος (ο Γιος του Δία) διαλύθηκε από τους Τιτάνες αλλά αργότερα αποκαταστάθηκε από την Αθηνά.

Ο διαμελισμένος Θεός γίνεται ο Προστάτης της Διαιρεμένης Ύλης, δηλαδή των διακριτών υλικών αντικειμένων που καταλαμβάνουν τον αισθητό κόσμο, και έτσι η θανάτωση του Θεού έχει ονομαστεί «δράμα της εξατομίκευσης». Φυσικά, αυτό δεν είναι έργο του κακού, αλλά ο τρόπος της Θείας Πρόνοιας για τη δημιουργία του υλικού κόσμου. Ομοίως, ο Μίθρας, σκοτώνοντας τον Ταύρο, μπορεί να θεωρηθεί ως ο προστάτης της διαιρεμένης ύλης. Επομένως, και οι τρεις αυτοί Θεοί είναι πολύ κοντά στους θνητούς, άρα και στους Σωτήρες που μεσολαβούν για λογαριασμό μας. (Έχουμε ήδη δει τον Μίθρα ως Μεσολαβητή.)

Στους μύθους του Όσιρη και του Διονύσου, ο **Φαλλός** του Θεού αποκόπτεται. έτσι και στον μύθο του Άττις (νεαρός σύζυγος της Μεγάλης Μητέρας) και σε πολλούς παρόμοιους μύθους. Αυτή η εξασθένιση συμβολίζει το τέλος της χαοτικής γενιάς που ωθείται από την πολλαπλασιαστική Δύναμη της Αόριστης Δυάδας και μια Επαναφορά στο Όριο που επιβάλλεται από τη Μονάδα.

Ο Διόνυσος είναι ο Υιός του Δία και από πολλές απόψεις το alter ego Του. πράγματι μπορεί να ταυτιστεί με τον Κάτω Δία. Η ταύτιση αυτή ενισχύεται από ορφικά κείμενα, στα οποία ο Διόνυσος συνδέεται στενά με τον Άδη, ο οποίος ονομάζεται Δίας Καταχθόνιος (Κάτω από τη Γη).

Πράγματι, σύμφωνα με το Πυθαγόρειο δόγμα, όπως (ο Ανώτερος) Δίας είναι ο Δημιουργός που κυβερνά το Νοητικό Βασίλειο, έτσι και ο Κάτω Δίας είναι ο Δημιουργός που κυβερνά το Υποσεληνιακό Βασίλειο, συγκεκριμένα τον Αέρα μεταξύ Γης και Ουρανού. Έτσι, επίσης, μπορεί να εκπλαγούμε βρίσκοντας τον Άδη να ονομάζεται ως κυβερνήτης του Αέρα, αλλά το όνομά Του Αιδές εξηγήθηκε από την άμορφη (αιδές) φύση του Αέρα. (Έτσι οι Εναέριοι Δαίμονες, που καταλαμβάνουν τη Φύση, κυβερνώνται από τον Άδη.)

Επομένως έχουμε τέσσερις Θεότητες που κυβερνούν τα Στοιχεία, όπως αναφέρθηκε παραπάνω. Η Γη κυβερνάται από τη Δήμητρα και οι Τρεις Αδερφοί Δίας, Ποσειδώνας και Άδης - όλοι Υιοί του Κρόνου - κυβερνούν τα λεπτά Στοιχεία, τη Φωτιά, το Νερό και τον Αέρα, αντίστοιχα. Οι Τρεις Αδερφοί αντιστοιχούν στις λειτουργίες της Μονής, της Προόδου και της Επιστροφής σε κάθε βασίλειο του σύμπαντος. Για παράδειγμα, ο Δίας είναι ο Πατέρας, που δημιουργεί ψυχές πριν από τη γέννηση. Ο Ποσειδώνας τις φέρνει σε γέννηση, γιατί το νερό συμβολίζει τη ροή της υλικής ύπαρξης (βλ. «Η Μητέρα των Θεών» στο Μέρος II). Ο Άδης ελευθερώνει τις ψυχές από την γέννηση δείχνοντάς τους την Ουράνια καταγωγή τους. Ως εκ τούτου, διαβάζουμε στους χρησμούς (φρ. 27):

Παντί γὰρ ἐν κόσμῳ λάμπει τριάς, ἧς μονὰς ἄρχει.

Συγκεκριμένα, στο Αιθερικό Βασίλειο, ο Δίας κυβερνά τη Σφαίρα των Σταθερών Αστέρων, ο Ποσειδώνας κυβερνά τις Πλανητικές Σφαίρες και ο Άδης κυβερνά την Υποσεληνιακή Σφαίρα. Η Γη είναι κοινή σε όλους.

Σύμφωνα με τον ορφικό μύθο, όταν οι Τιτάνες τεμάχισαν τον Διόνυσο, μαγείρεψαν και έφαγαν τα κομμάτια. Ο Δίας έκαψε τους Τιτάνες με τον Κεραυνό Του και από την Τέφρα (που περιείχε και Τιτανική και Θεϊκή Ουσία) δημιούργησε την ανθρωπότητα. επομένως είμαστε μέρος Θεός, εν μέρει θνητοί. Ως συνέπεια της τιτανικής μας φύσης, πρέπει να περάσουμε λίγο χρόνο ντυμένοι με ύλη, στη γη, στο βασίλειο του Κάτω Δία, πριν επιστρέψουμε στους Θεούς. Αυτή είναι η Φρουρά μας, υπό τη διοίκηση του Διονύσου/Άδη, και έτσι πρέπει να την εκτελέσουμε καλά.

Άλλοι Θεοί

Θα αναφέρω εν συντομία τους άλλους Ολύμπιους Θεούς όπως περιγράφονται από τον Σαλλούστιο (fl. 363 CE) στο Περί Θεών και Κόσμου (Bk. VI). Αυτοί είναι οι Κοσμικοί Θεοί άμεσα υπεύθυνοι για τον Κόσμο. Είναι σε τέσσερις **Τάξεις**, καθεμία υπεύθυνη για μια Λειτουργία (Πράγμα), με αρχή, μέση και τέλος (που αντιστοιχεί στις τριαδικές φάσεις: Μονή, Πρόοδος, Επιστροφή). άρα υπάρχουν δώδεκα Θεοί με δώδεκα αντίστοιχες Δυνάμεις (Δυνάμεις). Οι Δημιουργοί (**Ποιούντες**) είναι ο Δίας, ο Ποσειδώνας και ο Ήφαιστος. Οι Εμψυχωτές (**Ψυχούντες**), που εμψυχώνουν τον κόσμο, είναι η Δήμητρα, η Ήρα και η Άρτεμις. Οι Εναρμονιστές (**Αρμόζοντες**), που ενώνουν τον κόσμο σε μια Αρμονία, είναι ο Απόλλωνας, η Αφροδίτη και ο Ερμής. και οι Φύλακες (**Φρουρούντες**), που διατηρούν την Αρμονία που προκύπτει, είναι η Εστία, η Αθηνά και ο Άρης. Λίγη σκέψη θα δείξει την καταλληλότητα καθεμιάς από αυτές τις λειτουργίες.

Ο Σαλλούστιος μας λέει επίσης τις Θεότητες που είναι υπεύθυνες για τη Στοιχειώδη και Ουράνια Σφαίρα: **Εστία** (Γη), **Ποσειδώνας** (Νερό), **Ήρα** (Αέρας), **Ήφαιστος** (Φωτιά), **Άρτεμις** (Σελήνη), **Ερμής** (Ερμής), **Αφροδίτη** (Αφροδίτη), **Απόλλωνας** (Ήλιος), **Δίας** (Δίας), **Δήμητρα** (Κρόνος), **Αθηνά** (Αιθήρ), η Σφαίρα των Σταθερών Αστέρων είναι κοινή για όλους. Θα μπορούσαμε να περιμένουμε ότι ο Κρόνος θα κατέχει τη Σφαίρα του Κρόνου, αλλά επειδή είναι ο Πρώτος Θεός, η Κρόνος Σφαίρα ανατίθεται στη σύζυγό Του Δήμητρα (εδώ ταυτίζεται με τη Ρέα, μια ταύτιση που έγινε ήδη από τον πέμπτο αιώνα π.Χ.). Επίσης, εδώ βρίσκουμε τον Δία ως κυβερνήτη της Ιοβιανής Σφαίρας παρά με τον Κρόνο μεταξύ των Υπερκοσμικών Θεών. Τέλος, η Αθηνά κυβερνά τον Αιθέρα επειδή είναι ο οίκος του Νου μας και είναι η Θεά της Σοφίας.

Μέρος III: Το Εν

© 2002, John Opsopaus

Σημείωση: Υπάρχουν περισσότερα να ειπωθούν σχετικά με το Εν, έτσι αυτή η ενότητα θα επεκταθεί στο μέλλον.

Περιεχόμενα

- 1.Αιών ο πρωταρχικός Θεός
- 2.Το Ένα είναι άφατο
- 3.Είναι η Ύλη το Κακό;
- 4.Ο Ανώτερος Εαυτός
- 5.Η Τρίοδος
- 6.Παγανιστικός Μονοθεϊσμός;

Αιών ο πρωταρχικός Θεός

Στην Πυθαγόρεια παράδοση οι πολλοί μεμονωμένοι Θεοί, όπως ο Δίας και η Ήρα, ο Απόλλωνας και η Άρτεμη, νοούνται ως απόγονοι του Πατέρα και της Μητέρας των Θεών, κοινώς γνωστοί ως Κρόνος και Ρέα (βλ. Μέρος I, Θεογονία). Αυτά τα δύο κυβερνούν όλες τις κύριες δυαδικότητες του σύμπαντος, συμπεριλαμβανομένου του φωτός και του σκότους, της μορφής και της ουσίας, του νου και της ύλης, της ύπαρξης και του γίνεσθαι, της ταυτότητας και της διαφορετικότητας. Αυτές οι δυαδικότητες είναι όλες εκδηλώσεις της **Ενότητας** (η Μονάδα) και της **Πλουραλικότητας** (η Αόριστη Δυάδα).

Ωστόσο, πέρα από τον Πατέρα και τη Μητέρα των Θεών, οι περισσότεροι Πυθαγόρειοι αναγνωρίζουν μια αρχέγονη Θεότητα που περιλαμβάνει όλες τις Θεότητες, και μάλιστα όλα τα πράγματα στο σύμπαν. Αυτή η υπερβατική Θεότητα ονομάζεται μερικές φορές Αιών ("Αιωνιότητα" ή "Απεριόριστος Χρόνος"), αλλά και το **Παν**, το **Όλο** και το **Ένα**. Πράγματι, ο Πρόκλος (περίπου 411-485 Κ.Χ.) λέει, «Το Εν είναι Θεός». (Θα χρησιμοποιήσω όλα αυτά τα ονόματα, ανάλογα με την περίπτωση.)

Σύμφωνα με τους μύθους, ο Αιών είναι αμφιφυλόφιλος και με αυτογονιμοποίηση γεννά τον Πατέρα και τη Μητέρα των Θεών. Επειδή όμως ο Κρόνος και η Ρέα μαζί δημιουργούν τον συνηθισμένο (καθορισμένο) χρόνο και χώρο, η δημιουργία τους από τον Αιώνα είναι εκτός χρόνου, μια αιώνια Εκπόρευση. Μια τέτοια Θεότητα

μπορεί να φαίνεται πράγματι μακριά από την καθημερινή μας ζωή, αλλά θα προσπαθήσω να εξηγήσω γιατί, για τους Πυθαγόρειους, η ένωση με το Ένα είναι η ουσία μιας πνευματικής ζωής.

Το Έν είναι άφατο

Ο Ηράκλειτος (πρ. περ. 500 π.Χ.) λέει, «Ο Θεός είναι μέρα νύχτα, καλοκαίρι χειμώνας, πόλεμος ειρήνη, υπερφαγία πείνα (όλα τα αντίθετα, αυτό είναι το νόημα)» (φρ. 67). Δηλαδή, το Όλο υπερβαίνει τη δυαδικότητα. Το Όλο, εξ ορισμού, περιλαμβάνει τα πάντα. επομένως πρέπει να περιλαμβάνει όλα τα αντίθετα. Το Ένα, εξ ορισμού, πρέπει να **ενοποιεί τα πάντα**. επομένως πρέπει να ενοποιεί όλα τα αντίθετα. Ως εκ τούτου, το Ένα είναι παράδοξο και αντιφατικό, και οι αρχαίοι το ονόμαζαν **Άφατο, Αόρατο, Άρρητο, Ανώνυμο και Άγνωστο**.

Το Όλο είναι ταυτόχρονα νους και ύλη, ένα και πολλά, σταθερότητα και αλλαγή. Πράγματι, είναι και δεν είναι, γιατί ενοποιεί τα αντίθετα Είναι και Μη-ον (βλ. «Αινίγματα του Ενός» στο Πτ. ΙΙΙ). Περιλαμβάνει όχι μόνο αυτό που είναι στην πραγματικότητα, αλλά και όλες τις δυνατότητες, όλες τις δυνατότητες. Αυτό είναι το θεμέλιο της Θείας Πρόνοιας (Πρόνοια), γιατί το Όλο κατανοεί ό,τι μπορεί να είναι, και από αυτήν την ολότητα εκδηλώνει αυτό που υπάρχει. Επιπλέον, επειδή το Ένα είναι η πηγή και η προέλευση της τάξης και της ομορφιάς του Κόσμου, και επειδή είναι ο στόχος προς τον οποίο όλα αγωνίζονται (το τέλος κάθε γίνεσθαι), πολλοί Πυθαγόρειοι ταυτίζουν το Ένα με το Αγαθόν.

Είναι η Ύλη το Κακό;

Ωστόσο, μόνο και μόνο επειδή το Ένα ονομάζεται «Το Αγαθόν» και «Το Ανώτατο», δεν θα πρέπει να υποτεθεί ότι βρίσκεται πάνω από κάτι άλλο (π.χ. την ύλη ή τον φυσικό κόσμο), που είναι κακό και ευτελισμένο. Πρώτον, αυτό είναι αδύνατο, γιατί το Ένα είναι το Όλο, και έτσι δεν υπάρχει «κάτι άλλο» εκτός από το Καλό. Επιπλέον, οι Πυθαγόρειοι αναγνωρίζουν ότι οι υπερβατικές Ιδέες εκπορεύονται σε όλα τα πράγματα των οποίων αποτελούν την Ουσία. για παράδειγμα, η ζωή διαπερνά όλα τα έμβια όντα. Επομένως, η ύψιστη Ιδέα, η Μία, εκπέμπει την Ενότητά της και την Καλοσύνη της σε όλα τα πράγματα (υπάρχοντα ή μη). Αυτό που έχουν όλα τα πράγματα από κοινού, το άχαρο υπόστρωμα των πάντων (υπάρχον ή μη), είναι η Πρωταρχική Ύλη, η οποία είναι το Συμπαντικό Δυναμικό, η απόλυτη Αρχή της Δεκτικότητας (καθώς το ζωντανό Ένα είναι η αρχή της δραστηριότητας). Αλλά να είστε προσεκτικοί: Η ύλη δεν είναι κάτι διαφορετικό από το Ένα, γιατί Το Ένα είναι Όλα. Η ύλη είναι απλώς η Μία από μια διαφορετική οπτική γωνία. Η ύλη είναι καλή

γιατί το Ένα είναι καλό, γιατί είναι το ίδιο. Καθένα από αυτά τα δύο φαινομενικά αντίθετα ονομάζεται «Το Άκρον» και «Το Απλούν». (Βλ. "Η Μητέρα των Θεών" και "Η Θεά του Κοσμικού δένδρου" στο Μέρος II για περισσότερα σχετικά με την Ύλη.)

Ο ανώτερος εαυτός

Συγκεκριμένα, βλέπουμε ότι ο νους και η ύλη δεν είναι δύο αλληλοαποκλειόμενες κατηγορίες. Μάλλον, Το Όλο είναι Νους και Ύλη ταυτόχρονα. Ο φυσικός κόσμος είναι οικείος (περισσότερο ή λιγότερο), αλλά η άλλη πλευρά του Όλου είναι ο ψυχικός κόσμος, ο Νους του Όλου, μέρος του οποίου αποτελούν τα ατομικά μας μυαλά.

Ξεγελιόμαστε και πιστεύουμε ότι τα ατομικά μας μυαλά είναι ξεχωριστά και ανεξάρτητα, αλλά αυτό συμβαίνει επειδή ταυτιζόμαστε με τις εγωικές μας συνειδήσεις. Ωστόσο, η συνείδηση του εγώ είναι απλώς το πιο συγκεκριμένο, υλικό στρώμα του νου, που εξελίχθηκε για να διευκολύνει τη λειτουργία μας στον φυσικό κόσμο του χώρου και του χρόνου. Πιο βαθύ ή υψηλότερο (διαλέξτε τη μεταφορά σας) από το συνειδητό μυαλό βρίσκεται το ασυνείδητο, ο **Ανώτερος Εαυτός**. (Αν και είναι πέρα από τη συνείδηση, μπορούμε να τον γνωρίσουμε έμμεσα.) Στο πιο απομακρυσμένο σημείο του ασυνείδητου μυαλού μας φτάνουμε στο συλλογικό ασυνείδητο, το οποίο όλοι μοιραζόμαστε. Δηλαδή, ο ατομικός μας Ανώτερος Εαυτός είναι απλώς όργανο του ενός Ανώτερου Εαυτού, του **Νου των Όλων**.

Όπως λέει ο Εμπεδοκλής (περίπου 495-435 π.Χ.),

*το Θεϊκό Όλο (Το Θεϊόν Παν) είναι ο Νους, άγιος και άφατος,
μέσα από ολόκληρο τον Κόσμο που τρέχει με γρήγορες σκέψεις. (φρ. 134)*

Και πάλι, ο Θεϊός Νους δεν είναι ξεχωριστός από το φυσικό σύμπαν, γιατί είναι το φυσικό σύμπαν. Η σκέψη του συνιστά Θεία Πρόνοια.

Ο πιο σοφός τρόπος να ζεις τότε, σύμφωνα με τους Πυθαγόρειους, είναι η Αρμονία με την Πρόνοια. Είμαστε μέρος του, και έτσι το να ζούμε διαφορετικά σημαίνει να πολεμάμε ενάντια στον εαυτό μας. Η σοφία είναι το μέσο με το οποίο συντονιζόμαστε με την Πρόνοια. Δηλαδή, «Η σοφία είναι ένα πράγμα: να γνωρίζεις τη Σκέψη, πώς όλα τα πράγματα οδηγούνται μέσα από όλα τα πράγματα» (Ηράκλειτος, παρ. 41).

Είναι μια δια βίου διαδικασία εξατομίκευσης (**Όλωσις** -- ολοκληρώνοντας τον εαυτό σου), συμπεριλαμβανομένης της Ενοποίησης με τη Θεότητα (**Ένωσις** -- κάνοντας τον εαυτό σου ένα), η οποία καταλήγει στη Θεοποίηση (**Θέωσις**).

Η Τρίοδος

Πώς μπορούμε να γνωρίσουμε το Ένα, που είναι εξ ορισμού άρρητο, ανείπωτο, παράδοξο και αντιφατικό; Σύμφωνα με την Πυθαγόρεια Παράδοση, υπάρχει Τριπλή Οδός (**Τρίοδος**).

Ο πρώτος τρόπος είναι η **Αναλογία**: δεν μπορούμε να πούμε τι είναι το Ένα, αλλά μπορούμε να πούμε πώς είναι. Για παράδειγμα, μπορούμε να πούμε ότι το Ένα είναι σαν τον Ήλιο που φωτίζει όλα τα πράγματα ενώ παραμένει αμείωτο, και ότι το Ένα φωτίζει κάθε επίπεδο ύπαρξης με τον δικό του τρόπο, καθώς κάθε πράγμα αντανακλά ή απορροφά τις ακτίνες του Ήλιου με τον δικό του τρόπο.

Το δεύτερο μονοπάτι προς το Ένα είναι μέσω της άρνησης (**Απόφαση**). Εφόσον το Ένα είναι «πέρα από την ύπαρξη», δεν μπορούμε να πούμε τι είναι. Επομένως, πρέπει να παραιτηθούμε και να πούμε αυτό που δεν είναι. Αυτή είναι μια Πνευματική **Άσκηση** που εξετάζει κάθε ισχυρισμό που μπορούμε να κάνουμε για το Ένα και στη συνέχεια τον απορρίπτουμε. Τελικά φθάνει κανείς σε μια κατάσταση **Σιωπής** (**Σιγή**), έκπληκτος και βουβός πριν από το **Άρρητον**.

Ο τρίτος τρόπος είναι η **Ανάβαση** (**Αναγωγή**), με την οποία ανεβαίνουμε στην ένωση με το Όλο. Οι άλλοι δύο τρόποι είναι διανοητικοί, και έτσι πρέπει τελικά να αποτύχουν να επιτύχουν πλήρη κατανόηση και διαφωτισμό. Είναι ένα δόγμα της Πυθαγόρειας φιλοσοφίας ότι ο μόνος τρόπος για να γνωρίσεις κάτι αληθινά είναι να γίνεις σαν και αυτό. Επομένως, ο μόνος τρόπος για να γνωρίσουμε τον Θεό είναι να γίνουμε Θεός. Αυτό μπορεί να ακούγεται αλαζονικό, τουλάχιστον! Αλλά να θυμάστε ότι το Όλα είναι Θεός, επομένως είμαστε ήδη μέρος της Θεότητας, και επομένως αποθεώνουμε τον εαυτό μας. Αυτό που επιδιώκουμε τότε είναι να συνειδητοποιήσουμε -- διαισθητικά, όχι διανοητικά -- τον εαυτό μας ως όψεις της Θεότητας και να ζήσουμε ανάλογα, ως όργανα της θείας Πρόνοιας. Ένας αρχαίος Πυθαγόρειος είπε, «Οι άνθρωποι είναι συγγενείς με τους Θεούς... άρα και ο Θεός ασκεί την Πρόνοια πάνω μας» (Διογένης Λαέρτιος, VIII.27). (Βλέπε Μέρος V για την Ανάβαση.)

Για να γνωρίσεις το Ένα, πρέπει να γίνεις Ένα, και έτσι πρέπει να ενώσεις τα αντίθετα στον εαυτό σου. Εν μέρει αυτό επιτυγχάνεται με την καλύτερη επίγνωση των συμβόλων, γιατί μπορεί να έχουν πολλαπλές, αντιφατικές έννοιες και είναι η

γλώσσα του συλλογικού ασυνείδητου, μέσω του οποίου μπορούμε να επικοινωνήσουμε με τους Θεούς.

Παγανιστικός Μονοθεϊσμός;

Η παραπάνω περιγραφή του Ενός μπορεί να φαίνεται ότι πλησιάζει τον παγανιστικό μονοθεϊσμό. Πράγματι, ο μυστικιστικός Χριστιανισμός, ο Ιουδαϊσμός και το Ισλάμ δανείστηκαν γενναιόδωρα από τον Νεοπλατωνικό κλάδο της Πυθαγόρειας παράδοσης. Ωστόσο, υπάρχουν σημαντικές διαφορές, οι οποίες είναι σημαντικό να παρατηρηθούν. Πρώτον, όπως συζητήθηκε στα προηγούμενα μέρη αυτής της Περίληψης, οι Πυθαγόρειοι αναγνωρίζουν πολλούς Θεούς, εκτός από τον Αιώνα (Το Ένα), υπάρχουν ο Κρόνος και η Ρέα (η Μονάδα και η Δυάδα), ο Δίας και η Ήρα (ο Δημιουργός και η Παγκόσμια Ψυχή) και όλοι οι άλλοι Ολύμπιοι, καθώς και μια σειρά από μικρότερες Θεότητες, Πνεύματα και Ήρωες (θεοποιημένοι πρόγονοι). Όλοι αυτοί οι Θεοί είναι όψεις του Ενός, φυσικά, που μερικές φορές αποκαλείται απλώς «Θεός», αλλά με τον ίδιο συλλογισμό εμείς οι θνητοί είμαστε επίσης όψεις του Θεού, όπως είναι οτιδήποτε άλλο στον κόσμο. Αυτό που δείχνει αυτό είναι ότι υπάρχει μια ψευδής διχοτόμηση μεταξύ μονοθεϊσμού και πολυθεϊσμού. Όπως όλοι είμαστε μέρη του Όλου, αλλά παρόλα αυτά ξεχωριστά άτομα, έτσι και όλοι οι Θεοί είναι πραγματικά ξεχωριστές και ατομικές Θεότητες, αλλά και μέρη του Θείου. Όπως τα δάχτυλά μας, είναι ξεχωριστά, αλλά μέρη ενός Όλου. Το Όλο είναι Ένα (Εν το Παν).

Τέλος, αξίζει να κάνουμε μερικές παρατηρήσεις για την αρχαία ελληνική λέξη Θεός (Θεός). Πρώτον, στο παλαιότερο στρώμα της γλώσσας ο Θεός μπορεί να αναφέρεται είτε σε Θεό είτε σε Θεά (η ξεχωριστή λέξη για τη «Θεά» ήταν μεταγενέστερη καινοτομία). Δεύτερον, η λέξη χρησιμοποιείται σχεδόν σαν επίθετο που σημαίνει Θεότητα, και έτσι όταν κάτι ονομάζεται Θεός, σημαίνει ότι έχει την ιδιότητα να είναι Θεϊκό. Αυτό εξηγεί γιατί ένας αρχαίος Παγανός μπορεί να αναφέρεται στους «Θεούς» στη μία γραμμή και στον «Θεό» στην επόμενη (όπως στο απόσπασμα του Διογένη Λαέρτιου παραπάνω). αυτό που πραγματικά εννοεί είναι «Θεία Όντα» (Θεοί) και Θεότητα (Θεός). Η διαφορά είναι μεταξύ της εστίασης στις επιμέρους πτυχές της Θεότητας ή στη Θεότητα ως σύνολο. (Αξίζει επίσης να αναφέρουμε ότι τα αρχαία ελληνικά δεν διέκριναν μικρά και κεφαλαία γράμματα, άρα «θεός» και «Θεός» είναι το ίδιο). Συμπερασματικά, θα παρατηρήσω ότι το Πυθαγόρειο δόγμα του Όλου αποκαλύπτει το πλήρες νόημα της γνωστής ευλογίας:

Είσαι ο Θεός! (Θεός εί!)

Μέρος V: Θεουργία

© 2004, John Opsopaus

Περιεχόμενα

1. Η Πυθαγόρεια Διαδοχή
 2. Αρχαία Φιλοσοφία
 3. Μεσολαβητικά Πνεύματα
 1. Προσωπικοί Δαίμονες
 2. Αλληλεπίδραση με τους Δαίμονες
 3. Ιεροί Οδηγοί
 4. Αναγωγή στο Εν
 1. Ερωτική Αναγωγή
 2. Στοχαστική Αναγωγή
 3. Θεουργική Αναγωγή
 5. Βασικές Αρχές της Θεουργίας
 1. Σύμβολα και Συνθήματα
 2. Παραδείγματα Συμβόλων και Συνθημάτων
 3. Θεουργική Επίκληση
 6. Θεουργικές Διαδικασίες
 7. Τελεστική ή Εμπύχωση
 8. Δεσμός και Έκλυσις
 1. Δεσμός
 2. Έκλυσις
 3. Αυτοδεσμός
 9. Σύστασις
 1. Συστάσεις με τους Θεούς και τους Δαίμονες
 2. Συστάσεις με τους Προσωπικούς Δαίμονες
 3. Λειτουργία της Σύστασης
 10. Θεουργική Αναγωγή
 1. Εξαγνισμός και Προστασία
 2. Συμβολικός Θάνατος και Διάλυση
 3. Ανάβαση δια μέσου των Σφαιρών
 4. Ένωσις
 5. Κατάβασις
-

Η Πυθαγόρεια Διαδοχή

Στην αρχαιότητα οι μυστικιστικές και μαγικές παραδόσεις μεταδίδονταν προφορικά από δάσκαλο σε μαθητή. Συχνά αυτό περιελάμβανε την υιοθεσία του μαθητή από τον δάσκαλο, έτσι ώστε να γίνουν Πνευματικοί Γονείς και Παιδί. Έτσι, στα αρχαία κείμενα ο δάσκαλος αποκαλείται μερικές φορές «**Πατέρας**» ή «**Μητέρα**», και ο μαθητής «**Γιος**» ή «**Κόρη**». Μια τέτοια παράδοση ονομαζόταν **Διαδοχή** («ό,τι έχει ληφθεί από άλλον») και συνήθως ανάγεται σε έναν Θείο Πρόγονο, έναν **Θεό** που αποκάλυψε πρώτος τις μυστικές διδασκαλίες σε έναν θνητό (συχνά τον γιο Του). Στη συνέχεια, η Διαδοχή βρισκόταν υπό την κηδεμονία αυτού του Θεού, και όλα τα μέλη της λέγεται ότι ήταν σε μια θεϊκή Σειρά (Χορδή, Σειρά, Γενεαλογία) που προερχόταν από τον Θεό. (Βλ. Μέρος I, «Τριαδική Δομή» για το Σειραί.)

Μία από τις πιο διάσημες παραδόσεις αυτού του είδους είναι η Πυθαγόρεια Διαδοχή, η οποία την εκολπώνει διδασκαλίες του Πυθαγόρα (572-497 π.Χ.), ο οποίος φημιολογείται ότι ήταν γιος του **Απόλλωνα**: το όνομά του αναφέρεται στον Πύθιο Απόλλωνα και η μητέρα του έμεινε έγκυος μετά από μια επίσκεψη στους Δελφούς, όπου η Πυθία προέβλεψε ότι θα γεννούσε έναν μεγάλο σοφό (βλ. Π. II). Ωστόσο, ο Πυθαγόρας είχε τους δικούς του δασκάλους. σπούδασε κοντά στον Φερεκύδη και, σύμφωνα με τους βιογράφους του, μνήθηκε στα Μυστήρια των Χαλδαίων, των Αιγυπτίων, των Βραχυάνων, των Φοινίκων και των Ζωροαστρών.

Όπως συζητήθηκε στο Μέρος I (**Ιστορία**), η Πυθαγόρεια Διαδοχή περιλαμβάνει πολλούς από τους πιο διάσημους Σοφούς και Φιλοσόφους της αρχαιότητας, συμπεριλαμβανομένων τον **Εμπεδοκλή** (περ. 495-435), **Πλάτωνα** (427-347), **Απολλώνιο τον Τυανέα** (1ος αι. Κ.Χ.) , **Πλούταρχο** (περ. 46-περ. 125), **Πλωτίνο** (205-270), τον αυτοκράτορα **Ιουλιανό** (331-363) και την **Υπατία** (365-415). Όταν οι “ειδωλολατρικές σχολές” έκλεισαν από τον Ιουστινιανό το 529 Κ.Χ., οι Περιπλανώμενοι Επτά φιλόσοφοι έφυγαν από την Αθήνα για την Περσία. έμειναν εκεί για λίγο και λίγοι εγκαταστάθηκαν στην Ανατολή. Σε κάθε περίπτωση, μετά από περισσότερα από χίλια χρόνια, η Διαδοχή εξαφανίστηκε υπόγειο, και είναι δύσκολο να εντοπιστεί στη συνέχεια, αν και εμφανίζεται κατά καιρούς.

Αρχαία Φιλοσοφία

Ο Πυθαγόρας επινόησε τον όρο Φιλόσοφος, που σημαίνει Εραστής της Σοφίας. Μια νέα λέξη ήταν απαραίτητη γιατί, ενώ πολλοί άνθρωποι αυτοαποκαλούνται «σοφός», το αληθινά σοφό άτομο γνωρίζει ότι η Σοφία, όπως και η Βουδδότητα, είναι ένα ιδανικό που λίγοι κατακτούν, και μόνο μετά από πολλές ζωές. Η επιθυμία και η επιδίωξη της Σοφίας είναι ό,τι περισσότερο πρέπει να διεκδικήσουμε.

Η σύγχρονη φιλοσοφία μοιάζει συχνά με μια στεγνή, ακαδημαϊκή πειθαρχία που κατοικεί στις υψηλότερες σοφίτες του ελεφαντόδοντου πύργου, αλλά η αρχαία Φιλοσοφία ήταν πολύ διαφορετική. ήταν μια πρακτική πειθαρχία με στόχο να διδάξει κανείς να ζει καλά. Αυτός είναι και ο στόχος των σύγχρονων δασκάλων της Φιλοσοφίας. (Καλύτερα να ζεις μέσω του Διαφωτισμού!)

Κατά κάποιο τρόπο η Φιλοσοφία μοιάζει περισσότερο με ιατρική παρά με θεωρητικό θέμα. Στόχος του είναι τόσο η Θεραπεία (φροντίδα, θεραπεία, θεραπεία) όσο και η Υγεία (υγεία, ευεξία μυαλού και σώματος). Δηλαδή, στοχεύει στο να απαλύνει τα δεινά και τα δεινά των ανθρώπων και να τους δείξει έναν καλύτερο τρόπο ζωής.

Δεδομένου ότι κάθε μαθητής σε μια Φιλοσοφική σχολή βρίσκεται σε διαφορετική κατάσταση, σε κάθε μαθητή συνταγογραφούνται πρακτικές κατάλληλες για την κατάστασή του. Η αξιολόγηση της πνευματικής κατάστασης και της προόδου του μαθητή είναι δουλειά του δασκάλου, ο οποίος μπορεί να ονομάζεται Καθηγεμόν (Ηγέτης, Οδηγός) ή Διδάσκαλος (Δάσκαλος, Δάσκαλος).

Ο Δάσκαλος κάνει συχνά χρήση της Θεραπείας του Λόγου, που περιλαμβάνει επωδές και ξόρκια, αλλά και θεολογικό και φιλοσοφικό λόγο. Το τελευταίο μπορεί να είναι αληθινό ή ψευδές σε διάφορους βαθμούς ή σε διαφορετικά επίπεδα, αλλά η κυριολεκτική τους αλήθεια δεν ήταν τόσο σημαντική όσο η επίδρασή τους στο μυαλό του μαθητή. Όπως ο γιατρός μπορεί να σας χορηγήσει διαφορετικά βότανα σε διαφορετικές χρονικές στιγμές, ανάλογα με την κατάστασή σας, έτσι και ο Οδηγός χορηγεί διαφορετικά δόγματα (λεκτικές θεραπείες) κατάλληλες για την πνευματική σας κατάσταση. Στόχος δεν είναι η οικοδόμηση φιλοσοφικών συστημάτων αλλά η θεραπεία και η φροντίδα των ψυχών. Όπως είπε ο Επίκουρος (περίπου 55-γ.135), «Κενά είναι τα λόγια εκείνου του φιλοσόφου που δεν θεραπεύει κανένα ανθρώπινο πόνο».

Ο Δάσκαλος μπορεί να συνταγογραφήσει άλλες πνευματικές ασκήσεις, συμπεριλαμβανομένου του διαλογισμού, της περισυλλογής, των επιβεβαιώσεων, της οπτικοποίησης, του οραματισμού, της συγγραφής ημερολογίου και της ατομικής και ομαδικής εξέτασης πνευματικής προόδου και προβλημάτων. Πιο προχωρημένοι μαθητές μπορεί να προσκληθούν να λάβουν εκπαίδευση στην Πνευματική Θεουργία και σε άλλες μυστικιστικές πρακτικές που απαιτούν μεγαλύτερη αφοσίωση.

Είναι περιττός ο Πνευματικός Οδηγός στον σύγχρονο κόσμο; Από τη μια πλευρά, τα νήματα της αρχαίας Διαδοχής είναι δυσεύρετα (αν και οι αυτοαποκαλούμενοι γκουρού είναι παντού). Από την άλλη, μεγάλο μέρος της αρχαίας διδασκαλίας βρίσκεται σε βιβλία και δεν χρειάζεται να προέρχεται από την προφορική διδασκαλία. Επομένως, η μοναχική πρακτική είναι συχνά η καλύτερη επιλογή στις μέρες μας. Ωστόσο, ένας Οδηγός εξακολουθεί να είναι χρήσιμος για να μπορεί κανείς να αξιολογήσει την κατάσταση του μαθητή και να συνταγογραφήσει τις κατάλληλες πρακτικές. Επιπλέον, ένας Οδηγός είναι χρήσιμος όταν ο μαθητής κολλάει ή αντιμετωπίζει ειδικά προβλήματα (ειδικά στις πιο προηγμένες πρακτικές). Τέλος, εάν ένας μαθητής βρίσκεται ψυχολογικά "σε κίνδυνο", ένας πνευματικός Οδηγός μπορεί να τον απομακρύνει από δυνητικά επικίνδυνες πρακτικές και να τον βοηθήσει στην επούλωση του (ίσως να τον κατευθύνει σε επαγγελματική φροντίδα). Συνοψίζοντας, αν και δεν είναι καθόλου απαραίτητος ένας Οδηγός, η πρόοδός σας μπορεί να είναι ευκολότερη εάν βρείτε έναν ικανό, έντιμο Δάσκαλο.

Μεσολαβητικά Πνεύματα

Στα αρχαία ελληνικά, η λέξη Δαίμων μπορεί να αναφέρεται σε οποιαδήποτε θεότητα από τους Υψηλούς Θεούς και τους Κατώτερους, αλλά οι Πυθαγόρειοι τείνουν να την περιορίζουν στα Μεσολαβητικά Πνεύματα μεταξύ των Θεών και εμάς.

Μερικοί Πυθαγόρειοι αποκαλούν τα ανώτερα τάγματα των Δαιμονών **Αγγέλους** (Αγγελιοφόροι), λόγω του ειδικού ρόλου τους ως αγγελιοφόροι των Θεών.

Οι κατώτερες τάξεις είναι οι ίδιοι οι **Δαίμονες** και οι **Ήρωες**. Μια τέταρτη τάξη περιλαμβάνει τους **Άχραντους** (οι Άμωτοι ή Αμόλυντοι), που είναι Τελειοποιημένα Όντα (συμπεριλαμβανομένων ορισμένων Σοφών), που επιλέγουν να μετενσαρκωθούν για να βοηθήσουν την ανθρωπότητα. Όλοι μαζί, οι Πυθαγόρειοι αναφέρονται στους Δαίμονες ως τους «Καλύτερους» μας (**Κρείττονες**).

Οι **Δαίμονες** έχουν μια ενδιαμέση φύση μεταξύ **ανθρώπων** και **Θεών**. Και οι τρεις κατηγορίες όντων είναι έμψυχα και διαθέτουν λογική. Ωστόσο, οι Δαίμονες είναι σαν τους Θεούς στο ότι είναι αθάνατοι και σαν τους ανθρώπους στο να έχουν συναισθήματα. Αντίθετα, οι Θεοί είναι απαθείς και οι άνθρωποι είναι θνητοί.

Οι περισσότεροι από τους Δαίμονες κατοικούν στον Αέρα, ο οποίος, από κοσμολογική άποψη, είναι η ενδιαμέση περιοχή μεταξύ της γης, όπου ζούμε, και των ουρανών, όπου κατοικούν οι Θεοί. Η Σελήνη είναι το όριο μεταξύ της εναέριας περιοχής και των αιθέριων ουρανών, και έτσι είναι όπου ο Κυβερνήτης τους, η **Εκάτη**, έχει την επικράτειά Της (βλ. "Εκάτη" στο Μέρος II). (Θυμηθείτε επίσης ότι ο **Άδης** κυβερνά τους Δαίμονες του Αέρα.)

Ως συνέπεια της ενδιάμεσης φύσης Τους, οι Δαίμονες χρησιμεύουν ως **Μεσολαβητές** μεταξύ των Θεών και εμάς και μεταφέρουν τη θεία Πρόνοια στο υποσεληνιακό βασίλειο. Ειδικότερα, ερμηνεύουν τις επιθυμίες των Θεών για εμάς και είναι οι φορείς **μαντείας, χρησμών και τελετουργιών**. Είναι πνεύματα διακονίας που νοιάζονται για τους ανθρώπους και συχνά αποκαλούνται Σωτήρες. (Θυμηθείτε ότι η λέξη δαίμων προέρχεται από το ινδοευρωπαϊκό da-, που σημαίνει για να παρέχουμε.) Πολλές τελετουργίες απευθύνονται στους Δαίμονες (που έχουν συναισθήματα και μπορούν να ταλαντευτούν) και έτσι πείθονται να μεσολαβήσουν στους Θεούς για λογαριασμό μας.

Σύμφωνα με το Πυθαγόρειο δόγμα, οι Θεοί κατοικούν στο **Νοητικό Βασίλειο**, τον κόσμο των Πλατωνικών Ιδεών, επομένως δεν μπορούν να σχετίζονται μαζί μας ως άτομα, αλλά μόνο ως εκπρόσωποι της Ιδέας της ανθρωπότητας. Οι Δαίμονες, ωστόσο, όντας ενδιάμεσοι, συμμετέχουν τόσο στον Ιδεατό όσο και στον Υλικό κόσμο και έτσι αλληλεπιδρούν μαζί μας ως άτομα. Γνωρίζουν την προσωπική και οικογενειακή μας ιστορία, την προσωπικότητά μας και συχνά τις σκέψεις μας.

Κάθε Δαίμονας είναι απόγονος ενός Θεού, ο οποίος είναι ο Αρχηγός Τους (Ηγέτης, Πρόγονος, Δημιουργός), και έτσι ένας Δαίμων συνδυάζει τη φύση ενός Θεού με τα δικά του ατομικά χαρακτηριστικά. Επομένως, η Σείρα (Χορδή, Γενεαλογία) ενός Θεού περιλαμβάνει τους Δαίμονές Του ή Της, καθώς και τις Διαδοχές Σοφών που έχουν ήδη αναφερθεί. (Παρόλα αυτά, όλοι οι Δαίμονες βρίσκονται υπό την κυριαρχία της **Εκάτης**, επειδή ο σταθμός της στην Πύλη της Σελήνης είναι πάνω από όλους τους Δαίμονες· είναι η **Δαιμονιάρχης**, Κυβερνήτης των Δαιμόνων.) Η Σειρά του Θεού περιλαμβάνει επίσης διάφορα φυτά, ζώα, υλικά, λέξεις, κλπ. που συνδέονται συμβολικά ή συμπαθητικά με τον Θεό. Αυτά χρησιμοποιούνται σε ιερές θεουργικές πράξεις που απευθύνονται στον Θεό.

Προσωπικοί Δαίμονες

Εκτός από τους πολλούς Δαίμονες, με τις διάφορες έδρες Τους, ο καθένας μας έχει έναν **Φύλακα** ή **Προσωπικό Δαίμον** (**Ιδίος Δαίμων**), που γνωρίζει τις ενδόμυχες σκέψεις μας και μας συνοδεύει στη ζωή και στον θάνατο μεταξύ των ζώων. Ο Ανώτατος Εαυτός μας, τον οποίο οι Πυθαγόρειοι αποκαλούν «το Υψηλότερο Άνθος της Ψυχής», είναι ο **Εσωτερικός** μας Δαίμων. Μερικοί πιστεύουν ότι είναι το ίδιο με τον Φύλακα Δαίμονα, αλλά άλλοι, συμπεριλαμβανομένου εμένα, πιστεύουν ότι είναι διαφορετικοί.

Έχουμε επίσης μαζί μας ένα **Σκιερό Πνεύμα**, τον **Άλλο Δαίμονα** ή **Κακό Δαίμον**, ο οποίος έχει δημιουργηθεί από όλες τις πεποιθήσεις, συμπεριφορές, στάσεις κ.λπ. που

έχουμε απορρίψει ως λανθασμένες. Ο Κακός Δαίμων δεν μπορεί να εξοριστεί, και αν φανταζόμαστε ότι το έχουμε κάνει, κοροϊδεύουμε μόνο τους εαυτούς μας, και γενικά αυτό μπορεί να οδηγήσει στην Κακοδαιμόνια: Ατυχία, δυστυχία, ακόμη και τρέλα. Είναι καλύτερα να γνωρίσετε τον Άλλο Δαίμονα σας, ώστε να μπορέσετε να ικανοποιήσετε τις ανάγκες Του ή Της χωρίς να διακυβεύσετε τις ηθικές σας πεποιθήσεις. Για το σκοπό αυτό, η Θεουργία είναι πολύ πολύτιμη. (ο Φύλακας Άγγελος και ο Σκιερός Δαίμων έχουν το ίδιο φύλο με εσάς, στις περισσότερες περιπτώσεις.)

Έχουμε και άλλους Δαίμονες που ασχολούνται ιδιαίτερα με εμάς ως άτομα, όπως οι **Μούσες**, που μας φέρνουν έμπνευση, και οι Ψυχοπόμποι, συχνά του αντίθετου φύλου με εμάς, αλλά υπάρχουν και άλλοι Δαίμονες που μπορεί να μας κυριεύουν με αντιπαραγωγικούς τρόπους ; είναι καλύτερο να εξοικειωθείτε με όλους, αυτό αποτελεί έναν σημαντικό στόχο της **Θεουργίας**.

Αλληλεπίδραση με τους Δαίμονες

Φυσικά, το δαίμων είναι η προέλευση της αγγλικής λέξης demon, αλλά οι Δαίμονες δεν είναι ούτε καλοί ούτε κακοί από τη φύση τους. Εκτελούν διάφορα αξιώματα για τον Κυρίαρχο Θεό τους, τα οποία μπορεί να είναι προς όφελός μας ή όχι. Όπως οι δυνάμεις της Φύσης, είναι αυτό που είναι. Ωστόσο, λόγω της ενδιάμεσης φύσης Τους, υπόκεινται σε συναισθήματα, συναισθήματα και πάθη, και σε αυτό δεν μοιάζουν με τους Θεούς. Ως εκ τούτου, μπορούν να είναι πιο ιδιότροποι και απρόβλεπτοι.

Όπως αναφέρθηκε, οι Δαίμονες μπορούν να **κατέχουν** εμάς, άλλους ανθρώπους, ακόμα και μη ανθρώπινα πράγματα. Αυτό δεν είναι απαραίτητα κακό, γιατί οι Δαίμονες είναι πηγές Θεϊκής Δύναμης για εμάς. Όταν οι ποιητές επικαλούνται τις **Μούσες** τους, προσκαλούν την Κατοχή από Εκείνες. Ωστόσο, η ασυνείδητη ή ανεξέλεγκτη κατοχή μπορεί να είναι ανεπιθύμητη, και γι' αυτό είναι σημαντικό να γνωρίζετε τους Δαίμονες. (Εδώ, σίγουρα, είναι ένα μέρος όπου ένας έμπειρος ανθρώπινος Οδηγός μπορεί να βοηθήσει.) Οι Δαίμονες μπορούν να μας ανεβάσουν ή να μας τραβήξουν προς τα κάτω.

Υπάρχουν διάφοροι τρόποι για να έρθετε σε επικοινωνία με έναν Δαίμον, ο πιο απλός είναι να δημιουργήσετε τον Ιερό Χώρο, να προσκαλέσετε την παρουσία Του και να αρχίσετε να μιλάτε μαζί Του. Αργότερα θα εξερευνήσουμε τις πιο ισχυρές μεθόδους της Θεουργίας. Αν και οι Δαίμονες αξίζουν σεβασμό, μην ξεχνάτε ότι και εμείς οι θνητοί έχουμε μια Σπίθα Θεότητας μέσα μας, και έτσι δεν πρέπει ποτέ να εγκαταλείψετε την **ηθική σας αυτονομία**.

Ιεροί Οδηγοί

Με έναν Δαίμονα ως Διαμεσολαβητή, μπορούμε να συζητήσουμε με τον Θεό που είναι ο Αρχηγός τους. Ο Δαίμων μπορεί είτε να εκδηλώσει τον Θεό είτε να τον οδηγήσει στην παρουσία μας. Όπως έχει ήδη παρατηρηθεί, οι Θεοί είναι απομακρυσμένοι από τον εγκόσμιο κόσμο, επομένως συχνά είναι καλύτερα να ασχολούμαστε με τους Δαίμονες που είναι οι υπόλογοι τους, ωστόσο για κάποιους σκοπούς πρέπει να επικοινωνήσετε με τον Θεό τον ίδιο.

Ένας λόγος για να έχετε μια Σύσταση (Συνάντηση, Συμφωνία) με έναν Θεό είναι να μάθετε για το Θεϊκό Βασίλειο. Ο στόχος δεν πρέπει να είναι η άσκοπη περιέργεια, αλλά να αναζητήσουμε Γνώση που μπορεί να βοηθήσει τη συνεργασία μας και την προώθηση της Θείας Πρόνοιας. Συγκεκριμένα, μπορούμε να αναζητήσουμε από τους ίδιους τους Θεούς τις τεχνικές της Ιερής Μαγείας και της Θεουργίας.

Για παράδειγμα, αντί να προσπαθούμε να μαντέψουμε πώς να επικαλεστούμε καλύτερα μια Θεότητα ή να την μάθουμε από πιθανώς αναξιόπιστες πηγές, μπορούμε να ρωτήσουμε τους Θεούς πώς θέλουν να τους επικαλούμαστε. (Φυσικά, μπορεί να μην μας πουν, αν νομίζουν ότι είμαστε ανάξιοι· πράγματι, οι Χαλδαϊκοί Χρησμοί μας προειδοποιούν ότι εάν ένα ακάθαρτο άτομο αναζητήσει αυτή την κρυφή γνώση, οι Θεοί θα τιμωρήσουν αυτό με παραπλανητικές απαντήσεις.) Είναι από τέτοιες Θεϊκές Συναντήσεις που έχουμε Εμπνευσμένα Κείμενα όπως οι Χαλδαϊκοί Χρησμοί, που μας διδάσκουν αυτές τις Τέχνες.

Ένα από τα πιο πολύτιμα πράγματα που μπορεί να διδάξει ένας Θεός σε έναν Θεουργό είναι τα Συνθήματα και τα Σύμβολα με τα οποία μπορεί να γίνει επίκληση της Θεότητας. Αυτά είναι ζώα, φυτά, πέτρες, χρώματα, καιροί, και ιδιαίτερα μυστικοί χαρακτήρες και λέξεις, που ανήκουν στη Σειρά του Θεού και συντονίζουν την ψυχή του θεουργού με τον Θεό.

Δεδομένου ότι η Εκάτη είναι ο Δαιμονιάρχης (Κυβερνήτης των Δαιμόνων) και είναι ο Κλειδοφύλακας (Κλειδούχος) και η Προφυλαία, στα όρια των Θεϊκών Βασιλείων, είναι η Θεά που συνδέεται στενότερα με τις Θεουργικές Τελετουργίες, και έτσι από Εκείνη αναζητούμε διδασκαλία σε αυτές τις Τέχνες. (Πράγματι, είναι πρωτίστως από Εκείνη που έχουμε τους Χαλδαίους χρησμούς.) Ελέγχει τους Δαίμονες, οι οποίοι μπορούν να μας βοηθήσουν ή να εμποδίσουν την πρόοδό μας. Ωστόσο, η Πυθαγόρεια Διαδοχή στο σύνολό της βρίσκεται στη Σειρά του Απόλλωνα, γιατί Αυτός είναι ο Θεός των Χρησμών και ο Φύλακας της Αλήθειας και του Φωτισμού. Οι Πυθαγόρειοι βρίσκονται στην Ηλιακή Γενεαλογία (βλ. «Πρωταρχική Φωτιά» στο

Μέρος ΙΙΙ). Δείτε επίσης την προηγούμενη συζήτηση για τους Μεσολαβητές Θεούς («Ήλιος, Έρως & Άλλοι Μεσολαβητές Θεοί» στο Μέρος ΙΙΙ).

Αναγωγή στο Έν

Η Ανάβαση (Αναγωγή) στο Ένα είναι η κεντρική πνευματική πρακτική στην Πυθαγόρεια Παράδοση (βλ. επίσης "Η Τρίοδος" στο "Μέρος ΙΙΙ"). Βασίζεται στην αρχή ότι «όμοιο γνωρίζει όμοιο». Επομένως, για να γνωρίσετε τον Ένα, πρέπει να γίνετε Το Ένα. Για να γνωρίσετε τον Ύψιστο Θεό, πρέπει να ενωθείτε και να γίνετε ο Ύψιστος Θεός, μια διαδικασία Θεοποίησης (**Θέωση**). Επιπλέον, εφόσον το Ένα είναι η αρχή από την οποία έχουν όλα τα πράγματα την ύπαρξή τους, επιστρέφοντας στο Ένα ανακαλύπτουμε ξανά και διατηρούμε την αιώνια Ουσία μας, και έτσι η Ανάβαση είναι το κύριο μέσο Σωτηρίας στην Πυθαγόρεια Παράδοση. Μέσω της Ένωσης με το Θείο φτάνουμε να δούμε πέρα από την ατομικότητά μας και να κατανοήσουμε τους δικούς μας ρόλους ως όργανα της **Θείας Πρόνοιας**. Μια έννοια που θα γίνει ξεκάθαρη ως η Ανάβαση πετυχαίνει την Αθανασία.

Υπάρχουν τρία μονοπάτια ανάβασης στην Πυθαγόρεια Παράδοση, καθένα από τα οποία συσχετίζεται με μία από τις τρεις βασικές Ιδιότητες του Ενός: Η **Ομορφιά**, η **Σοφία** και η **Καλοσύνη** του, και οι αντίστοιχες συνδετικές ιδιότητες, **Αγάπη**, **Αλήθεια** και **Εμπιστοσύνη**, που είναι οι **Χαλδαϊκές Αρετές**. Αυτός ο πίνακας συνοψίζει τις ομοιότητες και τις διαφορές τους:

Τρεις Ατραποί Αναγωγής στο Έν

Ιδιότητα του Ενός	Κάλλος	Σοφία	Αγαθότης
Συνδετική ιδιότητα	Έρως	Αλήθεια	Πίστις
Όχημα Σωτηρίας	Ερωτική Τρέλα	Θεϊκή Φιλοσοφία	Θεουργική Δύναμις
Ατραπός του/της:	Ααφροδίτη, Έρως	Αθηνά, Ερμής	Εκάτη, Ήλιος
Στάδια Αναγωγής: - υλαίο - αιθέριο - εμπύριο	Επιθυμία για: - σώμα - ψυχή - πνεύμα	Ενατένιση του: - αισθήσεων - λογικής - διαίσθηση	Διαδικασία: - υλαία τελετή - νοητική τελετή - ενοτική τελετή

Οι Πυθαγόρειοι διαφέρουν σχετικά με το ποιο μονοπάτι είναι καλύτερο.
Διαφορετικές προσεγγίσεις φαίνεται να ταιριάζουν σε ψυχές με διαφορετικές
προσωπικότητες και ταλέντα. Θα τα συζητήσω με τη σειρά:

- 1.Ερωτική Αναγωγή
 - 2.Στοχαστική Αναγωγή
 - 3.Θεουργική Αναγωγή
-

Ερωτική Αναγωγή

Μπορούμε να ξεκινήσουμε με την Ερωτική Ανάβαση (Ερωτική Αναγωγή), στην οποία η δύναμη της Αγάπης και της Επιθυμίας (Ερως), που κατευθύνονται προς την Ομορφιά, ανυψώνουν την ψυχή προς την **Ομορφιά** του Ενός. Φυσικά, οδηγού σε αυτό το μονοπάτι είναι η **Αφροδίτη** και ο **Έρως** (και τους δύο τους έχω ήδη συζητήσει). Η Ερωτική Τρέλα είναι το Όχημα της Σωτηρίας και ενώνει τον Εραστή και τον Αγαπημένο, με απώτερο στόχο την ένωση. Η πιο γνωστή περιγραφή του είναι στο Συμπόσιο του Πλάτωνα (209E-212C), όπου τοποθετείται στο στόμα της ιέρειας Διοτίμα (μέσω Σωκράτη). άλλες εκδοχές δίνονται από πολλούς μεταγενέστερους φιλοσόφους (π.χ. Ficino).

Η Ανάβαση προχωρά σε τρία στάδια, που αντιστοιχούν στο **Υλικό**, το **Αιθερικό** και το **Έμπυρο** Βασίλειο (βλ. «Θεογονία» στο Μέρος Ι).

Στο υλικό επίπεδο, η επιθυμία διεγείρεται από την ομορφιά του σώματος, η οποία βιώνεται μέσω των αισθήσεων. Αυτό ξεκινά με την αγάπη για την ομορφιά ενός ατόμου, αλλά επεκτείνεται σε αγάπη για τη φυσική ομορφιά γενικά.

Το δεύτερο στάδιο ανεβαίνει στην επιθυμία για την ομορφιά της ψυχής, η οποία εκδηλώνεται στα ηθικά αριστεία (Δικαιοσύνη, Σθένος, Μέτρο) και στα πνευματικά αριστεία (Σύνοια, Γνώση, Σοφία). Αυτή η ανώτερη ομορφιά γίνεται αντιληπτή από το λογικό μυαλό παρά από τις αισθήσεις.

Στο τρίτο στάδιο γνωρίζει κανείς την Απόλυτη Ομορφιά με τον μόνο δυνατό τρόπο: ενώνοντας με Αυτή, αυτή η ένωση υπερβαίνει τη δυαδικότητα υποκειμένου και αντικειμένου - Εραστής και Αγαπημένος - γιατί ο Εραστής συγχωνεύεται στο Αγαπημένο.

Οράματα **φωτιάς** είναι κοινά σε αυτό το στάδιο: Όπως ο σκόρος έλκεται από το κερι και καταναλώνεται από αυτό, έτσι και η ψυχή επιθυμεί και αναλώνεται στην Ομορφιά την Ίδια. Η ψυχή δίνει τον εαυτό της ως ολοκαύτωμα στον Ένα. Όπως η φωτιά εξευγενίζει τον χρυσό, έτσι και η Αγία Φωτιά της Θεϊκής Ομορφιάς εξευγενίζει την ψυχή, καίγοντας τα χονδρότερα στοιχεία της και την εξαχνώνει.

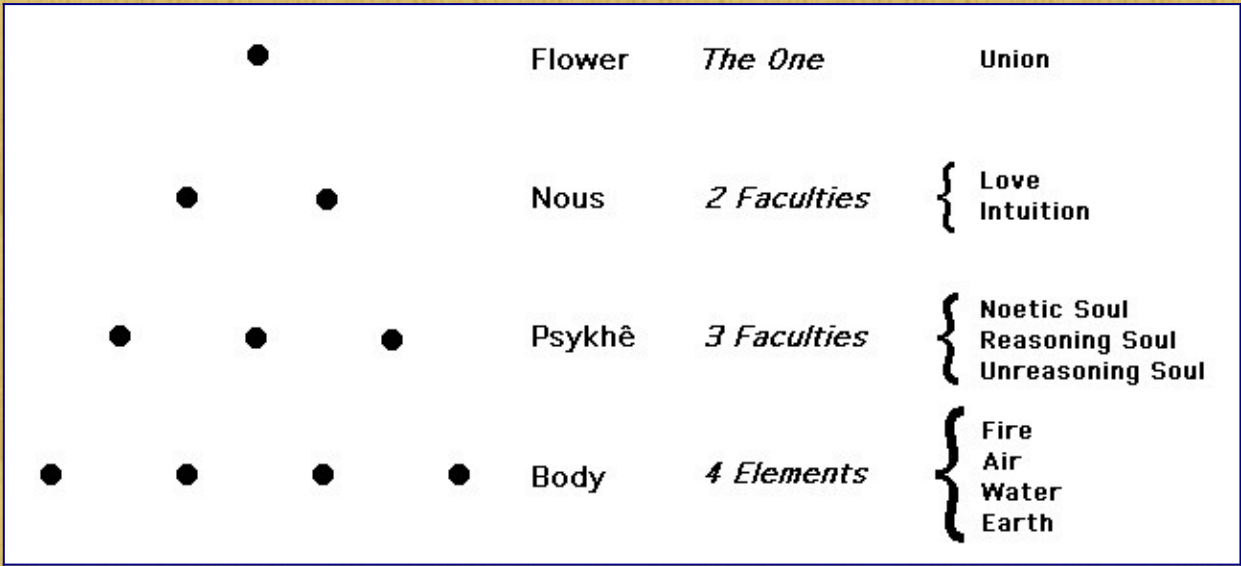
Όπως ο καπνός ανεβαίνει στους Θεούς από τις φωτιές της θυσίας, έτσι και η πνευματική ψυχή ανεβαίνει στην ένωση με το Θείο. Ο Εραστής και ο Αγαπημένος είναι ενωμένοι στην Ευδαιμονία.

Δυστυχώς, αυτή η ένωση είναι ατελής και μη μόνιμη, γιατί δεν μπορεί να διατηρηθεί όσο η ψυχή είναι ακόμα δεμένη με το σώμα. Αν και ο θιασώτης της Αγάπης πρέπει να επιστρέψει στη συνηθισμένη ζωή, η μεταμόρφωση της ψυχής είναι μόνιμη. Θα μπορούσαν να ειπωθούν πολλά περισσότερα για την Ερωτική Ανάβαση, αλλά όχι σε αυτήν την Περίληψη.

Στοχαστική Ανάβαση

Το δεύτερο μονοπάτι προς το Ένα είναι η Στοχαστική Ανάβαση (**Θεωρητική Αναγωγή**), στην οποία η δύναμη της **Αλήθειας** οδηγεί την ψυχή στη **Σοφία** του Ενός. Οι οδηγοί σε αυτό το μονοπάτι είναι η **Αθηνά**, προστάτιδα της σοφίας, και ο **Ερμής**, ο οδηγός των ψυχών, αγγελιοφόρος μεταξύ Θεών και θνητών και προστάτης των πνευματικών συνόρων. (Έτσι αυτό μπορεί να ονομαστεί και Ερμητική Ανάβαση, αν και ο «Ερμητισμός» είναι πιο λειτουργικός στη λειτουργία του). Σε αυτό το μονοπάτι το **Όχημα της Σωτηρίας** είναι η **Θεία Φιλοσοφία**, η οποία πρέπει να γίνει κατανοητή με τον παραδοσιακό τρόπο, όπως έχει ήδη συζητηθεί (βλ. «Αρχαία Φιλοσοφία»). Αυτός ο τρόπος περιγράφεται από τον Πλωτίνο.

Τα στάδια αυτής της Ανάβασης μπορούν να γίνουν κατανοητά με αναφορά στην Πυθαγόρεια Τετρακτύ όπως φαίνεται σε αυτό το διάγραμμα:

Η Τετρακτύς εξηγεί, φυσικά, τις φάσεις της Εκπορεύσεως όπως περιγράφονται στο Μέρος Ι «Θεογονία». Ωστόσο, δείχνει επίσης τα στάδια της Ανάβασης πίσω στο Εν. Ως συνήθως, η Ανάβαση ξεκινά στην υλική σφαίρα με την ενατένιση του Θείου στα αντικείμενα της αίσθησης. αυτή είναι η **αφύπνιση**. Μια περαιτέρω προϋπόθεση για την Ανάβαση, η οποία πρέπει να εκπληρωθεί πριν επιτευχθεί πρόοδος, είναι η πρακτική των Τεσσάρων Κεντρικών Αρετών (ονομάζονται επίσης Πολιτικές ή Κοινωνικές Αρετές), όπως διδάσκεται από τη Φιλοσοφία: Μέτρο, Σθένος, Σύνεση και Δικαιοσύνη, που αντιστοιχεί σε Γη, Νερό, Αέρας, Φωτιά.

Το δεύτερο στάδιο είναι η Κάθαρση, η οποία φέρνει τάξη στις Τρεις Ικανότητες της Ψυχής (Μη συλλογισμός, Συλλογισμός, Νοητικός). Αυτό επιτυγχάνεται με την καλλιέργεια των Καθαρτικών Αριστείων, με τις οποίες η ψυχή στρέφεται προς τα μέσα και προς τα πάνω προς το Ένα. Ο στόχος είναι να ηρεμήσουν τα κατώτερα μέρη της ψυχής, τα οποία είναι πιο στενά συνδεδεμένα με το σώμα, έτσι ώστε τα ανώτερα μέρη να μπορούν να ανέβουν. Επίσης, με την αρχή του «το όμοιο γνωρίζει το όμοιο», προσπαθούμε να επιτύχουμε την αγαλλίαση των Θεών και την εσωτερική ενότητα του Ενός.

Πρώτα πρέπει να **ηρεμήσουμε** τη μη λογική ψυχή, την οποία μοιραζόμαστε με τα ζώα και τα φυτά, και που είναι η έδρα των ορέξεών μας και των ικανοτήτων ανάπτυξης και διατροφής. Δεδομένου ότι η υπερβολική ευχαρίστηση και οι πόνοι μπορούν να διαταράξουν την επιθυμητή ηρεμία, ο φιλόσοφος προσπαθεί να ζήσει υγιεινά, με σωστή διατροφή, ύπνο και άσκηση. (Ο ακραίος ασκητισμός μπορεί να είναι αντιπαραγωγικός.) Η ανώτερη (συλλογιστική) ψυχή πρέπει να μάθει ότι οι διαταραχές προκύπτουν σε μεγάλο βαθμό από **νοητικές κρίσεις** για τις αισθήσεις και όχι από τις ίδιες τις αισθήσεις. Επομένως, ελέγχοντας πώς σκεφτόμαστε αυτά τα πράγματα, μπορούμε να μειώσουμε τις ενοχλητικές συνέπειες των υπερβολικών απολαύσεων και πόνων.

Όταν η μη συλλογιστική ψυχή έχει ηρεμήσει, στη συνέχεια στρέφετε την προσοχή σας στη συλλογιστική ψυχή, επιτυγχάνοντας ηρεμία με την ησυχία του εσωτερικού λόγου. Η σκέψη του Θεϊκού Νου δεν είναι ούτε διαλογική ούτε διαδοχική στο χρόνο, επομένως για να γίνουμε περισσότερο σαν Αυτό, πρέπει να ησυχάσουμε τη δική μας λεκτική, διαδοχική σκέψη.

Όταν το συλλογιστικό μέρος της ψυχής σας έχει ηρεμήσει, το μόνο που μένει είναι το νοητικό μέρος, που μοιάζει με τον Θείο Νου, στη διαισθητική, άμεση σύλληψη των Ιδεών, αλλά διαφορετικό, γιατί ο νους σας εξακολουθεί να δρα στον χρόνο, είναι μέρος της ατομικής ψυχής. Ωστόσο, εάν με μια μη ηθελημένη παράδοση επιτρέψετε στον νου σας να συστέλλεται προς τα μέσα και να τραβηχτεί προς τα πάνω, θα αφυπνιστεί στην αληθινή φύση και προέλευσή του, τον Θείο Νου.

Αυτό μας φέρνει στο τρίτο στάδιο, που ονομάζεται **Φωτισμός**, το οποίο ανεβαίνει πάνω από την ψυχή στον Θείο Νου. Εδώ το θείο μέρος της ψυχής (ο ατομικός νους) παίρνει τη θέση του στη θεία κοινότητα, γιατί οι Θεοί είναι ζωντανές, συνειδητές Ιδέες σε μια κατάσταση αμοιβαίας, διαισθητικής ενατένισης. Είναι ξεχωριστά αλλά ένα, όπως οι δέσμες φωτός που αλληλοδιεισδύουν, ή τα μεμονωμένα χρώματα που αναμειγνύονται σε λευκό φως (βλ. επίσης Μέρος ΙΙΙ, «Παγανιστικός Μονοθεϊσμός;»). Έτσι και ο ατομικός σας νους βιώνει τον εαυτό του ως ξεχωριστό αλλά ένα με τους άλλους, κινούμενος στον θεϊκό χορό του Όλου.

Για να φτάσετε σε αυτήν την εμπειρία του να είστε αναπόσπαστο μέρος του Όλου στο Αιώνιο Τώρα, πρέπει να αφήσετε στην άκρη το Μη Είναι που σας κάνει άτομο, γιατί είναι το Μη Είναι που διαχωρίζει το ένα πράγμα από το άλλο (θυμηθείτε τη συζήτηση της Δυάδας στο Μέρος ΙΙ). Με αυτόν τον τρόπο, ο νους σας εγκαταλείπει το ατομικό, ιδιαίτερο και πεπερασμένο, και ανεβαίνει στο Συμπαντικό και το Αιώνιο.

Για να φτάσετε σε αυτό το επίπεδο, δεν πρέπει να σκέφτεστε τις Μορφές, ή ακόμα και να τις συλλογίζεστε ως άλλες, αλλά πρέπει να γίνετε αυτές και να βιώσετε την **οργανική, ρέουσα αμοιβαία ενατένιση** τους. Σε αυτή τη διαισθητική ροή, είστε αναίσθητος και χάνετε την ξεχωριστή σας επίγνωση (όπως στην καθημερινή μας εμπειρία της πλήρως απορροφημένης, ικανής δραστηριότητας).

Για να επιτευχθεί η τελική ενοποίηση με το Ένα, ο νους πρέπει να υπερβεί ακόμη και τον Θεϊκό Νου, γιατί εξακολουθεί να έχει το χαρακτηριστικό της **Πολλαπλότητας**, γιατί περιέχει όλες τις Ιδέες (ακόμα κι αν αλληλοδιεισδύουν μεταξύ τους). Ο Νους στοχάζεται τον εαυτό του μέσα από τις ιδέες του, και έτσι υπάρχει ακόμα ένα στοιχείο της δυαδικότητας σε Αυτό.

Το Ένα έχει **προχωρήσει** προς τα έξω εντός του Νου, αλλά τώρα ο Νους πρέπει να επιστρέψει πίσω στο Εν (θυμηθείτε το Μέρος Ι, "Τριαδική Δομή"). Σε αυτή την κίνηση παρακινείται από την Αγάπη Του για την Αλήθεια και το Αγαθό (και έτσι βλέπουμε τη σύγκλιση των τριών μονοπατιών). Πρέπει να υψωθεί πάνω από τη Μορφή και την Ιδέα στη Μέθη της Αγάπης. Έτσι χάνεται στην άμεση εμπειρία της Αλήθειας. Σε στοχαστική ένωση με την αιώνια, αμετάβλητη Αλήθεια, επιτυγχάνετε την αθανασία και τη θέωση, μια κατάσταση που επιμένει ακόμη και μετά την αναπόφευκτη επιστροφή στη συνηθισμένη ζωή (για τη στοχαστική, η μη διπλή κατάσταση δεν μπορεί να διατηρηθεί για πολύ).

Θεουργική Αναγωγή

Το τρίτο μονοπάτι προς το Ένα είναι η Θεουργική Ανάβαση (**Θεουργική Αναγωγή**), στην οποία η Θεουργική Δύναμη της **Πίστης** (Εμπιστοσύνη, Πίστη) είναι το Όχημα της Ανάβασης, που οδηγεί την ψυχή στην Αγαθότητα του Ενός. Οι οδηγοί σε αυτό το μονοπάτι είναι η **Εκάτη** και ο **Ήλιος**, τους οποίους έχουμε δει ότι είναι Μεσολαβητές. Ως εκ τούτου, αυτό το μονοπάτι μπορεί να ονομαστεί και Ελικοειδής Ανάβαση. Η Θεουργική Ανάβαση παρουσιάζεται ιδιαίτερα στους Χαλδαίους Χρησμούς και στο βιβλίο του Ιάμβλιχου Περί των Μυστηρίων των Αιγυπτίων.

Θα φανεί ότι η Θεουργική Ανάβαση έχει πολλά κοινά με την Ερωτική και Στοχαστική Ανάβαση, η κύρια διαφορά είναι η χρήση τελετουργιών που περιλαμβάνουν υλικά αντικείμενα με συμβολικό νόημα (αγάλματα, πέτρες, βότανα, θυμίαμα, κ.λπ.). Επειδή κάνει χρήση αυτών των υλικών βοηθημάτων, η Θεουργία υποστηρίζεται μερικές φορές ότι είναι ευκολότερη ή πιο προσιτή από τα πιο εσωτερικά μονοπάτια μέσω της Αγάπης και της Αλήθειας. Ασφαλώς, όπως θα φανεί, οι υψηλότεροι βαθμοί της θεουργίας είναι λιγότερο υλικοί στον προσανατολισμό τους, και έτσι η θεουργία μπορεί να θεωρηθεί ως χαμηλότερος βαθμός από τις στοχαστικές και ερωτικές πρακτικές. Ωστόσο, μπορεί επίσης να υποστηριχθεί ότι η θεουργία φτάνει υψηλότερα από αυτές τις πρακτικές. Τα επιχειρήματα εξαρτώνται εν μέρει από θεολογικές διαμάχες σχετικά με την ψυχή (δηλαδή, αν «κατέρχεται εντελώς» στην ενσάρκωση). Προσωπικά, δεν νομίζω ότι καμία από αυτές τις απόψεις είναι αρκετά σωστή και νομίζω ότι είναι καλύτερο να επιλέξετε ένα μονοπάτι που ταιριάζει στην προσωπικότητα, τις κλίσεις και τα ταλέντα σας. Τελικά θα σημειώσετε περισσότερη πρόοδο ακολουθώντας τη μοίρα σας παρά κάποιου άλλου.

Όπως τα Μονοπάτια της Αγάπης και της Σοφίας, έτσι και η Θεουργία αναζητά τη σωτηρία της ψυχής μέσω της Ένωσης με το Ένα. Ωστόσο, με την έμφαση που δίνει στην αναγκαιότητα των υλικών τελετουργιών, εστιάζει στην ενσάρκωσή μας και στο ρόλο της στο σύστημα του σύμπαντος. Διότι η ενσάρκωση είναι μέρος της απαραίτητης Πορείας από το Ένα και την Εκδήλωση της Αγάπης στο σύμπαν. Η αγάπη είναι μια σχέση μεταξύ του Εραστή και του Αγαπημένου, και έτσι πρέπει να υπάρχει ένας Άλλος για να υπάρχει Αγάπη. Η δημιουργία της Αόριστης Δυάδας και ο χωρισμός Της από τη Μονάδα ήταν απαραίτητα πριν εμφανιστεί στο σύμπαν η Αγάπη (Ερωτας), Πρωτότοκος του Πατερικού Νους (βλ. Μέρος II, «Η Αόριστη Δυάδα» και Μέρος III, «Ήλιος και Έρως ο Διαμεσολαβητής»). Αυτή η Αγάπη προέρχεται προς τα έξω από τον Ένα Νου και κατευθύνεται προς την Αρχέγονη Ύλη. Ως μέρος αυτής της πομπής, οι ψυχές μας ενσωματώνονται σε ανθρώπινα σώματα, αλλά η ολοκλήρωση του «Ερωτικού Κύκλου», που ενώνει το σύμπαν σε ένα, απαιτεί από εμάς να γυρίσουμε πίσω προς την ουσιαστική πηγή μας, το Ένα.

Έτσι η Θεουργία χρησιμοποιεί υλικά αντικείμενα, που συμμετέχουν στις Αιώνιες Μορφές, και επαναπροσανατολίζει τις ψυχές μας, στις οποίες έχουν κατέβει οι Ιδέες, για να στρέψει την υλική δημιουργία πίσω προς το Ένα, που είναι η προέλευσή της. Με αυτόν τον τρόπο οι θεουργοί ολοκληρώνουν το έργο της δημιουργίας που ξεκίνησε ο Δημιουργός. συμμετέχουν στο αιώνιο δημιουργικό έργο των Θεών και με αυτή τη συμμετοχή γίνονται αθάνατοι και θεοποιούνται. Τέλος, οι θεουργοί συμμετέχουν στην Προνοητική Εξέλιξη του σύμπαντος. με αυτόν τον τρόπο κερδίζουν τη Σωτηρία.

Βασικές Αρχές της Θεουργίας

Οι Θεοί, που υπάρχουν ως Εννάδες στη Μονάδα (βλ. Μέρος ΙΙΙ), προχωρούν προς τα έξω σε εκδήλωση, γι' αυτό γίνονται Ζωντανές Ιδέες στο Νού του Δημιουργού και δημιουργούν μια γενεαλογία Δαιμόνων και θνητών ανθρώπινων ψυχών (βλ. «Πυθαγόρεια Διαδοχή» παραπάνω). Αυτές οι Ιδέες κατεβαίνουν μέσα από την Παγκόσμια Ψυχή, η οποία τις γεννά στο χρόνο και στο χώρο για να εμψυχώσει τον υλικό κόσμο. Έτσι παντού γύρω μας και στις ψυχές μας βρίσκουμε τις Μορφές και τις Ιδέες που ανήκουν στις Σειρές των Θεών. Αυτές οι Σειρές είναι το υλικό και τα μέσα της θεουργίας και το επόμενο θέμα μας.

Σύμβολα και Συνθήματα

Όταν τα πράγματα που διαμορφώνονται από τις θείες Ιδέες, είτε βρίσκονται εξωτερικά στη φυσική πραγματικότητα είτε εσωτερικά στην ψυχική πραγματικότητα, χρησιμοποιούνται στη Θεουργία, ονομάζονται σύμβολα ή συνθήματα. Αυτές οι λέξεις μεταφράζονται συχνά «σύμβολα» και «σημεία» ή «σημάδια», αλλά θα καταλάβουμε καλύτερα τον ρόλο τους στη θεουργία αν ξεκινήσουμε εξετάζοντας τις έννοιές τους στα αρχαία ελληνικά.

Το **σύνθημα** είναι κάτι που συντίθεται ή επινοείται, ένα συμφωνημένο σήμα, κωδικός πρόσβασης, διαβατήριο, πράγματι οποιοδήποτε διακριτικό ή σημάδι. Γενικότερα, το σύνθημα μπορεί να αναφέρεται σε υπόσχεση, διαθήκη ή συμφωνία ή σε λεγόμενο αυτών των σχέσεων. Επιπλέον, μπορεί να αναφέρεται σε μια κοινωνία ή σύνδεση μεταξύ δύο μερών. Έτσι, στο πλαίσιο της θεουργίας ένα σύνθημα είναι ένας κωδικός πρόσβασης ή ένα σημάδι, που μας δίνεται από τους Θεούς, ως ένδειξη και για να διευκολύνει την επικοινωνία μας μαζί Τους. Ξαναδιαβάστε τον προηγούμενο ορισμό και προσπαθήστε να κατανοήσετε την πλήρη έννοια του συνθήματος, γιατί θα σας βοηθήσει να κατανοήσετε τον ρόλο του στη θεουργία.

Ένα σύμβολον ενώνει (συμβάλλει) δύο πράγματα. Μπορούμε να ξεκινήσουμε με την πιο συγκεκριμένη έννοια: στην αρχαιότητα τα μέρη μιας συμφωνίας μπορούσαν να σπάσουν έναν αστράγαλο (μικρό κόκκαλο), ένα όστρακον (θραύσμα αγγειοπλαστικής) ή ένα νόμισμα σε δύο κομμάτια. Τα δύο μέρη, το καθένα που συγκρατείται από ένα από τα μέρη, ταιριάζουν μεταξύ τους σαν κλειδαριά και κλειδί. Έτσι και ένα αποτύπωμα σφραγίδας σε κερί ή πηλό, όπως το φτιαγμένο από ένα δαχτυλίδι σφραγίδας, είναι μια καλή μεταφορά (συχνά επαναλαμβανόμενη στην αρχαιότητα) για την εντύπωση των Μορφών στην ύλη.

Η Υλική Μορφή ή Ενσαρκωμένη Ιδέα είναι η υπογραφή ή η αυθόρμητη έκφραση που αντικατοπτρίζει την έγκριση του Θεού. Το σύμβολον είναι ένα σημάδι καλής θέλησης, και επομένως στη θεουργία της καλής θέλησης ενός Θεού. Το δαχτυλίδι και σαν σύμβολον είναι αποδείξεις ταυτότητας, οι κωδικοί πρόσβασης και τα μυστικά σημάδια που επιτρέπουν σε κάποιον να προχωρήσει και, σε ένα θεουργικό πλαίσιο, να πλησιάσει και να έρθει σε επαφή με τους Θεούς. Ένας τέτοιος κωδικός πρόσβασης μπορεί να έχει τη μορφή *signum* και *responsum*, και έτσι επίσης στη θεουργική υπάρχει μια ανταλλαγή σημείων. Ο Θεός διδάσκει τα Σημεία. εάν ο θεουργός ανταποκριθεί κατάλληλα, γίνονται δεκτοί. Έτσι επίσης, το σύμβολον γίνεται ένα δείγμα της συμφωνίας, της συνθήκης ή της σύμβασης μεταξύ των μερών. εδώ, μεταξύ Θεού και Θεουργού. Συγκεκριμένα, το σύμβολον ως μυστικό σημάδι οδηγεί στη σημασία του ως αλληγορία, οιωνός, προμήνυμα ή απόκρυφο σημάδι και με αυτές τις έννοιες φτάνουμε στην αγγλική λέξη «symbol». Και πάλι θα πρέπει να προσπαθήσετε να κατανοήσετε το πλήρες φάσμα της σημασίας του συμβόλου για να κατανοήσετε τον ρόλο του στη θεουργία.

Τα σύμβολα και τα συνθήματα βρίσκονται στις Σειρές των Θεών. Συμμετέχουν στις θεϊκές Μορφές ή Ιδέες. Είναι μέσα στους Θεούς όπως είναι και οι Θεοί μέσα τους. Βρίσκονται παντού, όπως μαρτυρούν οι Χαλδαϊκοί Χρησμοί (φρ. 108):

*Σύμβολα γὰρ πατρικὸς νόος ἔσπειρεν κατὰ κόσμον,
ὅς τὰ νοητὰ νοεῖ· καὶ κάλλη ἄφραστα καλεῖται.*

Κυριολεκτικά, οι Νους νοεῖ τις Ιδέες (Νοητά). Στο εξής, στο πλαίσιο της θεουργίας, θα χρησιμοποιώ τους όρους σύμβολον και σύνθημα ως συνώνυμα.

Παραδείγματα Συμβόλων και Συνθημάτων

Μόλις κατανοήσετε τις γενικές αρχές των συμβόλων και των συνθημάτων, μπορείτε να δείτε ότι παίρνουν πολλές διαφορετικές μορφές: οτιδήποτε βρίσκεται στη Σειρά του Θεού, οτιδήποτε συμμετέχει στη θεία Ιδέα.

Ένα σύμβολο μπορεί να είναι υλικό. Για παράδειγμα, χρυσά και χρυσαφένια αντικείμενα (π.χ. η πέτρα κιτρίνης) βρίσκονται στη Σειρά του Ήλιου. Το ίδιο και τα ζώα, όπως ο κόκορας, που υποδέχεται τον Ήλιο, και τα φυτά, όπως το ηλιοτρόπιο, που στρέφεται προς τον Ήλιο. Τα καυτά μπαχαρικά, όπως η κανέλα, είναι σύμβολα του Ήλιου και μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε τελετουργικά φαγητά, προσφορές ή θυμίαμα. Προφανώς εικόνες του Ήλιου ή του Θεού Ήλιου συμμετέχουν στη Μορφή του Ήλιου και μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως σύμβολα. Πιο αφηρημένα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν διάφοροι χαρακτήρες - μυστικές χειρονομίες, φιγούρες και γεωμετρικά σχήματα που συμμετέχουν στη θεία Μορφή. Τέτοιοι αριθμοί μπορεί να είναι γραμμένοι, σχεδιασμένοι ή χαραγμένοι, ή μπορούν να εκφωνηθούν ή να εκδηλωθούν με άλλο τρόπο εγκαίρως.

Τα Συνθήματα δεν χρειάζεται να είναι τόσο υλικά. Για παράδειγμα, ένα ποίημα ή ένας ύμνος στον Ήλιο μπορεί να χρησιμεύσει ως σύνθημα, όπως και διάφοροι μουσικοί τρόποι, μελωδίες ή φωνές («μαγικές λέξεις») που έχουν απόκρυφες συμπάθειες με τον Ήλιο. Πράγματι, τα συνθήματα δεν χρειάζεται να είναι καθόλου εξωτερικά, αλλά μπορεί να κατασκευαστούν ή να φανταστούν στην ψυχή του θεουργού, και να συλλογιστούν και να προσφερθούν στους Θεούς σε αυτόν τον πιο ιερό βωμό του νου.

Επιπλέον, δεδομένου ότι οι Ουράνιοι Θεοί είναι σημαντικοί μεσολαβητές με τους οποίους οι Ιδέες προχωρούν στον υποσεληνιακό κόσμο και με τους οποίους επιστρέφουμε στους Θεούς, έτσι και οι αστρολογικές αντιστοιχίες είναι σημαντικές υποθέσεις, και οι αστρολογικές σκέψεις μπαίνουν στο χρονοδιάγραμμα των θεουργικών τελετουργιών.

Πώς μαθαίνει κανείς τα σύμβολα και συνθήματα του Θεού;

Μερικές φορές έχουν παραδοθεί από την παράδοση και μπορούν να μαθευτούν από την αρχαία μυθολογία καθώς και από πιο πρόσφατα μαγικά κείμενα (όπως τα Τρία Βιβλία της Απόκρυφης Φιλοσοφίας του Κορνήλιου Αγρίππα), τα οποία καταγράφουν αντιστοιχίες. Τέτοιες πηγές, ωστόσο, δεν μπορούν να γίνουν δεκτές στα τυφλά: το ότι είναι παλιό δεν σημαίνει ότι είναι σωστό! Η πιο πρόσφατη εργασία ψυχολόγων βάθους, όπως ο Jung, μπορεί επίσης να είναι χρήσιμη, όπως και τα λεξικά συμβολισμού.

Καμία από αυτές τις πηγές δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή χωρίς κριτική. Τουλάχιστον, θα πρέπει να ελέγχονται από τη δική σας διαίσθηση, γιατί το άτομο σας συμμετέχει σε αυτές τις ίδιες Ιδέες. (Οι Θεοί τοποθετούν τη σύμβολα στις ψυχές μας καθώς και στον υλικό κόσμο.) Σε τελική ανάλυση, πρέπει να μάθουμε τα συνθήματα από τους ίδιους τους Θεούς: Μας διδάσκουν το κατάλληλο σημάδι και απάντηση.

Πώς τα μαθαίνουμε από τους Θεούς;

Ένας από τους κύριους τρόπους είναι η θεουργία, που είναι επομένως το μέσο και ο σκοπός. Με τη θεουργία μαθαίνουμε τις ιεροτελεστίες και τα συνθήματα για πιο προχωρημένη θεουργία. Ως πρακτικό παράδειγμα, οι Χαλδαϊκοί Χρησμοί είναι το αποτέλεσμα του Ιουλιανού του Θεουργού (2ος ή 3ος αι. μ.Χ.) που διδάχθηκε τη θεουργική τεχνική από την ίδια την Εκάτη.

Θεουργική Επίκληση

Είναι απαραίτητο να πούμε λίγα λόγια για τη θεουργική επίκληση, γιατί όταν επικαλούμαστε τους Θεούς δεν τους διατάζουμε σε καμία περίπτωση να έρθουν σε εμάς. Ωστόσο, οι ενέργειες του θεουργού, συμπεριλαμβανομένων των επικλήσεων, είναι καθοριστικές για την άφιξη του Θεού. Αυτό μπορεί να εξηγηθεί με μια αναλογία.

Δεν μπορούμε να διατάξουμε τον **Ήλιο** να λάμψει, αλλά ανοίγοντας και καθαρίζοντας τα παράθυρά μας μπορούμε να αφήσουμε το φως του ήλιου να μπει. Έτσι, επίσης, δεν μπορείτε να διατάξετε να έρθει ένας Θεός, αλλά με τον κατάλληλο θεουργικό καθαρισμό της ψυχής σας, μπορείτε να την κάνετε κατάλληλο δοχέα για την παρουσία του Θεού.

Για να αλλάξουμε κάπως την αναλογία, το φως ακολουθεί τον δικό του νόμο και το φως του ήλιου περιέχει όλα τα χρώματα. Δεν μπορείτε να δώσετε εντολή σε ένα συγκεκριμένο χρώμα να κατέβει από τον Ήλιο, αλλά μπορείτε να βάλετε ένα χρωματιστό φίλτρο πάνω από ένα παράθυρο για να αποδεχτείτε μόνο ένα χρώμα, λούζοντας τα πάντα σε αυτή την απόχρωση. Ή μπορείτε να βάψετε ένα αντικείμενο ή να το φτιάξετε από ένα υλικό που αντανακλά μόνο ένα χρώμα. για παράδειγμα ένα χρυσό αντικείμενο εκδηλώνει το κίτρινο φως στις ακτίνες του Ήλιου. Δηλαδή, μπορείτε, με κατάλληλα μέσα, να δημιουργήσετε έναν δέκτη (**δοχέα**) που είναι "συντονισμένος" σε ένα συγκεκριμένο χρώμα όπως ένας ραδιοφωνικός δέκτης είναι συντονισμένος σε μια ραδιοφωνική συχνότητα.

Έτσι και στη Θεουργία. Αν και όλοι οι Θεοί είναι παντού, όπως τα χρώματα στο φως του ήλιου, μπορούμε να τακτοποιήσουμε κατάλληλους δέκτες ή δοχεία που είναι συντονισμένοι σε έναν συγκεκριμένο Θεό. Αυτός ο συντονισμός επιτυγχάνεται με τη

βοήθεια του συμβόλου του Θεού. Σαν το ήμισυ ενός συνθήματος, ταιριάζουν και εμπλέκουν την ενέργεια του Θεού, αναγκάζοντάς την να αντηχεί και να αντανακλάται, φωτίζοντας τον κόσμο και τις ψυχές μας με αυτή την ενέργεια.

Όπως όλες οι αναλογίες, αυτές είναι ατελείς και δεν πρέπει να λαμβάνονται υπερβολικά κυριολεκτικά. Παρ' όλα αυτά, είναι εκπληκτικό πόση θεουργία μπορεί να μάθει από αυτά, ο μαθητής και να ανταμειφθεί εάν τα συλλογιστεί προσεκτικά.

Θεουργικές Διαδικασίες

Οι παρακάτω είναι οι κύριες θεουργικές διαδικασίες (πράξεις):

- 1.Τελεστική ή Εμψύχωση
- 2.Δεσμός και Έκλυσις
- 3.Σύστασις
- 4.Αναγωγή ή Ανάβασης

Τελεστική ή Εμψύχωση

Η πρώτη θεουργική πράξη που θα συζητήσω ονομάζεται στα αρχαία ελληνικά **Τελεστική**, ένας αόριστος όρος που σημαίνει «μυστικός» ή «μυητικός». σε αυτή την περίπτωση αναφέρεται σε μια συγκεκριμένη μυστικιστική τέχνη ή επιστήμη.

Στα Αγγλικά η διαδικασία ονομάζεται συχνά «**ζωντανεύοντας ένα άγαλμα**», κάτι που μπορεί να σημαίνει αγάλματα να χορεύουν (animating a statue), εκτός αν θυμάστε ότι το anima είναι μια λατινική λέξη για την ψυχή, και έτσι το animation δίνει κυριολεκτικά ψυχή σε κάτι. Στα ελληνικά αυτή η διαδικασία ονομάζεται εμψύχωσις, αφού βάζει μια ψυχή σε κάτι.

Κανονικά η εμψύχωση χρησιμοποιείται για να κάνει μια θεϊκή ή δαιμονική ψυχή να εγκατασταθεί σε μια θεϊκή εικόνα (άγαλμα). Έτσι δίνεται στην ψυχή ένα υλικό όχημα μέσω του οποίου μπορεί να λειτουργήσει. Επομένως, σε αυτήν, όπως και σε όλες τις θεουργικές επεμβάσεις, ο θεουργός συμμετέχει στη δημιουργική δραστηριότητα του Δημιουργού, συγκεκριμένα στην εμψύχωση του υλικού κόσμου.

Μια τέτοια επέμβαση μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τον καθαγιασμό ενός αγάλματος (για παράδειγμα, για να είναι η κύρια θεϊκή εικόνα σε έναν ναό), ή για να παρέχει ένα μέσο επικοινωνίας με έναν Θεό ή Δαίμονα, ή για να εξαγνίσει την ψυχή του θεουργού χρησιμεύοντας την ως μέσο που η ατομική ψυχή μπορεί να συμμετέχει στη θεία εικόνα.

Περαιτέρω να πούμε ότι ένας Θεός δεν διατάσσεται ούτε υποχρεώνεται να εγκατασταθεί στην εικόνα. Μάλλον, ο θεουργός προετοιμάζει την εικόνα ως κατάλληλο δοχείο για τη θεϊκή δύναμη, ώστε να μπορεί να πραγματοποιήσει την ενέργειά της στον υλικό κόσμο. Είναι σαν να προετοιμάζετε ένα αντικείμενο για να αντανakλά ένα συγκεκριμένο χρώμα φωτός, αλλά το φως πρέπει να είναι ήδη παρόν για να πραγματοποιηθεί η αντανakλαση. Αυτό επιτυγχάνεται με τη χρήση των συμβόλων και των συνθημάτων του Θεού (ή ενός εκπροσώπου του, Δαίμων) στην προετοιμασία της θείας εικόνας. Όσο περισσότερα σύμβολα χρησιμοποιούνται, τόσο καλύτερα το άγαλμα θα αντανakλά τη θεϊκή ενέργεια.

Αρχικά μπορούμε να θεωρήσουμε τη μορφή του αγάλματος: μπορεί να είναι ένα άγαλμα ή άλλη εικόνα (π.χ. μια εικόνα) του Θεού σε μια χαρακτηριστική στάση ή μια εικόνα μιας ιδιότητας που σχετίζεται με τον Θεό, όπως ένα ζώο ιερό (π.χ. μια κουκουβάγια για την Αθηνά), ή το όργανο του Θεού (π.χ. μια λύρα για τον Απόλλωνα). Το άγαλμα μπορεί να είναι χαραγμένο ή με άλλο τρόπο επισημασμένο με το όνομα (ειδικά τα Μυστικά Ονόματα) ή τα επίθετα του Θεού. Μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν εσωτερικά σημάδια ή άλλες χαρακτήρες.

Συχνά ένα άγαλμα έχει ένα δοχείο στην πλάτη ή στη βάση του, μέσα στο οποίο μπορούν να τοποθετηθούν τα συνθήματα του Θεού.

Αυτά περιλαμβάνουν πολύτιμους λίθους, μέταλλα, βότανα, φυτά και φιγούρες ζώων. Αυτό είναι επίσης ένα καλό μέρος για να τοποθετήσετε σημαδεμένες πινακίδες που επισημαίνονται με μυστικά ονόματα ή πινακίδες, εάν η εικόνα πρόκειται να είναι ορατή στο κοινό. (Αν η εικόνα είναι εικόνα, μπορεί να τοποθετηθεί ή να τοποθετηθεί πάνω από ένα κουτί στο οποίο έχουν τοποθετηθεί τα συνθήματα.) Το άγαλμα μπορεί να αρωματιστεί με θυμίαμα κατάλληλο για τον Θεό και να αλειφθεί με κατάλληλα λάδια ή αρώματα. Ο θεουργός μπορεί να απευθύνει επικλήσεις, προσευχές, άσματα, ποίηση ή άλλα κείμενα στον Θεό, να τραγουδά ύμνους ή να παίζει μουσική με τους κατάλληλους τρόπους (αρμονίες) για τον Θεό. Τέλος, το άγαλμα θα είναι καλύτερος δοχείος εάν κατασκευαστεί ή αφιερωθεί σε μια στιγμή που είναι αστρολογικά ευοίωνη για την προσέλκυση της δύναμης του Θεού. Η γενική αρχή πρέπει να είναι σαφής: όσο περισσότερα σύμβολα και συνθήματα μπορούν να συνδυαστούν στην εικόνα, τόσο καλύτερος θα είναι ο δέκτης.

Το άγαλμα θα γίνει ιερό όταν βρίσκεται στην ενέργεια του Θεού ή του Δαίμονα. Γύρω του μπορεί να εμφανιστούν φαινόμενα φωτός: φωτεινές ή διαυγείς εμφανίσεις (πυραυλή ή φωτοειδή φάσματα). Όταν συμβεί αυτό, η ενέργεια του Θεού θα πραγματοποιηθεί στην ψυχή του θεουργού και η εικόνα μπορεί να προκαλέσει προφητικά όνειρα, να φανερώσει οιωμούς ή να παραδώσει αποκαλύψεις (θεοπαράδοτα), συχνά ως απάντηση στο αίτημα του θεουργού.

Ειδικότερα, αυτή είναι μια ευκαιρία για τον θεουργό να λάβει πληροφορίες και οδηγίες για τις θεουργικές πράξεις.

Δεσμός και Έκλυσις

Μέσω των λειτουργιών του Δεσμού και της Έκλυσις (Δέσμευση και Απελευθέρωση) ένας Θεός ή Δαίμων καλείται να πάρει προσωρινά την κατοχή ενός προσώπου. Η ορολογία είναι από την παραδοσιακή μαγεία, αλλά στη θεουργία πρέπει να ερμηνεύσουμε το «δεσμευτικό» με την έννοια που ήδη συζητήθηκε («Θεουργική Επίκληση»): προετοιμασία κατάλληλου δέκτη για τη θεϊκή ενέργεια. Στην πραγματικότητα, το πιο εύκολο είναι να καταλάβουμε ότι ο Δεσμός είναι ως Τελεστική στο οποίο ένας ανθρώπινος δέκτης αντικαθιστά ένα άγαλμα (θεϊκή εικόνα).

Αλλά πρώτα μια **ορολογία**. Ο θεουργός, ο οποίος επικαλείται τον Θεό ή τον Δαίμονα, αναφέρεται ως Κλήτωρ (Καλών) ή Θεαγωγός, ενώ το υποκείμενο αναφέρεται ως Δοχεύς, Θεατής ή Κάτοχος. Μπορεί να είναι το ίδιο άτομο (δηλαδή, ο θεουργός μπορεί να καλέσει τη θεότητα για να καταλάβει τον εαυτό του), αλλά αυτή η πιο προηγμένη πράξη θα περιγραφεί αργότερα ("Αυτόδεσμος") και προς το παρόν θα τους αντιμετωπίσουμε ως διαφορετικούς ανθρώπους.

Στον Δεσμό, τα σύμβολα και τα συνθήματα χρησιμοποιούνται σχεδόν με τον ίδιο τρόπο όπως στη Τελεστική (με εμφανείς προσαρμογές, μερικές από τις οποίες περιγράφονται αργότερα). Ο στόχος και πάλι είναι να «συντονίσουμε» τόσο τον Καλούντα όσο και τον Δοχέα έτσι ώστε να είναι δεκτικοί στη θεϊκή δύναμη και να πραγματοποιήσουν τη θεία ενέργεια. Αυτό επιτρέπει στην ενέργεια να αφυπνιστεί και να λάμψει, στις ψυχές τόσο του Καλούντος όσο και του Δοχέα, καθώς και στο υλικό περιβάλλον.

Το πλεονέκτημα του Δεσμού έναντι της Τελεστικής είναι ότι ο Δέκτης είναι άνθρωπος, και επομένως μπορεί να μιλήσει με τη φωνή της θεότητας. Από την άλλη πλευρά, το μειονέκτημα ενός ανθρώπινου Δέκτη είναι ότι η ψυχή του μπορεί (συνειδητά ή ασυνείδητα) να μολύνει την αποκάλυψη από τον Θεό. Λιγότερο προφανώς, υπάρχει ο κίνδυνος οι προσωπικοί δαίμονες του Δέκτη (βλ. «Προσωπικοί Δαίμονες» παραπάνω) να τον καταλάβουν, αντί να κατέχονται από τον Θεό ή τον Δαίμονα που επικαλέστηκε. (Παρόμοια προβλήματα μπορεί να προκύψουν στη Τελεστική, γιατί ο θεουργός είναι επίσης άνθρωπος, αλλά συνήθως δεν μολύνουν άμεσα την εικόνα λήψης.)

Αυτός είναι ο λόγος που τα αφελή νεαρά αγόρια χρησιμοποιούνταν συχνά ως Δοχείς στην αρχαιότητα: είναι λιγότερο πιθανό να βάζουν τις δικές τους ιδέες και

προσωπικότητες εμπόδιο, και οι προσωπικοί τους δαίμονες (ειδικά οι σεξουαλικοί δαίμονες) είναι λιγότεροι και πιο αδύναμοι. Έχουν αυτό που οι θεουργοί ονομάζουν καταλληλότητα, φυσική κατάσταση. Γενικά, μπορούμε να δούμε ότι ο Δοχέας πρέπει να είναι σε θέση να εισέλθει σε μια κατάσταση έκστασης στην οποία το συνειδητό μυαλό του είναι ήσυχο.

Οι προσωπικοί του δαίμονες θα πρέπει να είναι ειρηνικοί και αδρανείς κατά τη διάρκεια της πράξης. Τότε ο Δοχέας μπορεί να γίνει μια καθαρή και αμόλυντη Υποδοχή για τη θεϊκή ενέργεια. Για να αντανakλά καθαρά το θείο φως, ο καθρέφτης πρέπει να είναι άσπογος, καθαρός και γυαλισμένος.

Περιττό να πούμε ότι, ανάλογα με την ψυχολογική τους κατάσταση και τη δραστηριότητα των δαιμόνων τους, οι Δοχείς μπορεί να αντέχουν καλύτερα τον Θεό μερικές φορές παρά άλλες. Αυτό πρέπει να ληφθεί υπόψη πριν επιχειρήσετε τον Δεσμό. Σε ένα απόσπασμα από τους Χαλδαίους Χρησμούς (φρ. 211), ένας Θεός παραπονιέται,

οὐ φέρει με τοῦ δοχῆος ἡ τάλαινα καρδία.

Επιπλέον, ένας άπειρος Δοχεύς μπορεί να έχει πρόβλημα στην αρχή να επιτύχει μια επαρκή δεκτική κατάσταση, αλλά με ταλαντούχους Δοχείς αυτό βελτιώνεται με την εξάσκηση. Λέμε ότι αποκτούν την Ιερατική Δύναμη.

Ο Δεσμός

Η λειτουργία του Δεσμού ξεκινά με τον καθαρισμό και τον εξαγνισμό τόσο του Καλούντος όσο και του Δοχέα. Θα κάνουν ένα τελετουργικό μπάνιο και θα ντυθούν με τελετουργική ενδυμασία: τυπικά μια λευκή ρόμπα δεμένη με μια ζώνη που φέρει το σύμβολο του θεού προς επίκληση. Μπορούν επίσης να φορούν γιρλάντες και άλλα θεϊκά στολίδια ανάλογα με την περίπτωση. Στη συνέχεια, η περιοχή του καλούντος, του δοχέα και του τελετουργικού καθαρίζεται, συνήθως με αλμυρό νερό και αναμμένο θειάφι. Η ατμόσφαιρα μπορεί να παρασκευαστεί από Ατμούς, δηλαδή θυμίαμα κατάλληλο για τη θεότητα.

Κατά τη διάρκεια της πράξης, ο Καλών μπορεί να στέκεται πάνω σε χαρακτήρες (εσωτερικούς χαρακτήρες και φιγούρες) που είναι σύμβολα της θεότητας.

Γενικά, όπως και στη Τελεστική, όσο περισσότερα σύμβολα και συνθήματα χρησιμοποιούνται, τόσο καλύτερα θα προετοιμαστεί ο Δοχεύς για την άφιξη της θεότητας. Για να βοηθήσετε τον Δοχέα να επιτύχει μια κατάσταση έκστασης, είναι χρήσιμο να παρέχετε ένα σημείο εστίασης, όπως μια λάμπα λαδιού (παραδοσιακή), ένα κερί ή ένα χαρακτήρα ή άλλο θεϊκό σύμβολο. Η κατάσταση που επιθυμούμε να

επιτύχουμε ονομάζεται **Θεοφορία** (έχοντας Θεό), **Ενθουσιασμός** (έχοντας έναν Θεό μέσα, ένθεος), **Επίπνοια** (εμπνευσμένη από έναν Θεό).

Υπάρχουν διάφορα σημάδια που μπορεί να χρησιμοποιήσει ο έμπειρος Καλών για να πει εάν ο Δοχεύς έχει επιτύχει μια κατάσταση Θεοφορίας. Αυτές περιλαμβάνουν αλλαγές στη φωνή και την έκφραση του προσώπου. Επίσης, μπορεί να υπάρξει ασυνήθιστη σωματική κίνηση ή ακαμψία. Έχει αναφερθεί αιώρηση! Συχνά υπάρχει έλλειψη ευαισθησίας στον πόνο. Η Θεοφορία συνοδεύεται συχνά από φωτεινά οράματα, τα οποία μπορεί να γίνουν αντιληπτά από τον Θεουργό (που ονομάζεται αυτόπτης) ή από τον Θεαγώγο (ονομάζεται επόπτης). Στην τελευταία περίπτωση, ο Καλών μπορεί να περιγράψει τα οράματα στον Δοχέα, ώστε να βιώσουν τον Ενθουσιασμό πληρέστερα. Και οι δύο μπορεί να βιώσουν οράματα. Μερικές φορές ο Δοχέας αρπάζεται εντελώς από τον Θεό, οπότε μπορεί να λειτουργούν με το ασυνείδητο, και οι Θεαγωγοί να είναι μάρτυρες εποπτικών εκδηλώσεων του Θεού. ο Δοχέας μπορεί να μην έχει μνήμη των Θεοφορίων. Άλλες φορές ο Δοχέας θα βιώσει συνειδητά τον Ενθουσιασμό. μπορεί να αισθάνονται το μυαλό και το σώμα τους να αρπάζονται και να φέρουν τον Θεό, ή μπορεί να βιώνουν τον Θεό εξωτερικά μέσω αυτοπτικών οραμάτων. Επίσης, ο Δοχεύς μπορεί να παρατηρήσει την εστίαση της λάμπας να μετατρέπεται από το συνηθισμένο «θνητό φως» σε ένα πολυάριθμο «ισχυρό αθάνατο φως».

Ο έμπειρος Καλών μπορεί να πει από τις φωτεινές οπτασίες τι είδους Θεός ή Δαίμων έχει καταλάβει τον Δοχέα (μερικοί από τους κανόνες μπορούν να βρεθούν στο Περί Μυστηρίων του Ιάμβλιχου). Αυτό είναι σημαντικό γιατί ορισμένες από τις χαμηλότερες τάξεις των Δαιμόνων (που διέπονται περισσότερο από το συναίσθημα παρά από τη λογική) δεν απαντούν με ειλικρίνεια όταν τους ζητείται η ταυτότητά τους. Σε κάθε περίπτωση, δεν πρέπει ποτέ να δέχεστε τις δηλώσεις ενός θεϊκού πνεύματος χωρίς κριτική ούτε να εγκαταλείπετε την πνευματική και ηθική σας αυτονομία.

Γενικά, οι **άμορφες φωτεινές εμφανίσεις** είναι πιο αξιόπιστοι δείκτες της θεϊκής παρουσίας, αφού είναι πιο αληθινές στη μορφή του Θεού παρά σε αναγνωρίσιμα σχήματα (βλ. Ιάμβλιχος). Επίσης, οι Χαλδαϊκοί Χρησμοί (φρ. 148) αναφέρουν:

*Ἦνίκα δὲ βλέψῃς μορφῆς ἄτερ εὐίερον πῦρ
λαμπόμενον σκιρτηδὸν ὅλου κατὰ βένθεα κόσμου,
κλῦθι πυρὸς φωνήν.*

Σε κάθε περίπτωση, μια ασώματη Θεότητα υιοθετεί μια σωματική μορφή προς όφελός μας. Όπως εξηγεί η Θεά στους χρησμούς (φρ. 142),

... σώματα τοῖς αὐτόπτοις φάσμασιν ὑμῶν
εἵνεκεν ἐνδέδεται ...

Η Έκλυσις

Η λειτουργία συνήθως τελειώνει όταν ο Θεαγώγος αντιληφθεί ότι η θεότητα έχει φύγει από τον Δοχέα, αλλά μπορεί επίσης να τερματιστεί εάν ο Δοχέας ή ο Θεαγώγος κουραστούν πολύ για να διατηρήσουν τη Θεοφορία. Αυτή τη στιγμή, η Έκκληση (Απελευθέρωση) αφαιρεί το βάρος του να φέρει τον Θεό (Θεοφορία) από τον Κάτοχο.

Ο Θεαγώγος καλεί τη θεότητα να αναχωρήσει (αν χρειαστεί) και την ευχαριστεί για την παρουσία της:

Λύετε λοιπὸν ἄνακτα· βροτὸς θεὸν οὐκέτι χωρεῖ.

(Χαλδαϊκοί Χρησμοί, φρ. 225).

Και πάλι, στη Θεουργία αναγνωρίζεται ότι ένας Θεός δεν μπορεί να «εξοριστεί». Μάλλον, αυτή η απόρριψη ξεκινά τον «αποσυντονισμό» της ψυχής του Παραλήπτη από τη θεϊκή δύναμη και πίσω στην υλική σφαίρα, επιτρέποντας έτσι τη διάχυση της θείας ενέργειας.

Μόλις ο Δοχεύς αρχίσει να επιστρέφει στην κανονική συνείδηση, θα πρέπει να επιταχύνει τη διαδικασία απομακρυνόμενος από την εστιακή λυχνία και στρέφοντας την προσοχή του σε εγκόσμια θέματα. Το να εστιάζουν στο σώμα τους (που είναι μάλλον άβολο μετά την επέμβαση) είναι μια καλή στρατηγική. Αυτή η διαδικασία, η οποία μπορεί να συμβεί τυχαία εάν ο Δοχεύς χάσει την εστίαση, περιγράφεται στους Μαντείους (φρ. 141):

Ἐκλυσις ἐστὶ θεοῦ νωθρὸς βροτὸς ἐς τάδε νεύων.

Δηλαδή, εάν ο νωθρός (δεσμευμένος στην ύλη) Δοχέας «γνέφει» ή κλίνει προς τα πράγματα εδώ, του κόσμου τούτου, θα έχει ως αποτέλεσμα την Απελευθέρωση του Θεού.

Ο Θεαγώγος μπορεί να κατέβει από τους χαρακτήρες του Θεού, αν αυτοί χρησιμοποιήθηκαν, και να σβήσουν το θυμίαμα και το εστιακό λυχνάρι. Αυτά και άλλοι χαρακτήρες και σύμβολα του Θεού μπορεί να καλύπτονται με ένα πέπλο. Τέλος, οι Θεαγώγοι και οι Δοχεῖς αφαιρούν τα τελετουργικά τους άμφια και τα σύμβολα του Θεού. Αυτό **τελειώνει την ιεροτελεστία.**

Σημειώστε ότι ο στόχος δεν είναι να διακόψετε κάθε επαφή με τον Θεό, αλλά απλώς να πραγματοποιήσετε την Απελευθέρωση (Εκλυσis) του Κατώχου από τον θεϊκό έλεγχο. Ο Θεαγώγος πρέπει να είναι ευαίσθητος σε τυχόν σημάδια ότι η Απελευθέρωση δεν έχει ολοκληρωθεί και να λάβει μέτρα, αν χρειαστεί, για να αποκαταστήσει τον Κάτοχο στον εαυτό του. Αυτή είναι, εν συντομία, η πράξη του Δεσμού και της Έκκλησης.

Αυτοδεσμός

Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, είναι δυνατό ο Καλών και ο Δοχεύς να είναι το ίδιο άτομο, μια πράξη που μπορεί να ονομάσουμε Αυτοδεσμό, αλλά η προηγούμενη περιγραφή υπογραμμίζει ορισμένες από τις δυσκολίες αυτής της πιο προηγμένης πράξης. Πρώτον, αφού παίζεις και στους δύο ρόλους, πρέπει να είσαι ενεργητικός και παθητικός ταυτόχρονα: να συγκεντρώνεις το μυαλό σου στις επικλήσεις και σε άλλα σύμβολα, ενώ παραδίδεις το σώμα και την ψυχή σου στη θεότητα. Στην πράξη, η πράξη περνά από στάδια, από την πιο ενεργητική επίκληση, στην πιο παθητική ενατένιση των χαρακτών ή θεϊκών λόγων (ρημάτων) και τελικά στην παράδοση. Προφανώς, δεν μπορείτε να παραδοθείτε εντελώς ή δεν θα δείτε (αναγκαστικά αυτόπτης) τα οράματα ή εδώ τις αποκαλύψεις.

Τέλος, υπάρχει το θέμα της απελευθέρωσης. Όταν αντιληφθείτε ότι ο Θεός έχει φύγει ή έχετε κουραστεί πολύ για να συνεχίσετε, πρέπει να επικεντρώσετε ξανά την προσοχή σας στο υλικό βασίλειο, όπως στη συνηθισμένη “Εκλυσis”. Αφαιρέστε το ιμάτιο σας και φύγετε από τον χώρο του τελετουργικού.

Αξίζει να σημειωθεί ότι υπάρχει μικρός κίνδυνος ένας εκπαιδευμένος θεουργός να κολλήσει σε έκσταση. Το θνητό πλαίσιο δεν μπορεί να διατηρήσει ένα θεϊκό πνεύμα επ' αόριστον. Τελικά θα κουραστείτε και θα αποκοιμηθείτε. Αυτό δεν είναι απαραίτητα κακό, γιατί σε αυτή την κατάσταση που εξακολουθείτε να εμπνέετε είναι πιθανό να έχετε αποκαλυπτικά ή προφητικά όνειρα. Σε κάθε περίπτωση, είναι σημαντικό να γνωρίζετε ότι όταν ξυπνάτε μπορεί να υπάρχουν παρατεταμένες επιπτώσεις του Ενθουσιασμού, και επομένως είναι ακόμα απαραίτητο να λάβετε σίγουρα μέτρα για να επανατοποθετήσετε τον εαυτό σας στον υλικό κόσμο. (Χτυπήστε παλαμάκια, χορέψτε, ασκηθείτε, κάνετε σεξ, φάτε κ.λπ.)

Θυμηθείτε («Στόχος Θεουργικής Ανάβασης») ότι στη Θεουργία η επιστροφή στην ενσάρκωση είναι ουσιαστικό μέρος της διαδικασίας, γιατί αυτός είναι ο ρόλος μας στη δημιουργία του σύμπαντος. Η Θεουργία επηρεάζει την Επιστροφή προς το Ένα, και έτσι την πλήρη πραγματοποίηση της Θείας Ενέργειας.

Σύστασις

Η Σύστασις συνήθως μεταφράζεται "συνάντηση" ή "σύνδεση", αλλά και πάλι θα λάβουμε περισσότερες πληροφορίες για τον στόχο της πράξης αν εξετάσουμε το εύρος της σημασίας της λέξης. Η λέξη σύστασις (πληθ., συστάσεις) είναι κυριολεκτικά μια σύνθεση (από το συν-ίστημι, για να στήσετε ή να το τοποθετήσετε μαζί). Επομένως, με την πιο βασική της έννοια, μια θεϊκή υποστήριξη είναι μια συνάντηση που φέρνει κοντά ένα θνητό και μια θεότητα (Δαίμων ή Θεό). Σύστασις σημαίνει επίσης μια εισαγωγή ή σύσταση, με την οποία ένας θνητός και μια θεότητα μπορούν να γνωριστούν μεταξύ τους. Κατ' επέκταση, το "σύστασις" μπορεί να αναφέρεται σε μια φιλία ή συμμαχία, και αυτή η σχέση συνεργασίας είναι επίσης ένας στόχος θεϊκής υποστήριξης.

Επομένως, μπορούμε να πούμε ότι ο σκοπός μιας θείας (ή ιερατικής) στάσεως είναι να συναντηθεί και να σχηματίσει συμμαχία με μια θεότητα για χάρη της συνεργασίας. Μέσω μιας τέτοιας συμμαχίας μπορείτε να θέσετε τον εαυτό σας κάτω από την καθοδήγηση και την προστασία του Θεού (κηδεμονία, με την αρχαία έννοια), ή μπορείτε να εξασφαλίσετε τη βοήθεια ενός Δαίμονα για την προώθηση θεϊκών σκοπών. Ένας τέτοιος βοηθός ονομάζεται Πάρεδρος, που κυριολεκτικά σημαίνει «αυτός που κάθεται δίπλα» και κατ' επέκταση βοηθός θεότητα, οικείο πνεύμα ή σύμβουλος που παρέχει θεουργική βοήθεια.

Συστάσεις με τους Θεούς και τους Δαίμονες

Όπως συζητήθηκε προηγουμένως ("Μεσολαβητικά Πνεύματα"), οι Θεοί υπάρχουν εκτός χώρου και χρόνου και μας γνωρίζουν μεμονωμένα μόνο ως εκπροσώπους της ανθρωπότητας. Ως εκ τούτου, είναι συνήθως πιο εύκολο, πιο ωφέλιμο και πιο κοινό να έχουμε μια Σύσταση με έναν Δαίμονα, γιατί υπάρχουν στο χρόνο και στο χώρο και μας γνωρίζουν ως άτομα. Δεδομένου ότι οι Δαίμονες είναι ενδιάμεσοι μεταξύ ανθρώπων και Θεών (θυμηθείτε τα "Μεσολαβητικά Πνεύματα" παραπάνω), είναι ιδανικοί μεσολαβητές και ταιριάζουν ιδιαίτερα ως αγγελιοφόροι ("άγγελοι") μεταξύ του υλικού μας σύμπαντος και του Νοητικού Βασιλείου των Θεών. Μπορούμε να φέρουμε τα ατομικά μας προβλήματα στους Δαίμονες και να ζητήσουμε την καθοδήγηση και τη βοήθειά τους στην ατομική μας ζωή.

Μερικές φορές είναι κατάλληλο να σχηματίσουμε μια Σύσταση με έναν Θεό. Αυτό μπορεί να συμβαίνει όταν το θέμα ή ο στόχος είναι υπερπροσωπικό (δηλαδή, η ενασχόληση με την ανθρωπότητα στο σύνολό της), ή όταν θέλετε να συμμετάσχετε στην υπερβατική ενέργεια του Θεού. (Στην τελευταία περίπτωση, προσέξτε, ωστόσο, καθώς οι Υψηλοί Θεοί, κατά την εκπλήρωση των σκοπών Τους, μπορεί να έχουν

ελάχιστη σημασία για τις ανάγκες, τις επιθυμίες ή τις ευαισθησίες των μεμονωμένων ανθρώπων. Το να είστε το όργανο της Θείας Θέλησης μπορεί να μην είναι ούτε βολικό ούτε ευχάριστο.) Πρακτικά, ακόμα κι αν ο στόχος σας είναι η υποστήριξη με έναν Θεό, θα πρέπει να ξεκινήσετε με έναν Δαίμονα. Οι Θεοί έχουν δημιουργήσει τις σειρές τους ή τις γενεαλογίες των Δαιμόνων ως μεσολαβητές και αγγελιοφόρους για εμάς. Επομένως, ένας Θεός προσεγγίζεται κανονικά μέσω των Δαιμόνων Του.

Ακόμα κι αν επικαλεστείτε έναν Θεό, ένας Δαίμονας μπορεί να εμφανιστεί στη θέση Του, και δεν πρέπει να εκπλαγείτε με αυτό. Επιπλέον, αν του ζητηθεί να αναγνωρίσουν τον εαυτό του, ο Δαίμονας μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι Θεός. Αυτό μπορεί να μην είναι σκόπιμα παραπλανητικό (αν και οι Δαίμονες είναι ικανοί για τέτοια εξαπάτηση). Αντίθετα, ο Δαίμονας μπορεί να ανατεθεί σε αυτόν τον σκοπό από τον Θεό, γιατί είμαστε καλύτερα σε θέση να σχετιστούμε με την ατομική προσωπικότητα ενός Δαίμονα παρά με τον υπερβατικό χαρακτήρα ενός Θεού. Δεύτερον, όπως είδαμε, τα ονόματα μπορεί να αντιγράφονται σε κάθε επίπεδο της θείας ιεραρχίας. Έτσι, επειδή πολλοί Δαίμονες δεν έχουν ονόματα, μπορούν να αποκαλούν τον εαυτό τους με το όνομα του Θεού που ηγείται της γενεαλογίας τους. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, υπάρχουν θεουργικά μέσα για τη διάκριση θεϊκών και δαιμονικών εμφανίσεων (δείτε στο "Δεσμός" παραπάνω), αλλά είναι πιθανώς ασφαλέστερο να υποθέσουμε ότι επικοινωνείτε με έναν Δαίμονα.

Το γεγονός επιβάλλεται να επαναλάβετε ότι δεν μπορείτε απλώς να αποδεχτείτε ότι ένα πνεύμα είναι αυτό που λέει ότι είναι. Πώς, λοιπόν, μπορείς να εμπιστευτείτε οτιδήποτε λένε; Δεν μπορείτε! Ακόμα κι αν είστε βέβαιοι ότι επικοινωνείτε με έναν από τους Ύψηλους Θεούς, δεν πρέπει να πιστεύετε χωρίς κριτική αυτό που (νομίζετε) που λένε ή να δέχεστε τυφλά τις συμβουλές ή τις εντολές Του. Αν και το εγώ σας - το ατομικό σας συνειδητό μυαλό - θα έπρεπε να υπηρετεί τη θεία Πρόνοια, σας δόθηκε για κάποιο λόγο. Χρησιμοποιήστε το! Μην εγκαταλείπετε την κριτική σας λογική ή την ηθική σας αυτονομία. Είναι ουσιαστικό για τον ρόλο μας, ως άνθρωποι και Θεουργοί, στη Θεία Τάξη.

Συστάσεις με τους Προσωπικούς Δαίμονες

Όπως συζητήθηκε προηγουμένως ("Προσωπικοί Δαίμονες"), όλοι έχουμε προσωπικούς δαίμονες που μας έχουν ανατεθεί σε όλη μας τη ζωή και ίσως και μετά. Για παράδειγμα, ο καθένας από εμάς έχει έναν Φύλακα ή Προσωπικό Δαίμονα (Ιδίος Δαίμων), ο οποίος μεσολαβεί μεταξύ εμάς και του Θεού που γεννά την καταγωγή μας. Συγκεκριμένα, ο Φύλακας Δαίμων σας παρακολουθεί και προσπαθεί να σας καθοδηγήσει σύμφωνα με τη μοίρα σας. Μερικοί λένε ότι αυτός ο Φύλακας είναι ο συνήγορος σας ανάμεσα στις ζωές. Σε κάθε περίπτωση, η συνεργασία σας με τον

Φύλακα σας θα διευκολυνθεί εάν κάνετε τη γνωριμία Του και συνάψετε συμμαχία μαζί Του. Έτσι, μια Σύσταση με τον Προσωπικό Δαίμονα σας (Σύστασις Ιδίου Δαίμονος) αξίζει ιδιαίτερα. Η ζωή θα πάει πολύ πιο ομαλά.

Ένα άλλος προσωπικός δαίμων είναι ο Κακός Δαίμων, ο οποίος γεννιέται από τις απορριφθείσες δυνατότητες και ενέργειες της ψυχής σας. Δηλαδή, όλα όσα εσείς, συνειδητά ή ασυνείδητα, είτε με συνειδητή απόφαση είτε με πολιτιστική και περιβαλλοντική όσμωση, θεωρείτε κακό, όλες αυτές οι ιδιότητες θα είναι τα χαρακτηριστικά του Κακού Δαίμονα σας.

Αυτό μπορεί να φαίνεται ότι είναι το τελευταίο είδος Πνεύματος που θα μπορούσε κανείς να ελπίζει να συναντήσει (γιατί Είναι δαιμονικό με την καθομιλουμένη), αλλά αυτό είναι λάθος. Γιατί αν αγνοήσετε την ύπαρξη του Άλλου Δαίμονος, Αυτός ή Αυτή (γιατί το φύλο του είναι το ίδιο με το δικό σας) θα ενεργήσει εκτός συνείδησής σας, κατέχοντάς σας ή κατέχοντας αυτούς με τους οποίους συναλλάσσετε. Γιατί ο Άλλος Δαίμων θέλει να ζήσει και να δράσει και θα βρει τρόπο να το κάνει.

Επομένως, είναι πολύ καλύτερο να δημιουργήσετε μια Σύσταση με τον Κακό Δαίμονα σας (Σύστασις Κακού Δαίμονος). Γνωριστείτε έτσι ώστε να τον αναγνωρίσετε: είτε σας πιάνει είτε κάποιο άλλο άτομο, είτε απλώς αιωρείται στον αέρα. Μάθετε μαζί σας τις ανάγκες, τις επιθυμίες και τα ζητήματα του Κακού Δαίμονα σας, ώστε να μπορέσετε να συνάψετε μια συμφωνία που να ικανοποιεί Αυτόν χωρίς να θυσιάσετε τις προσωπικές σας ανάγκες και την ηθική σας αυτονομία. Με αυτή τη συμμαχία, ο Άλλος σας Δαίμων, ο οποίος δημιουργήθηκε από απορριφθέντα μέρη της ψυχής σας, μπορεί να στρατολογηθεί για να εργαστεί για τον ανώτερο (θείο) σκοπό σας. Ο Κακός Δαίμων κατέχει μεγάλη δύναμη και με μια κατάλληλη συμμαχία («σύμφωνο»), μπορείτε να ανακτήσετε αυτή τη δύναμη για θεϊκούς σκοπούς. Ανακτώντας τα χαμένα μέρη της ψυχής σας, γίνεστε πιο ολοκληρωμένοι. Ένα παράδειγμα είναι να τον βάλετε να σας υπενθυμίζει τις κακές σας πράξεις και σκέψεις για να τελέσετε μια κάθαρση. Έτσι ο Κακός Δαίμων μετατρέπεται σε Καθάρσιος Δαίμων.

Για πολλούς αιώνες η δυτική κουλτούρα έχει απορρίψει και αρνείται τον Κακό Δαίμονα, τόσο ατομικό όσο και συλλογικό (γιατί η συλλογική συνείδηση ενός πολιτισμού, ενός έθνους ή μιας θρησκείας δημιουργεί επίσης τον Κακό Δαίμονα τους). Αυτός είναι ο λόγος που αυτές οι καταστροφικές δυνάμεις μαίνονται ακυβέρνητες σε όλο τον κόσμο μας. Δεν μπορούν να εξοριστούν. Η μόνη λύση είναι μια συνεργατική συμμαχία σύμφωνα με τη σύγχρονη κοινωνία και την ηθική.

Η πράξη της Σύστασης

Έχοντας συζητήσει εκτενώς το νόημα και το σκοπό της Σύστασης, μπορούμε να περιγράψουμε εν συντομία τη πράξη, γιατί βασίζεται στις τεχνικές που έχουν ήδη συζητηθεί (Τελεστική, Δεσμός και Έκλυσις). Αυτό συμβαίνει επειδή το πρώτο βήμα είναι να επικαλεστείτε τη Θεότητα στην παρουσία σας. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί με την επίκλησή τους σε μια θεϊκή εικόνα (άγαλμα) ή σε άλλη προετοιμασμένη και αφιερωμένη εστίαση (όπως στη Τελεστική), ή σε έναν ανθρώπινο Δέκτη (όπως στον Δεσμό). Για το σκοπό αυτό, όλες οι τεχνικές του Τελεστικού και του Δεσμού είναι κατάλληλες, αρκεί να έχετε αποκτήσει εμπειρία στο να βλέπετε οράματα μέσα από την εξάσκηση αυτών των τεχνών. Η κύρια διαφορά είναι ότι μόλις το Πνεύμα είναι παρόν, συμμετέχετε σε έναν διάλογο που κατευθύνεται προς τη δημιουργία μιας συμμαχίας. Αυτό μπορεί να περιλαμβάνει όρκους εκ μέρους σας σε ευχαριστίες για τη θεϊκή βοήθεια και άλλες συμφωνίες σχετικά με τα Συνθήματα (σημάδια, λεχθέντα) με τα οποία μπορείτε να επικοινωνείτε μεταξύ σας. Οι τυπικές τεχνικές της Έκλυσης (Απελευθέρωσης) χρησιμοποιούνται για τον τερματισμό της Σύστασης.

Η λεγόμενη «Λειτουργία του Μίθρα» (Betz, PGM IV.475-289; Meyer, 211-21) είναι ένα καλό παράδειγμα μιας αρχαίας Ιεροτελεστίας της Σύστασης, αν και δεν είναι καθαρά Πυθαγόρεια.

Θεουργική Αναγωγή ή Ανάβαση

Ερχόμαστε τώρα στην τελευταία, και πιο εξελιγμένη, θεουργική πράξη, την Θεουργική Ανάβαση (γνωστή και ως Ιερατική Ανάβαση). Αν και οι διαδικασίες είναι παρόμοιες με τις πράξεις που έχουν ήδη συζητηθεί, ιδιαίτερα ο Δεσμός και η Έκλυση, υπάρχει μια κρίσιμη διαφορά μεταξύ της Ανάβασης και όλων των άλλων πράξεων, γιατί σε αυτές τις πράξεις η Θεότητα βιώνεται πάντα ως «άλλη», αλλά μέσω της Αναγωγής ανεβαίνεις έτσι ώστε η ψυχή σου, όσο είναι δυνατόν για έναν θνητό, να ενωθεί με έναν Θεό. Με αυτόν τον τρόπο βιώνεις τη θέωση (θέωση).

Έτσι ο στόχος της θεουργικής ανόδου είναι η **ένωση** με έναν Θεό. Αυτός μπορεί να είναι οποιοσδήποτε Θεός, συμπεριλαμβανομένου ακόμη και του Δημιουργού και του Αφατου Ενός (μια ιδιαίτερα δύσκολη επέμβαση). Μέσω αυτής της ένωσης μπορείτε να βιώσετε τη δική σας εγγενή θεϊκότητα και τη συνέχειά σας με το Ένα, και έτσι, μέσω της ένωσης, να είστε σε καλύτερη αρμονία με την Πρόνοια. Η συνειδητή εμπειρία της συμμετοχής σας στην Πρόνοια δίνει νόημα στη ζωή.

Τα στάδια της Θεουργικής Ανάβασης είναι ουσιαστικά παρόμοια με εκείνα της Στοχαστικής και Ερωτικής Ανάβασης, αλλά η Θεουργική Ανάβαση χρησιμοποιεί περισσότερο το τελετουργικό (υλικές ουσίες και ενέργειες). Επομένως, μπορεί να είναι αποτελεσματικό όταν οι άλλες, πιο εσωτερικές, αναβάσεις δεν είναι.

Σύμφωνα με την αρχή του όμοιο γνωρίζει όμοιο, είναι η εικόνα του Ενός στην ψυχή σας (που ονομάζεται Άνθος της Ολόκληρης Ψυχής,) που είναι σε θέση να ενωθεί με τον Άφαντο. (Βλ. «Προσωπικοί Δαίμονες» παραπάνω στο Άνθος της Ψυχής.) Μέσω αυτής της «γνώσης μέσω της ταύτισης», το άτομο σας έρχεται να συμμετέχει πιο τέλεια στον Ίδιο. Αυτή είναι η στροφή πίσω προς το Ένα (την απόλυτη πηγή), γνωστή ως Επιστροφή (Επιστροφή, θυμηθείτε την «Τριαδική Δομή» στο Μέρος Ι), με την οποία η ψυχή σας γίνεται η ενέργεια που πραγματοποιεί τη δύναμη του Ενός. Αυτή είναι η μοίρα μας.

Για να ολοκληρώσετε την ανάβαση, τα μέρη της ψυχής σας που μοιάζουν περισσότερο με το Ένα πρέπει να διαχωριστούν από εκείνα που του μοιάζουν λιγότερο. Αυτός ο χωρισμός επιτυγχάνεται με έναν συμβολικό θάνατο: **«να πεθάνεις πριν πεθάνεις»**. Πριν από την περιγραφή της διαδικασίας, είναι απαραίτητο να εξηγήσουμε ότι η ανάβαση είναι μια συνεργατική δραστηριότητα μεταξύ του Μυημένου (αρσ. Τετελεσμένου, θηλ. Τετελεσμένης), που κάνει την ανάβαση, και ενός Μυητή (Τελεσιουργού) ή Θεουργού, που συνήθως έχει (ανθρώπινους) βοηθούς. (Όσο για τον Δεσμό, είναι πιθανό, αλλά δύσκολο, ένας Θεουργός-Μυημένος να κάνει την ανάβαση μόνος του.)

Βήμα 1ο: Εξαγνισμός και Προστασία

Προπαρασκευαστική για την ανάβαση είναι η **Κάθαρση της Ψυχής**, του **Οχήματος** της και του **Σώματος**. Ο κύριος στόχος είναι να διευκολυνθεί η ανάβαση κάνοντας τον μυημένο όσο το δυνατόν πιο όμοιο με τους Θεούς. Ο εξαγνισμός του σώματος μπορεί να περιλαμβάνει τελετουργικό μπάνιο (όπως στον Δεσμό), σεξουαλική αποχή και διατροφικούς περιορισμούς ή συνταγές, ανάλογα με τη Θεότητα. Το λουτρό αντιστοιχεί στο πλύσιμο του πτώματος και μετά από αυτό οι μυημένοι ντύνονται με χιτώνα κηδείας, που είναι ένας χαλαρός χιτώνας μέχρι τον αστράγαλο, λευκό ή κυρίως λευκό χρώμα. Επιπλέον, ο μυημένος καθαρίζεται με καιόμενο λιβάνι και αλείφεται με ελαιόλαδο και άλλα αρωματικά έλαια. Αυτές οι προετοιμασίες θα διευκολύνουν επίσης τον εξαγνισμό του οχήματος της ψυχής, με στόχο να το κάνουν "καλότροχο" (εύτροχον) για την ανάβαση. Η κάθαρση της ψυχής κατευθύνεται προς την ηρεμία των κατώτερων τμημάτων της ψυχής, που δεν ανεβαίνουν. Για το σκοπό αυτό, οι τεχνικές που περιγράφονται στην ενότητα "Στοχαστική Ανάβαση" είναι

κατάλληλες. Σαφώς, αυτές οι δεξιότητες δεν αναπτύσσονται από τη μια μέρα στην άλλη. Μερικές από αυτές απαιτούν μια ζωή και εξάσκηση.

Ενώ, αφενός, η κάθαρση έχει σκοπό να εξαλείψει εκείνες τις επιρροές που μπορεί να εμποδίσουν την ανάβαση, αφετέρου βοηθούμε την ανάβαση με σύμβολα και συνθήματα κατάλληλα για τη Θεότητα που είναι ο στόχος μας.

Τα φυσικά συνθήματα μπορούν να φορεθούν, να καταποθούν ή να τοποθετηθούν στην τελετουργική περιοχή. Τα μη φυσικά συνθήματα, όπως ύμνοι, προσευχές και άσματα, θα απαγγελθούν δυνατά ή στο μυαλό του μυημένου καθώς προχωρά η ανάβαση.

Ενδιάμεσο μεταξύ εξαγνισμών και συμβόλων είναι τα αποτρόπαια, ή οι αποτρεπτικές γοητείες, σκοπός των οποίων είναι να αποκρούσουν τους Υλικούς Δαίμονες, γνωστούς ως Σκυλιά της Εκάτης, γιατί εκείνη είναι

ἡρίων ἐλάτειρα κυνῶν χθονίων τε καὶ ὕγρῶν..

(Χαλδ. Χρησμ. φρ. 91)

(Για περισσότερα σχετικά με την Εκάτη, βλέπε Μέρος. II, "Εκάτη" και "Μεσολαβητικά Πνεύματα παραπάνω.) Οι Υλικοί Δαίμονες δεν είναι εχθρικοί, όπως υποτίθεται μερικές φορές, αλλά είναι η λειτουργία τους στον Κόσμο να μεταφέρουν τις Ιδέες σε υλική ενσάρκωση. Έτσι, στην ανάβαση εναντιωνόμαστε στη φυσική τους δραστηριότητα, και ως εκ τούτου Πρέπει να ηρεμήσουν.

Ενώ οι Υλαίοι Δαίμονες είναι αίτιοι της προόδου, οι Ήρωες είναι αίτιοι της Επιστροφής. Ως εκ τούτου, οι Ήρωες, ειδικά ο Ηρακλής (βλ. «Παραδείγματα Ηρωοποίησης» ["Fire" in Opsopaus, AGEDE](#)), μπορεί να επικαλεσθούν για να κρατήσουν μακριά τους Υλικούς Δαίμονες και να διευκολύνουν την ανάβαση. Αυτό θα είναι πιο αποτελεσματικό εάν, μέσω μιας προηγούμενης Σύστασης, έχετε στρατολογήσει τον Ήρωα ως Πάρεδρο.

Ένα αποτρόπαιο μπορεί να είναι ένα φυσικό γούρι κρεμασμένο ή δεμένο στον μυημένο (που ονομάζεται περίαπτον, «δεμένο πράγμα»), ή μπορεί να είναι λιγότερο υλικό: μια αποτροπαϊκή προσευχή, άσμα ή ύμνος. Ισχύουν οι αρχές των συμβόλων και των συνθημάτων. Με αυτόν τον τρόπο ο μυημένος είναι «καλά εξοπλισμένος» για την άνοδο, «πανοπλισμένος» (πάντευχος) με τους όρους του Πλάτωνα (Νόμοι VII, 796C1). Χρησιμοποιώντας την ίδια λέξη, η ίδια η Εκάτη δίνει το παράδειγμα στους Χαλδαϊκούς Χρησμούς (φρ. 72):

Καὶ γὰρ δὴ πάντευχος ἐνόπλιος ἦκα θεεῖη.

Βήμα 2ο: Συμβολικός Θάνατος και Διάλυση

Το επόμενο βήμα είναι ένας συμβολικός Θάνατος Αυθαίρετος (Εθελούσιος θάνατος) που ακολουθείται από μια κηδεία και μια συμβολική ταφή (Ενταφιασμός). Η διαδικασία προέρχεται από μια εσωτερική ερμηνεία της κηδείας του Πάτροκλου στην Ιλιάδα (XVIII.343-53). Οι εμπνευστές (θεουργός και βοηθοί) έχουν απλώσει ένα ύφασμα (στρώμα) πάνω από το κρεβάτι (κλίνη) πάνω στην οποία θα ξαπλώσει ο μνημένος. (Η κλίνη είναι μια πλατφόρμα με μαξιλαράκια μέχρι τη μέση, ή ένα συνηθισμένο κρεβάτι ή ψάθες στο πάτωμα θα λειτουργήσει.) Η κλίνη είναι προσανατολισμένη με τα πόδια προς την (κύρια) πόρτα, εάν βρίσκεται σε εσωτερικό χώρο ή προς την Ανατολή, εάν είναι έξω από πόρτες, γιατί οι νεκροί πηγαίνουν πρώτα στον Άλλο Κόσμο.

Για την Πρόθεση (Διάστρωμα) ο μνημένος ξαπλώνει στη κλίνη με το κεφάλι σε ένα μαξιλάρι (βλ. εικόνα). Οι θεουργοί άπλωσαν το πέπλο, έναν κατά κύριο λόγο λευκό νεκρικό μανδύα, πάνω από τον μνημένο. ο πέπλος (ή φάρος) αντιπροσωπεύει τη Μητέρα Γη, στην οποία θα ταφεί το σώμα του μνημένου (βλ. Μερ. II, «Ο γάμος» στον κόσμο). Οι βοηθοί τοποθετούνται γύρω από τη κλίνη, με τον θεουργό στο κεφάλι του μνημένου. Όταν ο μνημένος έχει προετοιμαστεί για τον εκούσιο θάνατο, τραβούν το πέπλο στο πρόσωπό του μνημένου. Οι βοηθοί αρχίζουν τον θρήνο τους, αλλά ο θεουργός τον διακόπτει λέγοντας κάπως έτσι:

Ευφημείτε! Κρατήστε ιερή σιωπή! «Τι είναι αυτή η περίεργη κατακραυγή; [Φαίδων 117D] Ας μην υπάρχει τέτοιος θρήνος, γιατί [το όνομα του Μνημένου] επέλεξε να πεθάνει ενώ ήταν ακόμη στο σώμα του. «Το τέλος κάποιου [τελευτή] πρέπει να είναι σε ιερή σιωπή» [Φαίδων 117D, μια Πυθαγόρεια επιταγή].

Ακολουθούν τα Αποκαλυπτήρια, στα οποία ο θεουργός αποκαλύπτει το πρόσωπο του μνημένου. Το κεφάλι του μνημένου είναι ακάλυπτο επειδή είναι η κατοικία του αθάνατου νου του, που κατοικεί στο στρογγυλό κρανίο, όπως ο Θεός Νους κατοικεί στην Ουράνια Σφαίρα. Μετά από μερικές επιπρόσθετες ταφικές τελετουργίες, οι

μυητές αρχίζουν να τραγουδούν άσματα και ύμνους ενώ γυροφέρνουν γύρω από τη κλίνη.

Για τον **Ενταφιασμό** (Ταφή) οι μυητές επιστρέφουν στις θέσεις τους γύρω από τον μνημένο. Ο θεουργός θάβει συμβολικά τον μνημένο πετώντας πάνω του τρεις χούφτες χώμα. Η γη εμποδίζει το σώμα του μνημένου να μολύνει τα Θεία Βασίλεια και επιτρέπει τη διάλυση και τον διαχωρισμό του από την ψυχή του μνημένου.

Ακολουθεί μια πολύ σημαντική επέμβαση που ονομάζεται Αναπνοή και Ψυχής Έξωσις. Ο θεουργός πιάνει το κεφάλι του μνημένου και στις δύο πλευρές (βλ. εικόνα) και επικαλείται τους ανέμους και τις ακτίνες των σφαιρών για να ανάψουν τη φωτιά για να χωρίσουν την ψυχή και το σώμα του μνημένου. Στη συνέχεια, ο θεουργός προτρέπει τον μνημένο να θωρακιστεί με Ηχούμενο Φως και την Τριαδική Δύναμη ως προετοιμασία για την κλιμάκωση των Ακτίνων. Ο θεουργός μπορεί να πει: «Τέκνον μου,

*Έσσάμενον πάντευχον άκμήν φωτός κελάδοντος,
άλκῃ τριγλώχινι νόον ψυχὴν θ' όπλίσαντα,
πᾶν τριάδος σύνθημα βαλεῖν φρενὶ μηδ' έπιφοιτᾶν
έμπυρίοις σποράδην όχετοῖς, άλλα στιβαρηδόν." (Χαλδ. Χρησμοί. φρ. 2)*

Ο θεουργός αρχίζει να καλεί την ψυχή του μνημένου, επικαλούμενος τη Δύναμη της Τριάδος, τη Σπίθα της Ψυχής που γεννήθηκε από τη Σκέψη του Πατέρα, για να βγάλει την ψυχή του έξω από το σώμα του. Δηλώνει ότι ο μνημένος είναι ντυμένος με Λαμπερά Ενδύματα, ζωσμένος από την Ουσία των Σφαιρών, και τους προτρέπει να συγκεντρώσουν το μυαλό τους στα σύμβολα και τα συνθήματα, και καλεί την ψυχή του να βγει για να ανέβει στις Πύρινες Ακτίνες. Ο θεουργός συνεχίζει με διάφορες μαγικές φόρμουλες για να προκαλέσει την ψυχή και οι βοηθοί αρχίζουν να τραγουδούν άσματα και ύμνους για να βοηθήσουν τον χωρισμό. Ενώ ο θεουργός καλεί την ψυχή, ο μνημένος εστιάζει στην αναπνοή του και αρχίζει να αναπνέει πιο βαθιά και γρήγορα, στο χρόνο αρμονικά με την ψαλμωδία ή τη μουσική.

Βήμα 3ο: Ανάβαση δια μέσω των Σφαιρών

Μέσα από τα ακόλουθα στάδια οι βοηθοί, υπό την καθοδήγηση του θεουργού, προσαρμόζουν την ψαλμωδία, το τραγούδι ή άλλη μουσική τους για να βοηθήσουν στην ανύψωση της ψυχής του μνημένου. Από εδώ και στο εξής, ο μνημένος μπορεί να αναπνέει από το στόμα και να τονίζει τα φωνητικά άσματα, **Ονόματα Βάρβαρα και Φωνές Μαγικές** που επιλέχθηκαν για να βοηθήσουν την ανάβασή τους.

Μετά από μια αρχική φάση χαλάρωσης, ο μνημένος μπορεί να αντιμετωπίσει αντίθεση από τους Υλικούς Δαίμονες. Με προσοχή στη Τριαδική Δύναμη και σε άλλα σύμβολα του Ενός, και με έκκληση στους Ήρωες και τους Κοσμάγους (Κυβερνήτες των Τριών Βασιλείων) μπορεί να προχωρήσει η ανάβαση μέσα από τις αιθέριες σφαίρες. (Βλ. Π. ΙΙΙ, «Τελετάρχες και Συνδέτες», στους Κοσμάγους.) Σε κάθε μία από τις πλανητικές σφαίρες ο μνημένος θυσιάζει ένα από τα εξωτερικά/κατώτερα στρώματα της ψυχής του. Τελικά επιτυγχάνεται μια νέα ειρήνη, καθώς ο μνημένος αναπαύεται στην Πύλη του Ήλιου.

Μόλις ο μνημένος ανέβει πάνω από την αιθέρια σφαίρα, θα πρέπει να επικεντρωθεί στο να ψάλλει τα συνθήματα στο μυαλό του και όχι δυνατά, γιατί ανεβαίνουν μέσα από τις άυλες έμπυρες σφαίρες. Εδώ ο μνημένος μπορεί να συναντήσει τους Θεούς, οι οποίοι μπορούν να βοηθήσουν στην ανάβαση. Τα οράματα των Θεών είναι πιθανά.

Βήμα 4ο: Ένωση

Τελικά ο μνημένος μπορεί να ανέβει μέχρι το Το Άφατο Εν.

Σε αυτή την υπερβατική κορυφή θα είναι πέρα από τη δυαδικότητα, πέρα από τη γλώσσα και την εννοιολογική σκέψη, πράγματι πέρα από κάθε διαφοροποίηση και αλλαγή. Σε αυτό το αιώνιο βασίλειο, πέρα από τον ίδιο τον χρόνο, αυτή την περιοχή του Αιώνα, ο μνημένος βιώνει την αθανασία και τη θέωση. (Θυμηθείτε τις συζητήσεις μας για τον Αιώνα στο Μέρος Ι, «Θεογονία» και στο Μέρος ΙΙΙ, «Η Μονάδα και η Αόριστη Δυάδα».) Η Ένωση δεν μπορεί να περιγραφεί. Πρέπει να βιωθεί.

Βήμα 5ο: Επιστροφή ή Ανάστασις

Οι Μυημένοι δεν μπορούν να παραμείνουν στην κατάσταση της ενοποίησης για πολύ καιρό, και όταν αισθανθούν τη διάχυση της πρέπει να αρχίσουν να ξανακατεβαίνουν και να ξαναφτιάχνουν τα στρώματα της εξωτερικής τους ψυχής. Ο εκπαιδευμένος θεουργός θα αντιληφθεί ότι ο μυημένος πέφτει από την ενιαία κατάσταση και θα βοηθήσει την επανέκβασή του με κατάλληλες φόρμουλες, άσματα, τραγούδια, προσευχές και ύμνους. Οι μέθοδοι της θεουργικής απελευθέρωσης (συζητήθηκαν παραπάνω) μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να βοηθήσουν τους μυημένους να αναζωογονήσουν το σώμα τους.

Όταν ολοκληρωθεί η κάθοδος, οι μυημένοι «άθαφται» (δηλαδή, αφαιρείται ο Κόσμος) και σηκώνονται από τη κλίνη. Οι μυητές υποδέχονται τον αναγεννημένο μυημένο με χαρμόσυνους ύμνους καλωσορίσματος και επαίνου.

Ως αποτέλεσμα της ανόδου, ο μυημένος μεταμορφώνεται, ξαναγεννιέται με μια νέα ψυχή. Αν και έχουν επιστρέψει στον υλικό κόσμο, στο εξής η ψυχή τους διατηρεί ρίζες φυτεμένες στο Ένα. Με αυτή τη μόνιμη σύνδεση με την Υπερβατική Πηγή της Θεότητας, ο μυημένος στο εξής ενσαρκώνει συνειδητά τη θεότητα στη γη.

Η θεουργική ανάβαση είναι μια δύσκολη και ως εκ τούτου σπάνια ιεροτελεστία, για την οποία μπορεί να απαιτηθούν χρόνια προετοιμασίας. Όταν όμως είναι επιτυχής, ο μυημένος μεταμορφώνεται σε έναν Θεάνθρωπο, ένα από τα Τελειωμένα ή Άχραντα Όντα, τα οποία με την ίδια τους την παρουσία στη γη φέρνουν χάρη στην ανθρωπότητα και σε όλη τη Φύση.

Αυτό ολοκληρώνει τη συζήτησή μας για τη Θεουργία και ως εκ τούτου την Περίληψη της Πυθαγόρειας Θεολογίας. Vale!
